

ANUL LXXXI

NR. 25

19 — 25 IUNIE

1991 - BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

*„Azi noapte pe Prut,
Războiul a-nceput,
Românii trec dincolo iară
Să ia înapoi, prin arme
și scut,
Moșia pierdută astă-vară!”*

Premii Nobel
pentru
ambasadorul
Șandru

PAG. 14

DIZIDENT

ÎN

S.R.I.

— PAG. 8-9 —

POD DE FLORI PESTE PRUT

*De unde-ți
vine numele
Pîriu fără
putere,
Ce despărțirea
neamului
Tu îndrăznești
a cere?*

**Amazoanele
noptii**

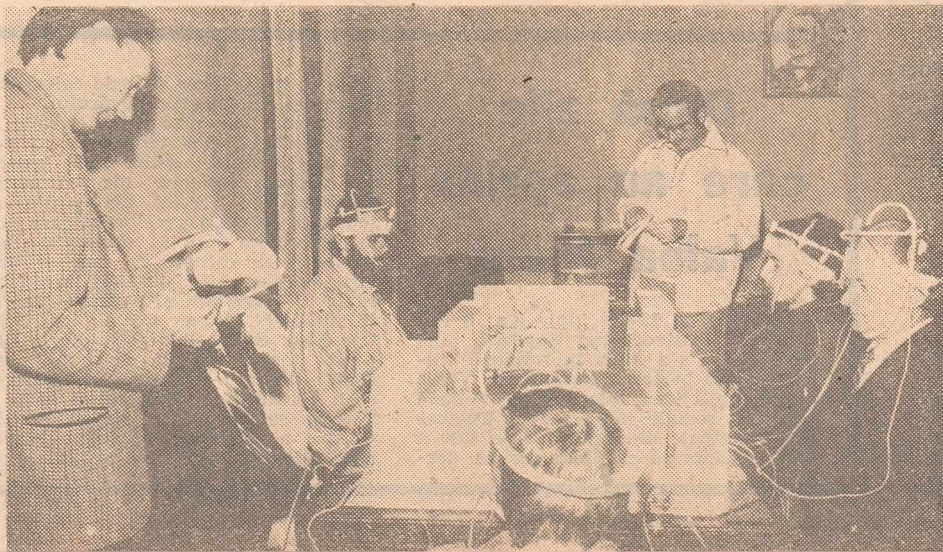
— PAG. 6 —

EVADAREA
DIN
ORIENTUL
MIJLOCIU

PAG. 4-5

Am fost
martor
la
experimentul
„COJOCARU”

PAG. 11

Subteranele
Bucureștilor

— PAG. 4-5 —

MUTUL DE LA MANUTANȚĂ

Vă mai amintiți, desigur, spiritul critic și autocritic promovat cu consecvență de cel care a ajuns peste noapte din uriaș ctitor pitic odios. Regula era simplă: cind greșeau alții, trebuia acționat cu fermitate revoluționară, cu exigență partinică, trebuia curmat răul de la rădăcină, ce mai, trebuia tăiat în carne vie. Cind greșea 'mnealui, care va să zică, exprimarea căpăta un caracter impersonal: au fost și greșeli, tovarăși, drumul victorios spre societatea multilateral dezvoltată și comunism nu este asfaltat, ca să ajungem să navigăm pe piscuri, avem un drum greu de străbătut etc. etc. Dar, totdeauna intervenea salvatorul „dar”, dincolo de aceste greșeli, partidul a găsit forța, tăria, unitatea de monolit, de granit și, în cele din urmă, Făt-Frumosul ieșit din împreunarea intelectuală a lui Marx cu Lenin, alitoit prin adaptarea (azi s-ar spune implementarea) creatoare la condițiile locale și alăptat din gindirea revoluționară a genialului, ieșea victorios. Adică, s-au făcut greșeli (cine le-o fi făcut?), dar partidul n-a greșit, el are mereu dreptate, „e-n toate / e-n cele ce sînt / și-n cele ce miine vor ride la soare” (nu e nici o aluzie la mai noul slogan cu „soarele răsare”, deși, de-a lungul istoriei noastre politice, soarele n-a cam nenorocit ca semn electoral).

Niciodată puterea comunistă n-a greșit. Orice putere care nu greșește e de factură totalitaristă, e — în cazul nostru — comunistă. De greșit, greșim întotdeauna noi: că nu muncim destul, că sîntem leneși, că nu respectăm indicațiile, că sîntem prea pretențioși, că destabilizăm, că sîntem influențați de străini (care, totdeauna, sînt, de fapt, mai proști ca noi și ne vor numai răul), că nu înțelegem că orice gogomanie guvernamentală, prezidențială, parlamentară ș.a. este, de fapt, o chestie subtilă și, în cele din urmă, o mare deșeptăciune etc.

A integrat viața politică românească o minimă psihologie a erorii? Li vedem noi pe oamenii politici (de la putere sau din opoziție) spunînd, simplu și omenește: „am greșit!” Nu! Deși viața socială și economică se degradează continuu, deși sporește numărul șomerilor, deși a crescut infiorător delincvența, deși o veritabilă mafie cuprinde resursele vitale ale economiei, tinzînd să sufocă, prin rapacitatea inconștientă, însuși procesul de privatizare, nimeni n-a greșit domnilor! De vină sînt numai țiganii, hoții și prostituțiile, escrocii și bișnitarii. De vină e, se înțelege, opoziția care nu lasă guvernul să lucreze în liniște (adică să greșească fără să-l critice nimeni), de vină e, mai ales, presa independentă care abia așteaptă să facă puterea vreo grașeală ca s-o expliceze singeros, pentru a se vinde și ea săracă. Să ne înțelegem: infractorii sînt vinovați pentru faptele lor și trebuie pedepsiți ca atare. Dar nu lor li se poate atribui meritul falimentului economic al țării. Și opoziția are păcatele ei, are vini concrete, cea mai mare fiind tocmai aceea că nu e mai puternică, mai credibilă, că încă nu reprezintă, în conștiința electoratului, o alternativă la guvernare. Orgoliile mărunte, prostiile organizatorice sau gafele propagandei electorale (ajunge celebrul clip tv cu „Stîrpiți lupii!”, al liberalilor — ca exemplu) sînt concrete, clare. Cu toate acestea, nici oamenii politici din opoziție nu se inghesuie să declare, în presă sau la întîlniri publice, cînd, ce și cum au greșit. Și publicațiile independente au mai greșit (unele mai mult, altele mai puțin). Fie lipsa de profesionalism, fie dorința publicării unor „bombe” jurnalistice au mai jucat feste gazetariilor.

Dar sînt greșeli și greșeli. Una e să promiți marea cu sarea, neavînd o acoperire, și alta e, de pildă, să retragi poliția ca să chemi mineri, să suspenzi emisiunea TV, aducînd țara în pragul unui război civil. De aceea și scuzele sînt de mai mult feluri. În unele cazuri, ajunge să spui „imi pare rău, nu mi-am dat seama, nu mai fac”, în altele — singura scuză e demisia.

Oricum, o societate se însănătoșește abia atunci cînd apare instituția scuzei politice, a recunoașterii cînstite a greșelii. Pînă atunci, vă reamintim o poezioară, în varianta ei mai blîndă lingvistic; cei care atî apucat perioada interbelică, știți că se folosea și alt cuvînt în loc de „magiun”.

Cine-a pus magiun pe clanță?
Tu ai pus magiun pe clanță!
Eu am pus magiun pe clanță?
Ei au pus magiun pe clanță!
Noi am pus magiun pe clanță?
Voi atî pus magiun pe clanță!

Cine-a pus magiun pe clanță?
Mutul de la manutanță!

CONSTANTIN DUMITRU

Dare-ar recesiunea!

De cîteva săptămîni de cînd sînt în S.U.A. n-am făcut decît vreo 5 km pe jos.

Dar altceva mă intrigă mai mult.

Dacă doi cunoscuți se întîlnesc pe stradă, discuția ajunge inevitabil și la recesiunea care bîntuie aici.

— Mai ține?

— Un an, doi.

— Sigur?

— Așa zice Guvernul.

— Ai timp să-i crezi?

— Ce să mai zic. E greu!

— Greu, zici?

— E groaznic.

După care intră glonț în primul magazin în tîlnit în cale unde sînt 30 de sortimente de brînză, 20 de feluri de șuncă, 40 de specialități de cafea, 80 de soiuri de vinuri, ca să se aprovizioneze pentru o săptămînă.

La serviciu, printre picături, se dezbate cu frenezie aceeași problemă.

— Își bat joc de noi!

— Dragă, ce să faci și ei... e criză mondială.

Iar seara nemulțumirii pot fi întîlniți în grădina unei vile unde se desfășoară un party grandios.

Acasă, aceeași poveste. Soțul, soția, copiii, bunicii, poartă cu gravitate povara recesiunii, examinează chestiunea sub toate aspectele, ascultă la ra dio, privesc la televizor, doar, doar se vor anunța semne care să le strecoare în suflet o rază de lumină. Zadarnic însă.

— Golful e de vină.

— Asta ne e soarta!

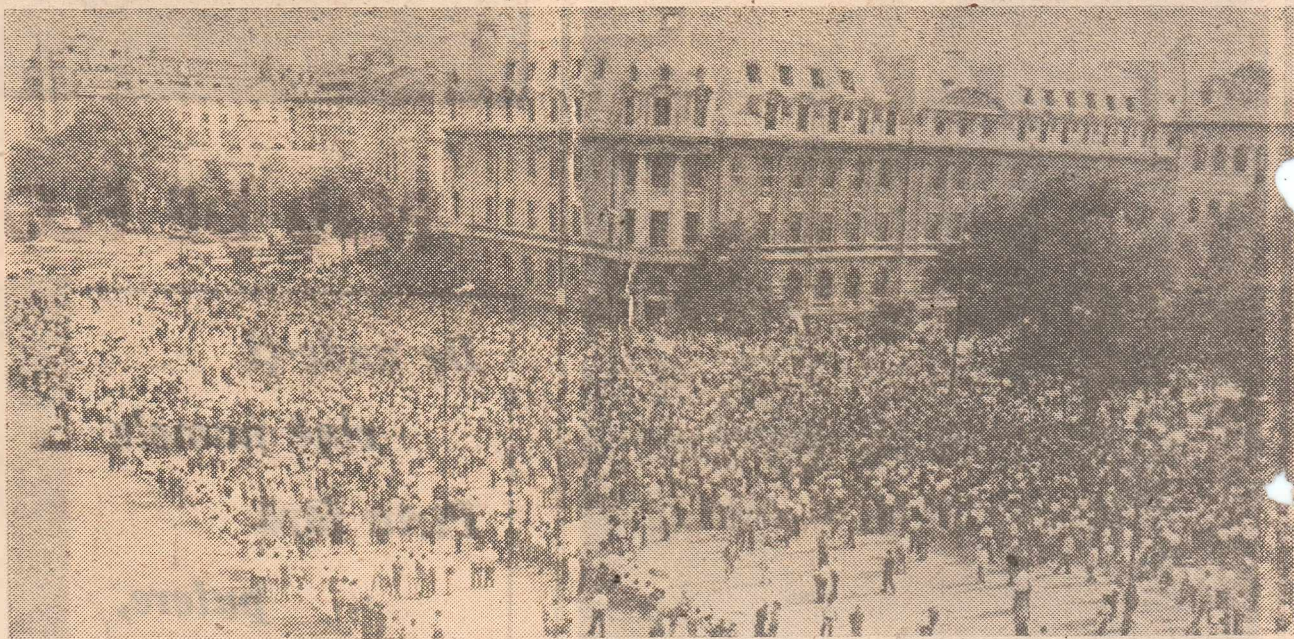
Și se duc să cîneze triști în bucătărie lingă un frigider în care incape și un vitel.

Văzînd aici, noaptea, belșugul de lumini pe străzi, reclamele multicolore, magazinele umplute pînă la refuz de mărfuri, miile de automobile de toate mărcile, un țaran din Vrancea ar da cu cușma de pămînt și-ar spune cu obidă:

— Dare-ar recesiunea asta și peste noi!

GEORGE ARION

zona de tandrețe

Piața Universității — prima aniversare

Secretul casei blindate

Rămîne un mister contînutul casei de bani descoperite (?) de mineri în pereții redacției ziarului „Dreptatea”. Să fi fost aici, în vila în care cîndva a locuit fiitoarea regină Carol al II-lea, madam Lupescu, iar mai apoi a funcționat Consiliul Național al Apelor, condus de actualul președinte al României, dl. Ion Iliescu, una dintre motivatiile concrete ale evenimentelor din 13-15 iunie? Trebuie amintit faptul că, pentru a fi abordată, această casă de bani în care se pare că n-au fost bani, ci documente importante, nu s-a mers pe incercări și erori (peretii fiind neatinși în rest), ci direct. Cineva stia exact unde e casa blindată. Și a acționat în consecință, luînd documentele într-un sac. A fost vorba de 20-30 kilograme de documente. Să fi cîmpotat, în aceste locuri, un fost student român la Mos-

cova. E știut că sediul PNT-CD din Bulevardul Carol nr. 34 unde se afla și redacția „Dreptății” a fost pînat rapid în decembrie 1989 de fruntașii acestui partid. Urmare a acestei situații, probabil că fostii funcționari din anii '70 —

sub numele de S.R.I. poate fi socotită și ca un simptom al întoarcerii definitive la vechile practici? Avea cumva generalul Stan ideea mai mult decît reformatoare, vrînd el „să revoluționeze” monstruosul Oficiu? În mod normal, după

celor a căror unealtă este domnul profesor de doctrine politice. O declarație făcută la începutul toamnei trecute de dl. Humel fost sef FSN la Petrosani și ziarist care a însoțit mineri în invazia lor bucureșteană, dezvăluie participarea domnului Măgureanu la mineriadă, fiind văzut în zorii zilei de 14 iunie 1990 în Piața Universității, firește nu ca simplu cetățean.

Din această perspectivă, cazul Berevoiești nu este nicicum încheiat, poliția secretă română fiind încă departe de indeletnicirile oricărei poliții „secrete” din statele democratice și civilizate. Nu e vorba, prin urmare, de securisto-manie, ci de dezbărarea securității statului român (a statului român și nu a unui partid sau altuia, a unui individ sau altuia, a unui regim sau altuia) de mizeriile pe care s-a obișnuit ale face pro-priilor compatrioți.

EUGEN MIHĂESCU

LA ÎNCHIDEREA EDITIEI

'80 n-au avut timp să-si retragă documentele decît în cele 48 de ore cit mineri. securității și ofiterii de po- liție au fînut sediul sub ocu- patie. Cînd mineri vor vorbi — va veni si această zi — vom avea ce afla si ce scrie.

Epilog la „Cazul Berevoiești”?

Căderea generalului care a reorganizat Securitatea

un caz de o asemenea gra- vitate — cum s-a dovedit a fi cel de la Berevoiești — candidat la demisie (de- mitere) este omul nr. 1. În cazul S.R.I. — dl. Vir- gil Măgureanu. Or, dl. Mă- gureanu a rămas în post, domnia sa fiind garantă păstrării structurilor secu- riste si al... președintiei domnului Ion Iliescu. Stie domnul Măgureanu prea multe si nu e momentul debarării? Se pare că da, din punctul de vedere al

Două zile care au aprins Valea Jiului

În zilele de 13-14 iunie a.c., o de- legație a Confederației Naționale Liga Studenților s-a aflat în mijlocul mi- nerilor din bazinul carbonifer Valea Jiului. Întîlnirea liderilor celor două categorii sociale implicate în tragice- le evenimente din 13-15 iunie 1990 a fost considerată acțiunea ce va des-

chide în mod sincer și lucid calea dia- logului și cunoașterii adevărului.

În prima zi, discuțiile purtate în Casa Galbenă din Petroșani au du- rat cinci ore. În ciuda unor puncte de vedere comune (dezinformarea practică de T.V.R.) dialogurile au semănat ca două accelerate care trec printr-o gară fără să oprească. Deși studenții, în calitate de martori oculari, au prezentat pe larg fenomenul Piața Universității și întîmplările din 13 iunie, dl. Miron Cozma, președin- tele Ligii Sindicatelor Miniere, a sus- ținut (după un an de zile!) va- rianta Iliescu: tentativa de răsturna- re a instituțiilor democratice alese la 20 mai de către forțe legionare... Dl. Cozma a declarat că deține nume- roase dovezi prin care ar putea ab-

solvi de orice vină pe mineri (tînta unor campanii de presă „nemeritate”) și tot pe baza acelor documente ar putea trimite în judecată personali- tăți din opoziție și extremiști aflați în străinătate. Domnia sa preferă să păstreze în secret dovezile și să le facă publice la momentul oportun... Venirea minerilor în București — au susținut liderii din Valea Jiului — a fost justificată și dacă va mai fi în- zul vor mai veni. Despre blocajul dia- logului studenți-mineri vom reveni pe îndelete în numărul viitor al revistei. Oricum, la un an de la evenimentele din iunie, mineri nu sînt conștienți de dimensiunile invaziei lor în București.

PETRE BARBU

Podul de flori de peste Prut

JELIND DE ȚARĂ DOMNULUI

Albița — 16 iunie.
Nu o dată în istorie, soarta noastră, a românilor, a fost să suspinăm la o margine de apă, cu o mină în dreptul inimii și cu coala stăvilind potopul lacrimilor de pe obraji. Oltul, Mureșul, Crișurile, Tisa, Milcovul, Dunărea, Nistrul și Prutul au purtat atita durere românească, încât ar trebui să se verse direct în cer.

„La apa Vavilonului, / Jelind de țară Domnului, / Acolo șezum și plînsăm, / La voarvă de ne strînsăm”, scria mitropolitul Do-

sofiei, alt mare exilat al neamului nostru, rămas cu gîndul și simțirea în binecuvîntata țară a Moldovei lui Ștefan cel Mare.

Aici, la Albița, pe pod de flori și suspine, frații noștri de dincolo de Prut au refăcut pentru o zi granițele străvechi ale Moldovei de altădată. De dimineață, mii și mii de oameni s-au revărsat fără conținere pe malul drept al Prutului, îmbrățișându-se cu rudele, prietenii și cunoscuții. Tăranii se caută unii pe alții apoi se string în grupuri mici și discută; cei din Basarabia din ce loc sînt și unde au

fost deportați, cei din România despre necazurile lor; toți, în final, despre pămînt.

„Familile Fimeniuc Elena și Munteanu Eliza sînt așteptate pe malul drept al Prutului în fața tractorului” se aude prin stația de amplificare. Aceste anunțuri vor continua toată ziua.

„Sînt Maria Negura din comuna Vadu lui Vodă. Eu am foarte multe rude în Iași, București, Pucioasa, Craiova și, de aceea, venind aici, la Podul de flori, mă simt ca în familie. Doresc din suflet ca să fie des-

chisă granița pentru totdeauna. Am venit aici cu acești colaci, după obiceiul nostru românesc, pentru că așa trebuie să te întâlnești cu frații pe care nu i-ai văzut mult timp. Am scris și poezii despre suferințe. Ia ascultați: O, Nistrule, tu rîu bătrîn, / ai fost martor la mult chin, / Biserica ei ne-au stricat / Și lumea ei au ridicat, / Căci Ștefan nu era în sat”.

„Mă numesc Larisa Croitoru din Chișinău și, încă de la început vă spun că foarte-mi place revista Flacăra. Toți basarabenii o citesc pentru că este o publi-

cație de suflet. Sărbătoarea de astăzi, pentru mine, este mult mai impresionantă decît, poate, pentru tineri. Eu am fost deportată cu familia în Siberia, la Tiumeni, și m-am întors de acolo în 1960. Nu am o părere bună despre tratatul de prietenie recent încheiat între România și cei care m-au deportat. Cît privește ziua de astăzi, este prima sărbătoare la care particip, deci sînt venită înția oară la Podul de flori. Am rude-n București, pe doamna profesoară Mindrescu”.

„Sărbătoarea de astăzi este minunată. Vreau să vă spun că primirea de la Albița n-a fost mai prejos decît cea de anul trecut din Basarabia. Predomină prietenia, înfrățirea și, să vă spun deschis, nădejdea. Nu cred că Parlamentul României își va da acordul la recentul tratat de prietenie în care Basarabia n-are nici un loc”. (Valeriu Sergiu, profesor Cotești, Iași).

„Ni se comunică din partea grănicerilor sovietici că în această zonă sînt peste 500 000 de basarabeni care au trecut podul de dimineață. Este un fenomen; anul trecut erau 1 250 000 pe toată granița. Dacă astăzi, numai aici, sînt 500 000, înseamnă că toată Basarabia este în România”. (Victor Crăciun, președintele Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de pretutindeni).

Privesc florile care sînt purtate de valurile Prutului spre marea cea mare; florile lacrimilor și speranțelor noastre, flori pentru cei vii și pentru amintirea morților. La malul Prutului, ca lingă o altă apă a Vavilonului, suspinul mitropolitului Dosoftei se aude murmurat de frunză și iarbă, de apă și cer: „Doamne sfînte, paginii veniră / În țara ta de o răsipiră”.

AL. MIHAILĂ

CUM SE FACE O CONSTITUȚIE

● Ora 9,50: Dan Marțian spune că din 507 parlamentari și-au anunțat prezența 396. Bine zis, căci pe la ora 11, domnia sa face următoarea precizare: „S-a constatat o mare diferență între numărul de prezenți anunțați și numărul real din sală”.

● Ora 10: Din numărul real al celor prezenți, 200 citesc presa de toate culorile. (Numai Simion Tatu are o opțiune: „Europa”).

● Intră domnul Rațiu, afa-
bil și spîlcuit, cu un teanc de ziare, din care vinde celor in-

teresați (e vorba, bineînțeles, de „Cotidianul”).

● Undeva, sus, bătrînul Piru și-a lipit ochelarii de un ziar și așa a rămas pînă la pauză, cînd... s-a dus să plece puțin.

● Cînd președintele Camerei anunță că trei parlamentari doresc să ia cuvîntul la începutul lucrărilor, numai cei-i pronunță numele lui Gheorghe Dumitrașcu, că se și declanșează unanimitatea sălii: „Aaaaaa...”

● Ora 12,37: Numai 80 de parlamentari mai citesc presa. Vreo 6 dorm adînc, vreo 20 sînt pe hol la taclale, în sală mulți zumbăie și puțini se opinesc la

Tezele Constituției.

● Din cînd în cînd, domnul Marțian face uz de clopoțel și atunci se trezesc adormiții, iar domnul Rațiu, întrerupîndu-și și dînsul pentru puțin timp somnul își recompune zîmbetul telegenic.

● „Rog pe domnii deputați și senatori de pe hol să vină în sală, pentru că trebuie să ne pronunțăm prin vot”, spune dl. Marțian și unii domni vin direct cu mina ridicată și zăbovesc atît cît să fie numărați.

● Cum votează cel cu nasul în ziare? Simplu: dacă e din

grupul majoritar, se uită la al lui (care mai sînt pe fază) și face ca ei; dacă e în opoziție, se uită la aceiași și face invers.

● Cînd se obține o majoritate vizibilă, zice dl. Marțian: „Vă propunem să nu mai numărăm voturile împotriva și contra” (s.n.).

● De la balcon, în numele senatorilor, protestează dl. Emil Tocaci:

„Domnule președinte, vă atrag atenția că senatorii nu participă la lucrări, pentru că nu se pot exprima de sus”.

● Alte statistici: Din cele 4 ore cit au durat lucrările, 40 de minute a fost pauză, 60 de minute au luat votările și numărarea lor și au rămas 150 de minute timp efectiv de lucru. La ora 13,45 mai erau în sală 245 de parlamentari (dintr-un total, reamintim, de 507).

Desi profesează politici diferite, asemănarea dintre domnii Ion Rațiu și Lucian Cornescu este izbitoră. Si dl. Ion Rațiu, politician national-tăranist, si dl. Lucian Cornescu, liderul Partidului Social-Democrat Tradițional (PSDT), au în comun atît exercitiul democrației occidentale pe care si l-au însușit pînă la a expune o gîndire naturală si suflă chiar si în oisajul nostru politic atît de convulsionat, cît si experiența afacerilor în economii de piață recunoscute prin productivitatea lor. Si dl. Ion Rațiu, si dl. Lucian Cornescu sînt oameni cu bani. Dl. Ion Rațiu a pornit o tipografie cumpărată din banii săi. Dl. Lucian Cornescu a deschis o bancă menită să ajute zeci de mii de întreprinzători. La condiția lor materială si morală, politica este un mod de a face bine celorlalți. „Eu nu promit numai, nu amestec oamenii cu promisiuni, eu chiar fac ceea ce spun. Aici e esențialul, să nu-i minti pe oameni, să fii onest cu ei”, afirmă dl. Lucian Cornescu. Poate că așa se si explică de ce dl. Lucian Cornescu profesază, în politica pe care o face, social-democrația, fiind fondatorul noului (si atît de vechiului) Partid Social-Democrat Tradițional.

— Care este strategia Partidului Social-Democrat Tradițional, domnule Lucian Cornescu?

— Bunul simț în evoluția lui cotidiană, dar și în perspectivă. Ce vor, de fapt, oamenii? Vor să trăiască bine. Vor să aibă un salariu decent. Un loc de muncă sigur. Școala copiilor lor să fie gratuită. Protecția socială să fie fără fisuri. Este posibil un asemenea lucru? Desigur. Un partid social-democrat trebuie să pornească de la asemenea chestiuni care, în esență, mistuie viața fiecăruia dintre noi. Ce vrea omul care muncește? Împlinirea răspunsului la această întrebare a fost posibilă în multe țări din lume. Chestiune posibilă și la noi. Tocmai de aceea am tinut să reluăm tradițiile social-democrației si să constituim pe baza lor Partidul Social-Democrat Tradițional.

— V-ați gîndit, probabil, și la o legătură directă a PSDT cu sindicatele. Politica PSDT are o exoresie sindicală limpede. Este corect, vreau să spun este operational un astfel de lucru?

— Legătura dintre PSDT si sindicate este un fenomen socio-politic natural. Facem politică pe principii sindicale. Nu sîntem noi primii care procedăm astfel. Experiența altor social-democrații este, credem, relevantă. Omul individul, în su — sunetii-i cum vrei, trebuie să se exprime. Si se exprimă prin sindicat. Așa e corect. Dar modul de expresie politică cel mai apropiat celui care muncește într-un sistem social complex si prin natura sa relativ alienat este social-democrația. Evident, platforma oricărui sindicat real trebuie să fie socială si democratică. Dorința noastră este ca PSDT să poată veni în întîmpinarea acestor platforme. Oamenii vor să muncească si să trăiască bine. Cît mai liniștiți. Ei si ai lor. Vor să se bucure de viață. Ecuații simple care pot fi rezolvate prin mijloace politice, prin

social-democrație. Pentru că nu e întotdeauna eficient să ieși în stradă, pentru orice.

— Si totuși la noi oamenii ies deseori în stradă. Ce-i scoate în stradă, după părerea dv.?

în occident, în stradă. Care sindicat mai procedează acolo astfel?

— În acest context, deci în climatul încă tulbure de la noi, cînd exercitiul democrației este în curs, ce întreprinde PSDT-ul?

„Dorim ca românii să cîștige bani și să trăiască bine”

INTERVIU CU DOMNUL LUCIAN CORNESCU, PREȘEDINTELE PARTIDULUI SOCIAL-DEMOCRAT TRADIȚIONAL DIN ROMÂNIA

— Exasperarea, Frica de somai, lipsa de protecție socială, lipsa unor venituri din care să poată trăi fără teamă. Or, așa ceva nu trebuie să se întîmple. Ci-vilizatia a depășit asemenea stadiu. PSDT consideră că iesirea în stradă este ultima armă a unui sindicat ce presupune si o coeziune puternică. Iesirea în stradă poate fi evitată. Cine mai iese

— Dincolo de clarificările politice care au fost, firește, necesare, dorim ca românii să cîștige bani si să trăiască bine. Tara are nevoie de investiții. Întreprinzătorii au nevoie de bani, de sprijin. Acestea sînt prioritățile. Politica așa-zis amplă, vorbele nu duc la nimic. De aceea încercăm să stabilim contacte cu bănci occidentale cu experiență

în probleme de privatizare, să aducem fonduri în țară. Noi, prin „Rombank”, banca noastră, vom deschide credite pentru întreprinzători, chiar si prin intermediul sindicatelor care prin coordonatele si misiile lor sînt apropiate de Partidul Social-Democrat Tradițional. Ideea neghioabă „Nu ne vindem țara!” trebuie uitată cît mai repede. Ce să cumpere occidentalul investitor de la noi? El trebuie să vină cu bani aici, ca să putem cîștiga, să avem locuri de muncă, să aibă si oamenii si statul bani din activități productive în țară, cu bani din Vest. Competențele să fie întrebuintate. Ele, aceste competențe, sînt o garanție importantă pentru țară si ele trebuie să constituie o bază de încredere pentru investitorii străini. Așa au procedat sud-coreenii care au făcut din țara lor un adevărat tigris al Asiei, adică o mare putere economică.

— Cum vede PSDT privatizarea, element cheie în aceste procese de economie de piață?

— Pînă acum privatizarea a fost făcută în mod sălbatic, ceea ce reprezintă realmente un adevărat furt din averea națională, de către o minoritate. Uităm că această averie a fost creată si plătită de totii cetățenii țării. În procesul privatizării statul are rolul său, dar mai ales în ceea ce privește fondul de circa 40 la sută din averea națională, fond neprivatizabil. Restul de 60 la sută poate fi privatizat pe termen scurt si astfel poate aduce împozite statului.

— Fiind om de afaceri de succes, probabil că vă gîndiți la un program economic al PSDT. Ce înseamnă acest program?

— În termen de o lună vom remite parlamentului un program economic, pornind de la ideea că rolul cel mai important al unui partid de opoziție este să propună, argumentat, soluții alternative. Nu de putine ori, atunci cînd am fondat partidul, ni s-a spus: „Acesti oameni s-au săturat de vorbe, de platforme care seamănă unele cu altele. Noi am explicat că avem condiții pentru a vorbi, dar si pentru a face. Tocmai de aceea înainte de a întemeia PSDT am întemeiat o bancă. Oamenii trebuie pusi în situația de a face ceva, nu de a se lamenta si de a sta pe margine.”

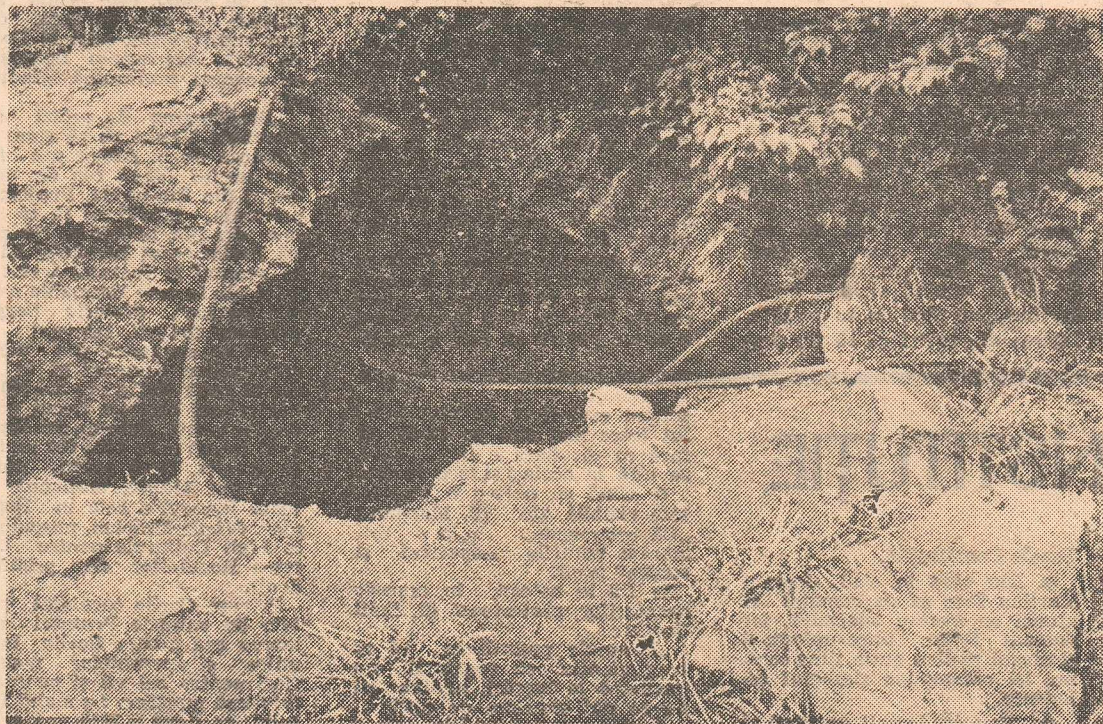
— Ați avut, în ultima vreme, discuții cu dl. deputat Claudiu Iordache, recent desprins de FSN pe fondul unor opțiuni clar social-democrate. Care sînt rezultatele convorbirilor cu dl. Iordache?

— Contactele au fost informative. Ne considerăm un partid de opoziție prin excelență. Practicăm o opoziție constructivă, de conlucrare cu orice partid care are o gîndire asemănătoare cu a noastră si o si pune în aplicare. Noi avem în mod real usa deschisă pentru oricine este animat de spirit de colaborare si care crede că se poate face ceva în țara noastră prin mijloace materiale, prin bani, idei, muncă, specialiști, investiții, democrație, protecție socială si nu prin vorbe.

Interviu consemnat de
EUGEN MIHĂESCU

SUBTERANELE BUCUREȘTILOR

REPORTER IN

La ruinele Belvederei șezum și plinsum și noi, într-o seară. Dar nici nu șezum mult, nici nu plinsum, ci, mai degrabă scormonirăm pământul cu lanterne și curiozitate, să prindem măcar un ciob din istoria acestor așezări. Aici, lângă apa Dimboviței, era, pe vremuri, o moșie a boierilor Golești, care a aparținut, se vede treaba, luminatului (totuși nedespot) Dinicu Goleșcu și fiilor săi. Moșie care se întindea de la Gara de Nord de astăzi și până în Crîngăși, vecină de-a dreptul, ne place să credem, cu moșile Scorpiei și ale Gheonoșiei.

Despre subteranele Bucureștilor a curs, până acum, destulă cerneală. Immediat după Revoluție, într-un consistent serial „Tineretul Liber”, ne-a condus pe neștiutele galerii ale teroriștilor din decembrie. În ce ne privește, sintem mai modeste; nu ne propunem nici evocarea istorică — în care nu sintem specialiști, nici reconstituirea întortocheatelor drumuri ale Securității: miza noastră rămâne reportajul pur, însoțit uneori de inerente comentarii auctoriale. După cite știm, ga-

leriile de la Belvedere au fost destul de puțin glosate. Oricum, grija edililor față de vechiul monument arhitectonic BELVEDERE lasă de dorit. De aici, de la fața locului, vă vom oferi, deci, primul fotoreportaj apărut după Revoluție, din catacombele care brăzdează, pe dedesubt, Bucureștii.

Un orfelinat într-un conac boieresc

Poposim, pentru început, la fostul conac Belvedere. Acum, el a fost transformat în casă de copii școlari. În interior, după cum am aflat de la noii locatari, nu se mai păstrează nimic din vechiul ambient. Nici nu are cum. Copiii, ca orice copii, sint gălăgioși și dau, de bună seamă, mult mai puțină importanță, zidurilor încărcate de istorie. Dar s-au legat de acest loc. Poate nu e tocmai fericită poziționarea casei de copii chiar aici, alături de căminele în care locuiesc (în Regie), studenții străini. Conacul se învecinează cu stadionul studenților, din Regie și cu com-

plexul sportiv aferent, de care este despărțit printr-un gard de plăci de beton. Actuala bază sportivă pentru studenți a fost construită tot pe fosta moșie a familiei Goleștilor, care spre nord-vest se întindea până de-a curând, în cartierul Giuleștilor de azi. Ea cuprindea, în afară de terenurile de fotbal (cu gazon, asfalt și zgură) și teren de tenis, vestiare și alte accesorii administrative. Tot pe moșia Belvedere se înalță și biserica avînd același nume. Clădirea fostului conac, ascunsă sub vegetație, într-o depreșiune a terenului, aproape că nici nu se mai distinge în peisaj. Cum intri în „școală”, pe peretele din stînga este afișat, cu un scris strîmb, stingaci, orarul. Istoricul orfelinatului din conacul Belvedere începe, după cum am aflat și de la d-na Răduță Maria, una din veteranii acestui local de educație, din 1964. Casa de copii s-a mutat atunci în locul liceului mixt-teoretic „Doamna Stanca”, cu profil comercial. Între diversele venituri și plecări ale acestor caravane școlare, clădirea a fost părăsită vreun an-

doi. Acum și-au găsit „căminul” aici cam 125 de copii. Casa de copii se bucură de un buget modest. După spusele celor mai vechi profesoare, pe vremuri, în 1964, cînd s-a instalat la început orfelinatul, el deținea cea mai mare întindere, o curte de învidiat, cu „palmieri”, cum le spuneau copii. De fapt, curtea era plină de roșcovi, castani, și alți arbori tropicali, „implementați”, aici de una din spițele boierești stăpînitoare ale domeniilor Goleșcu, care simțeau nevoia să „implementeze” și ei ceva. Cît privește Biserica Belvedere, un splendid monument arhitectonic, o relicvă a „putredelor timpuri burghezo-moșierești”, am aflat că ea este vizitată deseori de copii ignoranți ai moralei de clasă, mai ales de sărbători, se înghesuie acolo. Copiii nu se plîng. Ajutoarele au primit destule. Echipament de înzestrare, mobilier — de astea ar mai fi nevoie. Cîteva frigiderere le-ar mai trebui, iarăși, căci, să recunoaștem, un frigider la 125 de copii e cam puțin, deși dacă ne gîndim la căpșunile (de 10 la puterea a treia), din noul soi hibridizat de primul agricultor al țării (P. Roman), chiar și un frigider poate părea prea încăpător.

O intrare infundată

Conacul mai păstrează, în ciuda mai multor reconstrucții și restaurări, încărcătura arhitectonică de secol XIX. Are cam 15—20 de metri înălțime (cu totul), ferestre mai înalte de un stat de om și va fi oferit, cîndva, cînd încă nu erau blocuri, cu adevărat o „belvedere” asupra împrejurimilor. S-a păstrat legenda, că în foisorul aflat la fațadă ar fi urcat Tudor Vladimirescu și ar fi scrutat zările. La numai doi-trei metri de zidul fațadei, se găsește o groapă acoperită cu grăție. Este, de fapt, prima intrare spre catacombe. Gura acestui prim tunel este acoperită de mușchi și vegetație. Pe vremea amenajării casei de copii — dacă nu mai devreme — acest tunel, ori mai bine-zis, ieșirea sa verticală la suprafață, a fost astupat cu pămînt, crengi, gunoaie, etc. Grățiile sint mincate cu sîrg de timp și rugină. Dimensiunile gurilor de ieșire ale acestui tunel, sint 1,20/1,20 metri, intruchipînd un pătrat aproape perfect. Pe

aici nu am putut intra — și nici nu credem că se poate intra — fără evacuarea „dopului” format de gunoaie, crengi și pămînt aflat la gura tunelului, ceea ce ar necesita o muncă asiduă.

A doua încercare: intrarea în al doilea tunel

Dacă voi fi întrebat de oamenii de la MINOLTA S.R.L., voi declara că în groapa primei intrări nu se aflau nici un fel de documente. (Cercetările privind catacombele le-am făcut în parte — singur, în parte — însoțit de fotoreporterul revistei „Flacăra”, Gig Motoianu). Al doilea tunel se află chiar lângă gardul din plăci de beton care împrejmuiește acum casa Belvedere. L-am descoperit destul de anevoie, studiînd atent locul cu harta-ntr-o mîpă și în cealaltă cu schița ajutoare (intocmită de mine). Am găsit în al doilea tunel vreo 5—6 căței (pe care colegul meu i-a și pozat), fără mamă și stăpîn, zgribuliți unii într-alții pe frigul acelei vremi ploioase. (La scurt timp după ce-am intrat în subteran, a început să plouă. Era după-amiaza, pe la ora cinci și rămăsesem singur acolo). Dar să descriu tunelul. Prima dată trebuie să intri într-o vîgăună — aș fi mai degrabă tentat să numesc „groată” — care are șase pereți, nici unul mai lat de 1—1,5 metri. Suprafața totală a hexagonului astfel format nu depășește, în nici un caz, 6—7 metri pătrați. Din vîgăună se poate vedea prin crăpătură, soarele — afară, deși înăuntru e semi-obscuritate și umezeală. Cum m-au văzut, căței au șters-o în interior, prin tunel, lătrîndu-mă.

O vîgăună hexagonală

Peretele vîgăunii — pe care am numit-o, pînă la urmă, „anticameră”, — este din cărămidă și are cam 1/2 metru grosime. Însă, din vechile timpuri de cînd se va fi fost construit, cărămida s-a cam muiaș și peretele a ajuns să fie mincat din tencuială. A fost, totuși, cîndva tencuit, după toate aparențele. În încăpere trebuie să intri pe brînci. Înălțimea încăperii nu ajunge la mai mult de

Cui pe cui se scoate

Dacă numeri becurile și telefoanele publice din pavilionalele Spitalului „Gheorghe Marinescu”, îți dai seama că psihiatria a progresat: ultima ei metodă e austeritate. Bolnavul psihic, odată intrat aici, ori căpiază, ori se face bine. Conducîndu-se parcă după zicala „cui pe cui se scoate”, pentru cei cu mintea întunecată s-a găsit soluția: fără becuri. Orbecăiala interioară trebuie stimulată. Ca și nervozitatea, de altfel: așa că, fără telefoane publice! Cine vrea să facă drum de făcut. Unii, cei turmentați de tranchilizante, se rătăcesc adesea, iar cei care ajung au de trecut proba răbdării, deoarece cozile sint lungi, imbricgate. Dar încercările care se produc par să facă parte din aceeași metodă. Ne dăm și noi cu părerea că n-ar trebui întinsă prea mult coarda: te pui cu nebunii?

VALERIA DORNEANU

EVADAREA DIN

Au vindut tot, și-au lăsat acolo, în infernul Orientului Mijlociu, familiile, copilăria, amintirile și ce credeau ei că mai pot fi rămășițele unui destin. Primii — cei mai îndrăzneți sau cei mai disperati — au fugit încă pe cînd trupele americane debarcau în Arabia Saudită, iar arabii dinăuntrul și — mai ales — din afara Irakului sperau că războiul se va termina înainte de a începe. Atunci — în febra iminentului conflict — viața a început să însemne pentru unii fugă, iar pentru alții — banf. Bani stîrși din organizarea uneia din cele mai mari evadări ale secolului nostru ciuruit de războaie: evadarea din Orientul Mijlociu. Filierile supranationale ale acestei fulminante migrații au depășit în dimensiuni și profituri vechile sau noile filiere ale traficului de stupefiant și ale crimei organizate. Una dintre cele mai importante ramificații trece prin România. Nu e un detaliu geografic, ci o etapă esențială, cu grave implicații sociale și politice. În vestul țării are loc o luptă extenuantă și tenace pentru controlul și stoparea exodului arab și turc. Poliția română, poliția maghiară, grănicerii și — în unele situații — Interpolul, sint conectați la circuitul inteligent și mobil al acestei vaste operațiuni. Fiindcă filiera (Irak — Iran — Liban —

Siria — Istanbul — București — Arad (Timișoara) — Ungaria — Austria (Germania, S.U.A.), e traseul unor escrocherii financiare de milioane de dolari, al prostituției, al traficului de arme, violentei și, de curînd, el e conexas la tranzitul de stupefiant spre Europa de vest. Valurile războiului din Golf și apoi ale tragediei kurzilor se opresc la frontierele României cu Iugoslavia și Ungaria. Pentru cei bogati, trecerea spre vest înseamnă nu-mai bani, cu care „filiera” plătește obținerea vizelor la București. Pentru cei săraci, trecerea spre vest înseamnă timp, bani și călăuze. Aproape toți, însă, intră în micul restaurant al firmei „Euro-Turc”, de pe strada Șiriei nr. 19 din Arad, unde întreabă de Iusuf.

Reparații cu destinația Viena

— La Iusuf se mîncă oia și batal, se bea cafea turcească și Coca. Lîngă bufet e un mic auto-service. Cînd spun mic, înseamnă mic. Sub 50 de metri pătrați. Cam cit un apartament. Auto-service-ul e, deci, prea mic și prea slab dotat ca să repare TIR-uri. Dar, non-stop, acolo opresc TIR-uri turcești și — de lucrat — se lucrează. Se fac corniere de 50/50 mm și de 30/30 mm, se fac sute de metri de profiluri „I”-tip și de cale ferată. La început nu înțele-

geam ce poți să faci — la un TIR — cu drăcoveniile astea. După cîteva zile de supraveghere, am înțeles. Acolo se confecționau rezervoare de trei tone din tablă de 4 mm, compartimentate cu bușoane. Rezervoarele se montează sub remorci și sint umplute cu motorină. Tranzacțiile cu motorină se fac în marile parcuri. Aici e 10 lei litrul. „Dincolo” e o marcă. Adică de zece ori mai scump. Am trecut la control direct, pe linie economică, judiciară și de Sanepid și am închis localul. Dar povestea asta cu Iusuf e mult mai complicată decît s-ar crede. (Căpitan Florin Ciucu, biroul economic al Poliției județene Arad).

E, într-adevăr, incredibil de complicat. — Întîi, fiindcă firma „Euro-Turc” are sediul la București și în patronajul ei sint implicate „persoane cu funcții foarte înalte, între care un senator”. Atît expresia cit și decizia de a nu da nume aparține polițistilor arădeni. „Intîmplător”, firma are conexiuni cu Ministerul de Externe și — prin mijloace ocul-te — obține vize pentru Occident. Vizele sint — cum spun-eam — pentru cei cu mulți bani. Pentru cei cu puțini bani obținerea lor e dificilă și presupune intrarea pe mina călăuzelor.

— Secții călăuzelor sint patru: Ali Baba (un turc care vine rar pe aici, e mai mult

la București), „Gulitt” (sau Ibrahim, acum arestat în Ungaria), Ismail Balci și — pînă de curînd — Iusuf. Povestea a început în vara lui '90, cînd Orientul Mijlociu se pregătea de război. În câmpurile din Arad au sosit cîteva sute de libanezi și sirieni care fugeau de o posibilă mobilizare împotriva lui Saddam (sau a americanilor, asta nu prea conta pentru ei). Apoi au apărut turcii (războiul era la granița lor, aviația americană decola de la ei), care s-au organizat și au preluat controlul asupra filierei de plecare pe ruta România. Organizația e fragmentată. „Centrul” e la Istanbul. De acolo se pleacă la București, la Belgrad sau la Budapesta. De regulă la București. De pe Otopeni acționează filiera turcească. Cu trenul sau cu autocarul, grupurile de „evadați” sint aduse în vestul țării — Arad sau Timișoara. Aici așteaptă următoarea mutare. În ultimele luni a început exodul kurzilor. Tot sub control turcesc. Un drum cu microbuzul lui „Gulitt” costa 2.000 mărți. La un transport, 500.000 de mărți. Acum, după prinderea lui „Gulitt” și retragerea lui Iusuf, prețul a mai scăzut la 600 de dolari de persoană. Grupurile trec frontiera pe jos, iar în Ungaria sint așteptate de alte mașini, după un anume program. Punctul

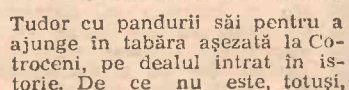
1,70 metri. În încăpere se găsesc resturi din zidul dărâmat, pietre, chiar gunoaie aruncate de „locuitorii” temporari și rețenți ai „peșterii”: cutii de conserve, zdrențe putrezite. Aici și-au găsit, pesemne, sălaş și culcuș bun de aciuat oameni ai nimanui, vagabonzi și viețuitori fără căpătu. Nu mă îndoiesc că aici s-au jucat și se joacă, din cind în cind, generații întregi de copii ai orfelinatlui. Spărtura în groță, prin care am intrat, este neregulată, dar aproximabilă cu forma unui triunghi echilateral cu latura de aproape 2 metri. Într-unul din cei 7 pereți ai grotii începe galeria.

Aceasta are o buclă de curbură și cotește la dreapta. Ca dimensiuni, are aproape 1,5 metri lățime și 1 metru înălțime. Este, la fașadă (primii doi-trei metri), intrucitivă luminată. Pe urmă, te întinpi în tunicul cel fără fund. Nici o singură rază de lumină nu se prefiră de nicăieri. Doar licărirea slabă a lanternei, dacă o ai cu tine (și dacă ai baterii bune, de la firma „București-Berlin“). Galeria poate lăsa cu greu să treacă doi oameni cot la cot. Zidurile sînt dărmate și pe jos trebuie să fii foarte atent să nu calci pe pietroaie colțuroase, pe fragmente de cărămizi, sau să nu te împiedici. După ce parcurgi zece metri? Cîteva zeci de metri? doar cîteva metri? — acolo, pe întuneric, în subteran, ești tentat să confunzi distanțele sau să le multiplici direct proporțional cu bezna — nu mai pătrunde nici un zgomot din afară. Gîndești că așa trebuie să fie după ce ai murit. Zidurile sînt fragile, te izbște de ele mereu, ca o limbă de clopot, aluneci, bijbii, anevoie. Atunci începi să-ți dorești fierbinte să fie cîneva cu tine, măcar și o vîetate, fie ea cît de mică.

În beznă, zidurile ți se par
lipicioase, și sfărâmicioase.
Cum le atingi, fragmente deta-

van, și din pereții laterali se mai prăvălesc pe jos. Și praf, mult praf care îți imbeceste nările. Iarna, prin galerie, trebuie să fie mai cald ca afară. După un timp, ești silit să te întorci, în primul rînd din cauza precarității galeriei, care (a mereu impresia) e gata să se prăbușească și să te prindă captiv înăuntru. Probabil că nu mai e practicabilă de ani de zile. Dacă înaintezi mai mult, după cîte se pare, galeria e prăbușită. Tunelul traversează pe sub conacul Goleștilor, care se află la cam cincizeci de metri, face joncțiunea cu tunelul prim — care este infundat (despre care am pomenit mai înainte) și se continuă pe dedesubt. Deși nu sînt sigur, nu cred că este plauzibilă varianta altui tunel, paralel cu acesta, care să pornească de la prima intrare și să iasă în altă parte. Pereții galeriei sînt rotunjiți pe deasupra. Dacă strigi înăuntru, are ecou, semn că fie, din loc în loc, galeria e prăbușită, fie că ea cotește de mai multe ori și tunelul se izbește de un perete. După socotilele mele, galeria este cam la doi-trei metri adîncime sub pămînt. Tunelul ar trebui să iasă, probabil, undeva în dealul Cotroceni, ceea ce ar însemna un traseu subteran de cîțiva (1—2, cel puțin) kilometri străbătuți pe sub apa Dimboviței. Să fie, într-adevăr, un tunel pe sub albie? Greu de închipuit. (Oricum, noile construcții, cu fundații adînci, e foarte puțin probabil să nu fi afectat traseul subteran).

Din surse istorice se poate înțelege că tunelul ar mai avea o ieșire, deci ar mai exista o galerie, undeva înspre șoseaua care duce la Pitești, pe o altă fostă moșie a Goleștilor. Dacă este așa, înseamnă că această din urmă galerie are o direcție aproape opusă cu cea descrisă de noi mai înainte. Prin tunelurile Cotroceni a rămas legenda c-ar fi trecut

ușor de găsit intrarea în tunelul de lângă stadionul „Sportul Studențesc”? Fiindcă este mascată de o abundentă vegetație

(arbuști pitici crescuți în apropiere), mușchi și noroi. Alături e un loc de deversare a gunoaielor și dejecțiilor orașului. Intrarea în galerie se află la aproape 80—100 metri de stadion. Un gard de table ruginite o desparte de blocurile de străini. Zidul care împrejmuia clădirea casei Belvedere și lângă care (aproape sub el) se cască intrarea în văgăună, a ajuns o relicvă. Pe vremuri, el a împrejmuیت, pe cîteva hectare, proprietatea Golescu. Fragmentele de zid rămase arată că, în vechime, zidul avea cel puțin 5 metri înălțime și 2 metri grosime. Greu ar fi putut intra, samavolnic, vreun musafir nepoftit în conacul boierului Golescu! De-așa ceva a fost în stare, probabil, doar comunismul...

• MIHAIL GĂLĂTANU ■

Fotografii de
GIG MOTOIANU

terminus este Viena. Nodul tra-
seului este, însă, Iusuf. (maior
Liviu Ursu, șeful biroului ju-
diciar al Poliției județene A-
rad).

Iusuf Karakose. Karakose înscăună „tăietorul de urechi”. Creșterea urechilor cu două tăieturi în formă de cruce e semnul răzbușării. Un turc cu urechea creștată nu mai are — cum s-ar spune — credit. Nu mai are identitate. E un paria. A încălcat legile necrise, dar singeroase ale „filierii marii evadări”. „Guliti” și-a lăsat părul lung ca să-și ascundă urechea. Urechea lui are o creștatură în formă de cruce. N-a fost lichidat. A fost lăsat pe mîna poliției ungare. Un ordin de lichidare a sosit; totuși, de la Istanbul. Trebuia lichidat Iusuf. Gresise într-o afacere cu un microbuz care — se bănuiește — urma să folosească la trecerea frontierei după dispariția lui „Guliti”.

Într-o seară, cu trei săptămâni în urmă, în apartamentul concubinei sale din Arad au intrat opt turci înarmați cu lunceacuri, bile metalice și cuțite. Iusul s-a bătut cu o iu-teală nemaipomenită, a doborât cîtiva, a scos un brici, într-o fracțiune de secundă a tăiat trei dintre ei și pe ceilalți i-a pus pe fugă. Am declarat asta

și poliției. Cei trei sînt arestați și procesul va avea loc la A-rad. (Marian Roman, traducător de limbă turcă).

— „În campingurile arădene, dar și în apartamentele unde sint găzduiți străinii din Orientul Mijlociu și Africa, au loc deja vendette pricinuite de prețurile prea mari sau de eschecurile călăuzelor. După incidentul cu Iusuf am făcut o descindere de rutină — cu Brigada „Violență” — la unul din campingsuri. Eram în civil. Ofițerul care a deschis ușa s-a pomenit cu un cutit în dreptul pieptului, a parat lovitura și cu un pumn l-a trimis la poalea pe primul agresor. Al doilea a băgat repede mâna în buzunar. Bănuiam că are un pistol (și lui Iusuf i s-a găsit un pistol Miami 22 cu gaze, ușor de adaptat pentru cartușe), mi-am smuls pistolul din toc (cu tot cu toc, adică), l-am pus în fruntea aluia și am strigat cit am putut: „Poliția! Miinile sus!”. Abia atunci s-au calmat. Erau turci și credeau că e o vendettă turcească. (sergent major Tudor Crăciun, Poliția județeană Arad).

Camping „Selena“. 11 turci (kurzi din Turcia, se pare) abia au sosit. Cu două zile înainte au plecat doi cetățeni din Bangladesh, care au uitat în căsu-

Într-o altă parte a documentelor, se vorbește despre rezerve de epoleți aparținând rușilor sovietici deplasați în Europa Centrală (inițialele oficiale B.B.). Poliția i-a căutat peste tot. Dispăruseră. Sovieticii călătoreau - sub identități falsă - pe filiera evadării arabo-turce din Orientul Mijlociu spre Occident.

La popasul turistic „Voinicul“ mai găsim doar 11 turci, 10 pakistanezi și 7 gheanezi. Discut cu ei, discută și talmăciul poliției, lt. Joldea (camion național la tir). Nu scoatem nimic. Sint „uristi. Nu vor să plece în vest. Vor să se întoarcă acasă. Cine-i opreste? Nimeni. Mai stau. Mai asteaptă.

— Așteaptă un răspuns de la călăuză. I-au aude trei sefi turci care știau românește. După care „rezolvă” pe ăștia, vin alții. La București mai așteaptă trei sute. Prețul e acum de 600 de dolari pentru o trecere. În vara lui '90 libanezii au trecut și cu 500 de dolari. Cînd vin „călăuzele”, jese scandal. Acum o săptămînă, unul a călcat în picioare o bancnotă de o mie de mărci. (Ioan Cioară, șeful poștărilor turistice).

Oprim și la firma „Euro-Turc“. Ne întimpină Iusuf. Recunoaște „Brigada Violentă“ și zimbeste. „Nu sint înarmat. — spune. Doar... (lingă mine, mina campionului de tir alunecă relaxat spre buzunar) cu asta“ —

și scoate de sub haină, fulgura-
tor, un... picpelen. „Și uneori,
mai spune lusuș, zimbînd mie-
reu, cu un cuțitaș mic. Mic
de tol”. „Cînd te întorci în Tur-
cia?” — îl întreb. „Nu știu.
Nu cred că mă pot întoarce.
Rămîn aici”. „De ce?” „În Ro-
mania sînt în siguranță. De-
mocratia estem. Poți să la o
friptură de batak”. Multumim și
demarăm spre comandamentul
trupelor de grăniceri. Nu fără
a observa că, deși bufeții și
service-ul sînt închise, în fața
firmei staționează trei TIR-uri
abia sosite de la Istanbul.

— Peste 1 100 de turci, kurzi, iranieni, pakistanezi și africani de la începutul anului. Încă vreo 500 prinși de grănicerii unguri și trimiși înapoi în România. Știm cu cine și cu ce pleacă. Așa cum poliția nu are nici un instrument legal pentru a-i opri, nici noi, grănicerii, n-avem nici o lege, nici un ordin, nimic care să ne îndreptățească să stopăm filiera trecerilor frauduloase spre vest. Nici măcar temeliul unei agresiuni, fiindcă, o dată surprinși pe fișie tot se predau fără murmur. Am avut cazuri când doi soldați au capturat peste o sută de turci. E și firesc. Traie ca frauduloasă se pedepsește cu o amendă de... 250 de lei. (Cu condiția să fie trecere.

Adică să-i prinzi pe fișie. Pentru că dincolo de fișie sînt liberi, e treaba grănicerilor unguri, iar dincoace de fișie e numai „tentativă de trecere” care nu se pedepsește cu nimic. Mai degrabă cei „pedepșiți” sînt grănicerii. Care cheltuie motorină, timp, efort ca să-i prindă și să-i aducă la Arad, unde — cu sau fără amenda de 250 de lei — ăstia iar pleacă, noi iar după ei și tot așa pînă la epuizare. Acum începe „sezonul”. De vreo săptămînă granița e forțată, zilnic, de grupuri din ce în ce mai mari. Domnule ziarist, nu vreau să supăr pe nimeni, dar așa, nu se mai poate (comandanții trupelor de grăniceri din județul Arad; respectăm rugămintea interlocutorului nostru de a nu-i publica numele).

Sute de mii de dolari care merg spre inalte scaune guvernamentale. Vize pentru Germania, Austria, Franța, Italia, S.U.A., obținute peste noapte. Zeci de soferi de taximeire și de întreprindere sub supravegherea poliției. Firme „protejate” de parlamentari. Nimeni nu poate face nimic. Guvernul nu propune — iar Parlamentul nu ia în considerare — necesitatea stopării valului prin instrumente legale. În toată povestea asta cineva acolo, sus, se îmbogățește. Cinc?

RADU CIOBOTEA ■

AMAZOANELE NOPTII

Autostop la poliție

Țăranului nu-i iese stamba

Abia a scăpat județul Olt de povara recoltelor ce speriau vesul, ca o campanie și mai perfidă s-a declanșat de curând spre a-l convinge pe țăranul că tot mai bună-i colectiva, pardon, asociația de tip nou. Au militat pentru asta nu numai activiști cu papagal, dar și „Glasul Adevărului”, care, în numărul din 28 februarie 1991, oferea un calcul foarte linistitor, potrivit căruia lucrările agricole incluzând serviciile S.M.A.-ului, 2 irigații și 2 prașile manuale nu costă mai mult de 7.000 de lei. Bună treabă, și-a zis țăranul. Trăiască S.M.A.-ul! Numai că același „Glas” (adică tot al „Adevărului”) revine în luna mai cu același calcul (lucrări S.M.A.: 14.000; 2 irigații: 12.000; 2 prașile manuale: 1.000). Ce operează oare „ajustări”? Demonul aritmeticii îi îmboldeste pe oameni să continue socoteala. După cum ne relatează în scrisoarea sa domnul Constantin Cimpoacă, terenurile comunei Milcov din județul Olt nu permit o recoltă mai mare de 4.000 de kg/ha la porumb și de 3.000 de kg/ha la grâu. Guvernul a stabilit că prețurile sînt de 5 lei/kg de grâu și respectiv 6 lei/kg de porumb, ceea ce înseamnă că de pe un ha de grâu se pot scoate 15.000 de lei (față de 30.000 de lei investiți) și la unul de porumb 24.000 de lei. Deci, oricum am dat-o, nu iese stamba la cot. „Dacă fesenistii și-ar mai storce mintea, sugerează semnatul scrisorii, le-ar veni ideea să facă pe țăran să încheie contracte pe cel puțin 3 ani cu S.M.A.-ul, care să efectueze în totalitate lucrările agricole și în cei 3 ani cei care nu pot plăti riscă să-și piardă pămîntul. Pentru această idee guvernul domnului Roman ar trebui să mă premieze.” Mai știi?

VALERIA DORNEANU

tirziu. Pe 25 aprilie a venit și m-a luat din secție la 3 noaptea. M-a amenințat cu cuțitul. De rușinea colegelor am plecat. Aveam impresia că toți mă disprețuiesc iar singură nu puteam să lupt. Am mers la gară cu încă doi băieți, Forgațiu Constantin și Stroia Nicolae. M-a pus să jur că îl voi însoți și nu voi spune nimănui nimic. Ca avertisment m-a tăiat la mină. Mă bătea și imi zicea să rid. Prima dată au furat dintr-o biserică. După aceea au luat un taxi. Într-un loc pustiu l-au dat jos pe șofer. Dar nu mai vreau să-mi amintesc, înțelegeți-mă!

Povestea ei sună ca într-o melodramă. Pentru cei care iubesc acest gen mai las câteva fraze. „Am stat nopți întregi cu cuțitul la gît. Mă amenința. Nu mă lăsa nici o clipă singură. Odată am vrut să fug, eram într-un hotel. El a plecat și a uitat să încuie ușa. M-a prins și m-a lovit în stradă. Altfel nu eram în gară și i-am rugat pe ceilalți doi să îl rețină 15 minute să pot urca în tren. Dar și lor le era frică de el.

Ne-au arestat în 25 mai. Furaseră o mașină din Giurgiu și încercau să părăsească zona. Li s-a părut că e mai liberă șoseaua spre Tîrgoviște dar au greșit drumul. Au spart citeva magazine și cineva i-a văzut. Între timp s-a terminat și benzina din rezervor, lumea se aduna. El a ieșit în drum și a făcut semn unei mașini să ceară benzină dar era chiar poliția. Într-un fel imi părea bine că se termină totul. M-am tot gîndit de ce m-a luat Ene Ștefan cu el. E un tip dur, nu-i e milă de nimeni. Cred că m-a luat pur și simplu că avea nevoie de o femeie a lui în toate drumurile pe care le făcea. Dar lăsați-mă să uit.”

Victima a sărit pe geam

Cît adevăr și cîtă minciună este în vorbele Angelei vă las pe dumneavoastră să judecați. Eu voi nota foarte pe scurt faptele așa cum se desprind ele din declarațiile victimelor și ale altor martori.

Era 1 mai cînd am furat din biserică „Adormirea Maicii Domnului” din Slatina. Cei trei bărbați sparg biserică, Angela rămîne afară de pază. Ar fi putut fugi. Aceeasi noapte, o oră mai tirziu opresc un taximetrist (Bancu Nicolae). Într-un loc pustiu îl amenință cu cuțitele. Șoferul reușește să fugă cu cheile de contact. Nu reușesc să pornească mașina și vor pleca pe jos după ce sparg parbrizul. În 2 mai sînt la Craiova. Noaptea iau un taxi din gară (Șfete Marin) spre o localitate din apropiere. La un moment dat Angela cere insistenț să oprească mașina și ia o sticlă de suc din portbagaj. Imediat șoferul e atacat, i se iau actele, banii, mașina și e lăsat în cîmp. Ajung în Mehedint. În comuna Prunșor sparg bufetul și magazinul. În 3 mai sînt în Deva, se cazează la hotel Sarmis. Noaptea iau

un alt taximetrist (Roșar Cornel) și pleacă spre Alba Iulia. Angela spune că este însărcinată și-i e greață, îl roagă să oprească. Scot cuțitele, șoferul fuge și e cules de o altă mașină care trecea pe drum. În 10 mai atacă un alt taximetrist (Blîndu Ion) în apropiere de Urziceni apoi pleacă spre Buzău. Încearcă să spargă un magazin dar sînt descoperiți de paznic; mașina nu mai pornea și atunci alegea peste cîmp. În 14 mai sînt la Brăila, cazează la hotel „Traian”. Opresc un taximetrist (Dache Stan) să-i vîndă verigheta pe care o aveau de la ultima victimă. Acum grupul era format din trei fete și trei băieți: Ene Ștefan, Nicoale Stroia, Dumitrescu Liviu, Sitar Emese, Dungaru Luminița și Angela Adăscăliței. Par oameni serioși așa încît îi ia acasă să verifice verigheta și să le dea banii. În apartament nu se mai afla nimeni. „Cînd am intrat în casă Angela avea o geantă din care a dat cuțite băieților”, imi spune la un moment dat Emese. Hotărîsc să-l atac, îl lovesc, îl leagă, îl taie cu cuțitul. La lovirea victimei participă și fetele. Apoi se risipesc prin casă să vadă ce mai pot fura. Angela ia un radiocasetofon. Victima reușește să tipe și vin doi vecini, un bărbat și o femeie. El e lăsat să intre în cameră, ea e supravegheată de Angela și Emese. Victima se aruncă pe fereastră afară. Cei șase fug, se pierd printre blocuri. Luminița Dungaru e prinsă. O oră mai tirziu cei cinci iau un alt taxi (Pricopi Vasile) și-i cer să-i ducă la Rîmnicu Sărat. Emese va fi pentru citeva minute singură cu șoferul dar nu-l va avertiza despre ce i se pregătește. Cînd e atacat, șoferul răstoarnă mașina în șanț. Scoate și el un cuțit și încearcă să se apere dar Angela îl trage de păr. E legat cu cablu și dintr-un furtun fac căluș. Omul îi roagă să nu-l omoare pentru că are patru copii. Cei cinci nu mai pot redresa mașina dar înainte să plece o distrug. Angela strică instalația de lumină și ștergătoare. În 11 mai ajung cu trenul la Buzău. Din gară iau un alt taximetrist (Mușat Marin) și pornesc spre

Mizil. Același scenariu iar cînd se termină benzina aruncă mașina într-un lac. În urma unor conflicte, grupul se scindează. În 16 mai sînt în București. Iau un taxi (Cicoș Daniel) de la Piața Universității, merg spre Big-Bercheni apoi spre comuna Frumușana pe șofer în lovesc. În 24 mai iau din Giurgiu mașina condusă de Ion Călugăr. După ce îl atacă pe șofer merg mai departe, sparg magazinul din Bercheni, bufetul din Tărtășești, magazinul din Bildana. Aici cineva reține numărul și puțin timp după aceea sînt arestați. Angela Adăscăliței participase la 6 furturi și 9 tilhării. Victimele spun că nu ar fi sesizat nici un fel de tensiuni în grup, fetele erau vesele, bine dispuse. Niciodată ele nu au încercat să prevină sau să ia apărarea victimelor deși ar fi fost prilejuri.

„Înainte de lovitură de la Brăila i-am convins pe cei din grup să o ducem pe Emese înapoi la Sovata. Nu avea nici un rost să o amestecăm în astfel de treburi pentru că era un copil. Dar ea nu a vrut, a zis că s-a îndrăgostit de Stroia și rămîne cu noi”, spune Angela. Emese e o fată frumoasă, are 17 ani, era în clasa a X-a la liceul din Sovata. Nu are tată, iar mama ei era mult timp internată, așa încît ea se obișnuise să lipsească de la școală și de acasă.

„Jucam handbal și clubul ne oferea o masă la restaurant. Acolo l-am întîlnit pe Stroia Nicolae”. A doua zi el îi propune să plece împreună iar ea acceptă imediat. Urmează o alergătură nebună, în fiecare zi un alt loc: Tîrgu-Mureș, București, Buzău, Brăila. „Imi promitea mereu că mă va duce înapoi acasă. Nu mă temeam pentru că se purta frumos cu mine. Știam că are mulți bani dar nu m-am întrebat de unde”.

Emese participă la tilhăriile de la Brăila și Buzău. Apoi a venit dimineața în care s-a spart grupul. La marginea unei păduri, au răsturnat banii jos și au început să-i împartă. Au plecat să cumpere un miel dar nu au mai apucat să-l mănince. Băieții s-au luat la bătaie pentru Emese. Într-un moment de calm ea și iubitul ei au reușit să fugă. Ajung la Mediaș și cu o mașină furată pleacă spre Ungaria. Trec granița fără acte mîzind pe faptul că ea știa ungurește. Grănicerii îi opresc și-i predau autorităților române care îi arestează. Emese are un șoc pentru că nu credea că va ajunge la pușcărie. Începe să se bîlbîie, gura i se strîmbă într-o parte.

Cele patru tinere care au făcut parte din grup vor sta pentru o vreme în aceeași celulă. Se băteau, se păruiau, se certau îngrozitor. „După ce ai intrat în pușcărie nu mai poți fi ca înainte, imi spune Angela. Aici auzi multe lucruri rele și le înveți fără să vrei. Devine un reflex să faci rău”.

AURELIA BORIGA
Fotografii de
GIG MOTOIANU

NICI XILINĂ ?

Pe bulevardul Ștefan cel Mare, la nr. 27, există o policlinică de stomatologie. La avizierul acestei policlinici, un anunț te face să-ți pierzi cheful de-a recunoaște tocmai acum, pe vremurile astea, că te doare un dinte sau o masea: „Nu avem xilină!”.

Xilina este un anesteziant. Fără ea, medicii nu pot lucra. Și cine le poate cere ca ei să uite că au de-a face cu oameni și că oamenii nu sînt făcuți din fier?

Fără xilină nu se poate face nici măcar o banală extracție dentară. Există apoi o seamă de așa-zise „alții” în cazul că rora medicii nu pot să intervină fără numitul anesteziant.

În aceste cazuri ce pot face medicii decît să se uite nepuțințioși în ochii cetățeanului înnebunit de durere? Ar mai exista o cale, dar ea nu duce nicăieri: ca pacientului să-i fie dată o rețetă pentru a-și cumpăra anesteziantul de la farmacie. Medicii știu prea bine că nici acolo nu se găsește prețioasa substanță. Și atunci ce pot ei face? Să recomande românului să plece din țară, să emigreze fie și numai pentru a-și putea scoate o masea?

Afacerea asta cu xilina pare măruntă, ar putea zice cineva, dar ce te faci dacă vine la ușa policlinicii vreun nefericit cu un abces care, în lipsa inter-

venției medicale, duce la septicemie? Răspunde cineva? Cine și cum?

În urmă cu vreo două luni, medicul Ion Chirman a fost bolnav de peritonită. În spitalul în care a fost internat se mai găseau, din întîmplare, două fiole dintr-un medicament „primit de la „ajutoare”. În absența lor, Ion Chirman crede că i s-ar fi putut întimpla tot ce e mai rău. Reîntors la lucru, în cabinetul său de stomatologie, el mai dispune de niște fiole de xilină pe care le-a cumpărat cu cîțva timp în urmă din simplu spirit de prevedere. Om practic, lipsit de iluzii și știind prea bine pe ce lume se află, el și-a făcut așadar, pe banii lui, un mic stoc de anesteziant, dar stocul e pe cale de-a se epuiza și Ior Chirman, asemenea colegilor săi, începe să trăiască un acut simțămînt de dispoare.

În legătură cu absența unor medicamente absolut necesare a fost pronunțat la un moment dat fatidicul cuvînt „genocid”. Pentru cine mai are dubii în privința asta și e inclinat să ia în considerare lucrurile pe latura lor mai puțin dramatică, s-ar pune în orice caz problema: cum să mai zîmbească românul dacă-l doare maseaua? Ori asta e un drept pe care cetățeanul de rînd l-a pierdut în folosul exclusiv al șefilor? Oricum, amănuntul pîcant că dl. Dimărescu se joacă în week-end la calculator și că distracția aceasta îi dă sugestii pentru „jocul politic” pică exact ca un pumn aplicat pe falca umflată a românului, fie el cu sau fără drept de vot.

DUMITRU CONSTANTINESCU

De la coadă adunate

Harababura cu subtilități

— Ce știi, dom'ne, de alegerile astea?
— Păi, eu trebuie să știu?
— Da' cine?
— Mai marii noștri. Nu?
— Ei, asta-i! Păi, dumneata ce rost ai? Ori eu? Nu noi sintem alegătorii? Nu noi am fost și anul trecut?
— Ce să-ți spun, că mare brinză am făcut... Am ales din'am cules!
— De ce vorbești așa, dom'ne?
— Vorbesc!... Dumneata nu vezi ce-am ales? Acu', doar un lucru nu mi-e clar. Își bat joc unii de alții, ori își bat joc de noi?
— Adică, cum?
— Păi, iudecă si dumneata: alegerile nu sint — așa, în lume — o treabă serioasă?
— Eu zic că sint!
— Bun! Ia să vedem cum e la noi. Vine un ministru și le spune la ziaristi: „Gata, facem alegeri anticipate, da, nu alegem decît Parlamentul. Noi, adică Guvernul și Președintele, rămînem”. E normal?
— Nu prea.
— Mai departe: află domnu' Bir-

lădeanu de chestia asta și face urît în Parlament că, adică vreți să ne dați ios și nici nu ne-trebați? Păi, n-o să vă meargă!
— Parcă ei nu știau că n-o să le meargă? Parlamentarii pot să întindă de Constituție, de ne prind și alegerile alealte!
— Asta zicea și domnu' Roman: să vadă el minunea minunilor, cînd 500 de parlamentari or să fie de acord cu fiecare articol din Constituție.
— Si tot domnu' Roman zicea că n-au bani să cheltuiască cu alegeri.
— Atunci, de ce-au mai fluturat povestea asta?
— Ca să-ți mai treacă duminică timpul.
— Zău, nu mai înțeleg nimic!
— Păi, ei ce urmăresc?
— Știu eu? Acu' au zis că fac alegeri locale.
— Care trebuia să fie de mult făcute. Ce si-or fi zis? Hai, dom'ne, să-i tragem un tam-tam înainte. Dăm de lucru la opoziție și ametim și lumea să nu se mai gîndească la somai.
— Păi, asta-i un fel de harababură organizată!
— Harababură cu subtilități, dom'ne!

LIANA TATOS

Nevăzătorii sint ai noștri

As vrea să spun cîteva vorbe despre copiii, conducerea, cadrele didactice și personalul administrativ de la Școala Specială pentru Copiii

Nevăzători din municipiul Buzău, la împlinirea a 55 de ani de la înființarea acestui asezămint. Școala are 18 săli de clasă, grădiniță, două laboratoare, bibliotecă și trei cabinete: medical, stomatologic, de psihologie. Din spusele doamnei directoare, profesoara Violeta Petre, am

aflat că vor fi date în funcțiune un cabinet destinat învățării limbilor străine, unul de documentare psihologică, se va amenaja un teren de atletism și vor fi mărit spațiile verzi din jurul școlii. În sprijinirea acestei unități de învățămînt mult suflet a depus dl. inspector Ale-

xandru Vlădescu, de la Inspectoratul Județean de Stat pentru Handicapați Buzău. După revoluție, din Anglia, Belgia, Franța, Germania au sosit ajutoare constînd din medicamente, îmbrăcăminte, încălțăminte, alimente, aparatură tehnico-medicală, mobilier un microbus destinat efectuării de excursii. În afara rezultatelor bune la învățătură dovedite și de olimpiade, elevii de aici s-au remarcat, de asemenea, prin diferite activități artistice.
Am scris aceste puține rînduri despre copiii nevăzători de la Școala din Buzău pentru ca ei să știe că nu sint singuri, că alături de ei sint părintii lor, întregul personal al școlii mulți alți oameni din afară, pentru ca ei să știe că sint ai noștri și că noi îi iubim. (Dan Stroe).

Desen de
NICOLAE IONIȚĂ

CURIER JURIDIC

Conflictele colective de muncă (I)

● Deci, conflictele colective de muncă sint conflictele cu privire la interesele profesionale cu caracter economic și social ale salariaților, rezultate din desfășurarea raporturilor de muncă dintre unitate, pe de o parte, și salariații acesteia ori majoritatea salariaților ei, pe de altă parte.

● Cine reprezintă salariații?
Sindicatul.

● Care este obligația sindicatului înaintea declanșării unui conflict?

Cînd există premisele declanșării unui aserenea conflict, sindicatul va sesiza conducerea unității despre această situație, în vederea concilierii directe.

● Ce trebuie să cuprindă sesizarea? Prezentată în scris, ea trebuie să precizeze revendicările salariaților, inclusiv motivarea acestora, precum și propunerile de soluționare.

● Cînd se consideră declanșat conflictul? În situația în care nu s-a răspuns la toate revendicările formulate sau, deși s-a răspuns, nu s-a realizat un consens, conflictul colectiv de muncă se consideră declanșat.

● Ce obligații revin sindicatului în continuare? Dacă concilierea directă nu a dus la încetarea conflictului, sindicatul sesizează Ministerul Muncii și Protecției Sociale, în vederea concilierii organizate de acesta.

● Ce cuprinde această sesizare? Sesizarea cuprinde: unitatea unde s-a ivit conflictul, sediul și numele conducătorului său, obiectul și motivarea conflictului, doada realizării concilierii directe cu unitatea, indicarea delegaților sindicatului, pentru conciliere.

● Care este scopul acestei noi concilierii? Scopul concilierii este ca, la acest nivel, prin dezbateri, părțile implicate să ajungă la un acord cu privire la soluționarea conflictului colectiv de muncă.

● Cînd se poate declara grevă? Greva poate fi declarată numai dacă au fost epuizate toate posibilitățile de soluționare a conflictului prin concilierea arătate și dacă momentul declanșării sale a fost adus la cunoștința conducerii unității, de către organizatori, cu 48 de ore înainte.

CORNELIU OLTEANU

Efectul de ecou

Invitație

la expoziție

Organizarea unei expoziții sub titlul „Mărturie de cultură religioasă pe teritoriul României”, marchează, fără îndoială, o premieră absolută în țara noastră. Sub egida Secretariatului de Stat pentru Culte și Muzeului Național de Istorie a României, se reunesc toate cultele oficial recunoscute în țara noastră, aducînd, în fața vizitatorului bunuri de patrimoniu național, adevărate opere de înaltă valoare. Nu ne propunem să vă dăm mai multe amănunte, pentru că merită să vedeți totul cu ochii dumneavoastră. Nu veți regreta! Găzduirea de Muzeul Național de Istorie a României, expoziția va rămîne deschisă pe tot parcursul verii. (Liana Tatos).

Descoperiți

America Latină!

„Cunoscînd rosturile pe care le-a avut în dezvoltarea civilizației moderne, s-ar putea spune că America, în general, America latină în mod special, dacă nu ar fi existat pentru a fi descoperită, ar fi trebuit inventată...”

Vă invităm și pe dumneavoastră, stimați cititori, să descoperiți America latină, prin intermediul excelentei lucrări apărute în Editura științifică: „Între Panama și San Francisco”, un volum semnat de prof. dr. Constantin Bușe de la Universitatea din București. (Liana Tatos).

Publicitate

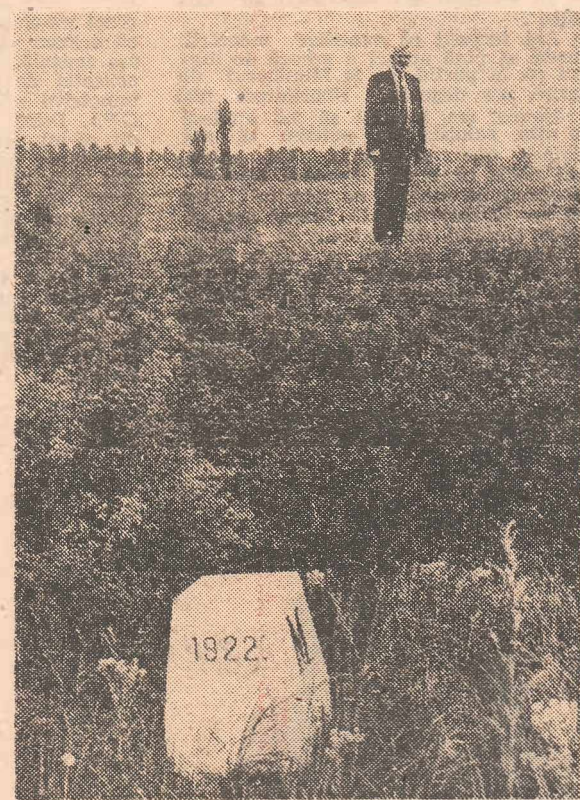
N-avem idee cît bine ar fi făcut prezența domnului Dinu Patriciu în guvernul remaniat, dar, sigur, prin respingerea sa, deputații i-au asigurat o formidabilă publicitate. Cum nu era să scape un astfel de prilej, reprezentantul Aripii Tineretului a P.N.L. ne-a umplut inimile de regret, atît prin presa scrisă, cît și prin cea vorbită. Cum să nu oftezi, aflînd ce-ar fi făcut dînsul, dacă... și ce crede despre... și cît îl pasionează meseria, care... și cum mîncă la mama, fiindcă...

În sfîrșit, multe și mărunt! Te pomenești că folosesc mai tirziu?

Pledoarie pentru comunism

S-a făcut cald binișor și hăbele (borcanele, mai nou, împămîntenite prin bodegi) fac cu ochiul trecătorului cu gîtlejul uscat. Berea e mai chioară, mai caldă, mai botezată sau mai statută, nu contează. Important e să-ți faci hațurul. Spune-mă, din belșug. Cozile sint mari, prețurile asjideră; noroc că primăvara aceasta negustorii au deprins rapid vechea șmecherie cu conținutul... în minus. Dacă la 5-6 halbe ai bafta să nimeresti măcar una singură care să aibă cu-adevărat 500 de ml., înscamnă că poți încerca și la loz în plic.

În rest, liniște și pace. Consens pe toată linia: poliția economică, fostul sancpid și inspecția comercială beau, cu siguranță, bere la cutie. În

29 mai 1991. Geza Jessenski, la frontiera româno-maghiară. Îl așteaptă oare pe Adrian Năstase? (Fotografie de Marian Antal)

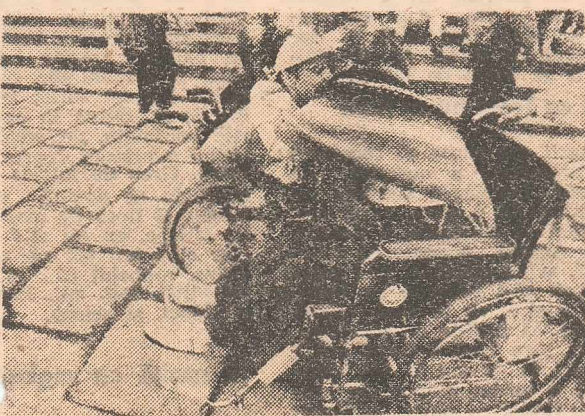
fond, nici nu-i o idee rea. Dacă n-avem piin, de ce n-ar fi bun și cozonacul?... (Cr. Pavel).

Diurnă sau milostenie?

Primum tot mai multe semne disperate din partea celor nevoiți încă să accepte în deplasări „generoasă” diurnă din partea statului — 50 de lei mari și lați. Pe bună dreptate, oamenii se întreabă: cum să trăiești respectiva sumă, plătită

cu chiu, cu vai, după nemăsurate verificări de către scrupuloasele servicii contabile? După semnele milosteniei guvernamentale, ar cam trebui să-nghită bieții oameni mai mult în sec. Un simplu calcul arată că cei 30 de lei ai zilelor noastre, raportați la prețurile actuale, reprezintă cu mult mai puțin decît cei 18 lei de altădată care ne-au innegurat existența. Pînă la privatizare, ce-i de făcut? Dăm mărunt din buze sau slăm pur și simplu acasă? (C. Pavel).

Și ei sint capabili să cîștige!

Dorința de a integra în societate toate persoanele handicapate, astfel încît acestea să fie acceptate și respectate, constituie scopul Jocurilor Olimpice speciale, jocuri ce și-au făcut apariția în premieră și la noi, cu ocazia primei Olimpiade desfășurate pe stadionul Tineretului din București. (Gig Motoiann).

Dizident
în S.R.I.?

„REALITATEA E CHI

Convorbire cu domnul MARIN IANCU,
colonel în cadrul Serviciului Român de Informații

Am fost tăvălit de Securitate un an
și opt luni

— Stimat d-le Marin Iancu, se pare că hazardul v-a supus la grea încercare. Fără să vreți, ați ajuns un „personaj”. Ați putea preciza în câteva cuvinte momentele semnificative ale trecutului d-voastră?

— Voi încerca, chiar dacă îmi va fi greu să o fac în câteva cuvinte. Am terminat școala de ofiteri în 1965; de atunci am lucrat în Ministerul de Interne, serviciul circulație. Am fost o perioadă comandant de companie în cadrul școlii de ofiteri, apoi am revenit la Circulație, unde am rămas timp de 18 ani. Între timp, am fost trecut pe la Direcția a V-a din cadrul D.S.S. vreo 7 luni, de la 1 mai 1979, până în martie 1980. Totul a început atunci — mi s-a înscenat un proces în ideea de a mă compromite.

— Aveți idee ce ar fi putut sta la baza acestei înscenări?

— Desigur. Am fost prea puțin prudent și în cadrul unor discuții din cercuri mai intime îmi exprimaseram în mai multe rânduri nedumerirea, ca să spun așa, vizavi de prezenta Elenei Ceaușescu în conducerea de partid și de stat. Bineînțeles că totul a ajuns la contrainformații și ulterior au găsit un pretext de a mă „admonesta”: mi-au imputat faptul că în urmă cu 2—3 ani as fi favorizat două persoane care susținuseră examenul de conducere auto. Am fost tăvălit sub acuzația asta (de către Securitate!) un an și opt luni de zile.

— În ce mod ați reactionat în atare condiții?

— Am început să expediez memorii. Făcusem și până atunci o groază de memorii pe la partid, pe la Ministerul de Interne, dar degeaba. Neprimind nici un răspuns, am început să mă gândesc și la alte soluții. Nu puteam să mă rezum, pur și simplu. Ca atare, m-am decis să scriu „Europei Libere”. Cunoașteam pe cineva, pe numitul Dan Căpățoiu Gheorghe, care fusese arestat și avea statutul de dizident al regimului. Știind că e un om ce fusese lovit, știind că are și oarece cunoștințe, l-am contactat cu încredere pentru a-i înmăna scrisorile respective. (Respectivul este azi patron în Piața Amzei și se numește Dan Croitoru Gheorghe). Tin minte și acum: ora zi de Paști, 3 mai 1981.

L-am chemat pe individ la mine acasă și i-am dat scrisorile. Plin de „bunăvoință” acesta le-a dus direct la Securitate! Asa cum vă imaginați, pe 4 mai am fost arestat.

A existat și un Himmler al românilor!

— Cum au procedat cei de la Securitate, de fapt?

— Am fost invitat inițial de către șeful serviciului cercetări penale pe Capitală, col. Băjenaru Vasile, sub pretextul unui dosar de care mă ocupam personal. M-au condus la col. Scarlet, șeful cercetărilor penale pe țară din calea Rahovei, unde am fost lăsat singur în biroul dînsului: la câteva momente după aceea au intrat 6 haidamaci care m-au înconjurat și care mi-au spus că sint arestat. Mi-au pus cătușe și m-au condus pe culoarul care dădea direct în sediul Securității. A urmat o percheziție „la singe”, la pielea mai bine spus, și apoi am fost dus așa, încătușat, în biroul celui Himmler al României, col. Vasile Gheorghe, șeful cercetărilor penale pe țară din cadrul D.S.S. L-am văzut iubind efectiv. „De cînd aștept să-mi cazi în labă! N-ai cum să-mi scapi!” — mi-a zis, privindu-mă tăios. A început ancheta și lucrurile s-au complicat. Trebuia să găsesc o cale de a mă apăra. Am negat în permanentă că as fi avut intenția de a trimite acele scrisori în străinătate. Am afirmat că acelea erau ciorne pe care voiam să le trimit conducerii de partid și de stat, ciorne ce îmi fuseseră furate.

— Cum a evoluat, practic, ancheta?

— A fost îngrozitor. Am vrut să fac greva foamei, dar după câteva zile medicul mi-a spus că nu are nici un rost, că oricum voi fi hrănit artificial. Lupta era inegală. Ancheta s-a desfășurat sub acuzația de „tentativă de propagandă împotriva orînduirii socialiste” (art. 166, C.P.). După 2 luni, tovarășii s-au gândit să-mi agraveze situația, extinzînd cercetarea penală, și sub incidenta unei alte acuzații, aceea de „tentativă de trădare”. Cu „concursul” col. Stăfănescu, procurorul militar care „administra” toate cazurile politice, s-a reușit extinderea propusă.

— Aveți cumva idee ce fac în ziua de astăzi acești tovarăși coloneli?

— Da. Sint amîndoi niste pasnici pensionari. Își merită, desigur, pensiile, de vreme ce au făcut atîtea servicii dictaturii...

— Firește, a urmat procesul, condamnarea...

— Procesul și-a urmat cursul... firesc, dacă poate fi astfel numit. Adică scenariul a funcționat ireprosabil. Soarta mi-era de dinainte pecetluită. Col. Vasile Gh. a avut, de altfel, „amabilitatea” de a mă anunța că voi avea de mâncat „vreo 16 saci de arpacas”. Trebuie să știți că în genere un detinut mîncă cca. un sac de arpacas pe an. Asadar, pronosticul condamnării era limpede: 16 ani ca popa! Cei doi avocați s-au străduit să mă apere, dar fără succes. Toate probele apărării au fost respinse. Procesul s-a desfășurat în secret, cu ușile închise. Nu mi-am recunoscut fapta și cu toate acestea am fost condamnat la 10 ani închisoare pentru tentativă de trădare și 6 ani pentru tentativă de propagandă împotriva orînduirii socialiste. Presedinte al completului tribunalului militar era col. Sitaru Valeriu astăzi general, inspector pentru controlul instanțelor militare în cadrul Ministerului Justiției! La recurs, după ce familia mea — sfătuită de aceiași tovarăși — a reușit să mă determine să accept, mi-am recunoscut fapta și mi s-a scăzut din pedeapsă. Pronunțarea definitivă a fost de 8 ani, respectiv 6 ani condamnare, Floarea la ureche!

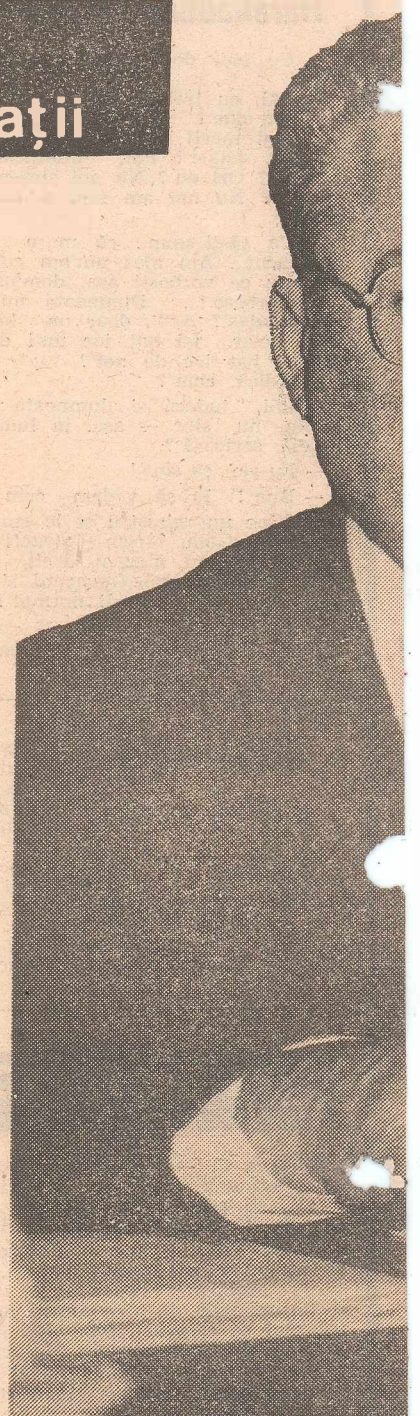
Aiud, via Rahova

— Puteți puncta, foarte pe scurt, câteva lucruri legate de detenție?

— E greu să concentrezi atît în câteva cuvinte. Am fost supus unui regim diabolic, de lichidare. Aceasta mai ales în penitenciarul Rahova din soseaua Alexandriei, la secția a 5-a, specială. Luni de zile, singur în celulă, n-am văzut nici cerul, nici măcar lumina zilei. Am fost transferat pînă la urmă la Aiud unde, de bine — de rău, era altceva. Mai puteam vorbi cu cineva, ba chiar mai tirziu am fost scos și la muncă. M-am liberat în 1986, după 4 ani de detenție. „Politiciii” nu aveau drept la liberare condiționată.

— Cum ați reușit să vă reintegrați ulterior în societate?

— După liberare nu-mi găseam nicăieri un loc de muncă. Tuturor le era teamă. Securistii care răspundeau de întreprinderi nu-și dădeau avizul pentru angajare. Într-un tirziu, am găsit un om de mare curaj și omenie, pe dl. Mihai Pislaru, director al Întreprinderii

Fantastica și trista poveste

■ Fiul are 22 de ani și picioarele ferfenite ■ Tatăl va implini 65 într-o celulă de puscărie ■ Slavă Domnului că organele de ordine sint în afară de orice pericol ■ Nu se poate fără aprobare de la iudet, trebuie să știe și la iudet ■ La ce folosește articolul ăsta?

De veghe patriei

Radu Gabriel Amarii s-a născut a-menintat cu moartea anul trecut, într-o după-amiază de august. Pînă la urmă, Ion Miclea și Sergiu Olaru s-au înduplecat să-i crute zilele, însă l-au prins în brate, l-au așezat pe marginea ferestrei și i-au făcut vînt de la etajul doi. Gleznele balotului omenesc au explodat, labele picioarelor abia se mai țineau în câteva fire de mușchi: oasele runde nu vor mai putea fi cîrpite nicicum. Infecții încăpăținate, operații, medicamente, anotimpurile petrecute prin spitale i-au deturnat soarta lui Gabriel. Deocamdată este pensionat cu 800 de lei și se află în proces cu cei doi.

Nedescătuși bine din betie, acestia s-au trezit tot în după-amiază de august, duși la o secție din Ploiești, unde n-au fost reținuți mai mult de 24 de ore. Eliberarea lor a însemnat pentru Ion Miclea un minunat prilej de a se face nevăzut și de a întîrzia astfel cu 8 luni judecarea dosarului. Care, ne amintă triumfător Biroul de Presă al Departamentului Politiei — răspunzînd la nedumerirea exprimată într-un număr trecut al revistei —, a intrat pe rol curînd după arestarea din 6 aprilie, 1991 a lui...

Dintr-o pornire de „amabilitate” și transparentă probabil, aceeași nobilă instituție ne informează că tatăl victimei — obligată să aștepte atîta amar de vreme momentul care să-i facă dreptate — a reușit (mult mai repede) să fie condamnat în 24 aprilie 1991 „pentru ultragiere a șefului Postului de Politie din comuna Valea Călugărească și a ajutorului acestuia, faptă săvîrșită la 31 decembrie 1990”. Adică mă-nțelegi, care va să zică... nu numai că organele susnumite ale județului Prahova n-au abandonat un caz precum cel al tinărului Radu Gabriel — chiar dacă cercetarea a durat un picut mai mult —, dar au tras învățăminte și au sporit vigilență. Fapt cit se poate de lăudabil.

Război cu Troia nu se face

Familia Amarii are șansa să locuiască în imediata vecinătate a postului de politie comunală. Lucrătorii acesteia nu sint însă încîntați de o atare apropiere, mai ales că, fără să clipească, îl declară pe Constantin Amarii „o persoană foarte periculoasă”, avînd obiceiul să-i sîloneze neîntreput, să-i repeadă cu injurături sau cu pietre, să le facă viață grea, în general, să profite de blîndetea, de omenia lor, care i-au îndurat atîtea și atîtea. La cei 64 de ani ai săi, Constantin Amarii a purtat numeroase lupte contra autorităților — chiar a fostului șef de post al ex-Militiei — alegîndu-se cu cite o amendă, cu o dîmnie, două, trei și cu faima de reclamagiu. Nu-i om serios! Politistii se oferă să aducă pentru confirmare vecinii și

chiar o convoacă de urgență pe Alexandrina care, pe lîngă de grozăvii referitoare la acțiunile și disciplinei din V. rească, scapă și amănuntul lipsit de orice importanță — dumneaei „l-a condamnat p...

Avîntul cu care blatinii n-vestesc înfiorătoare necazurile de această vecinătate se la întrebarea legată de plînsul re le-au strîns în ianuarie, înaintat spitalului Voila, D.I. considerat dezechilibrat psi de balamuc, motiv pentru găsit 15 oameni din comună lergat într-un suflet la post Militie și, citiva în aceeași zile apropiate, au scris decl loșind exprimări foarte, foarte toare. Greu de înțeles fistic cuprinde ne domnii politis înțeles și lipsa de memorie de Militie, eu nu știu conștii cine era șef ne atunci, strîns probabil că... el a av clamații”, (pl. adj). Pandeles, si atunci, si acum).

În raniță cu zeghe...

Constantin Amarii n-a nebun periculos în 1989, desnat la Voila pentru a scăpa lă, iar pe deasupra a avut i copieze declarațiile consăteni

R REVOLTATOARE!"

LA BARUL CU...CANCER

Locale Utilaje Transport (I.L.U.T. București). Am fost angajat la biroul de control al siguranței circulației. Mi-a fost destul de greu să mă reinterez.

Capitolul al doilea

— Ce a urmat după această reîntregire?

— Vedeti, după liberare s-a petrecut un lucru mai puțin obișnuit: unul din foștii colegi de detenție de la Aiud, liberat și el între timp, după o condamnare de aceeași sorzintă (politică, evident) a avut o inițiativă temerară — aceea de a face un periplu prin țară (pe la Cluj, Arad, Pitești și bineînțeles București) spre a reîntâlni foștii camarazi de detenție și a-i convinge să subscrie la lansarea unui apel disperat Conferinței de la Viena în legătură cu nerespectarea drepturilor omului în România. Dinsul, Năstăsescu Gheorghe, din Iași, a avut, pare-se, o idee generoasă. M-a căutat, și, biziindu-se și pe cunoștințele mele juridice a solicitat să-l consiliesc. S-a acceptat și am trecut la conceperea apelului pe care l-am „slefuit” aici, la mine acasă.

— Nu v-a fost teamă de supraviețuirea la care erați desigur supuși?

— Sincer să fiu, nu mi-a mai fost. Să știți că suferința te întărește, te pietrifică. Contează doar ideea, crezul ce te însoțește în permanență. Ne depuseserăm majoritatea cereri de plecarea definitivă din țară: altă cale nu mai era! Ne hotărâserăm să transmitem apelul prin ambasada S.U.A. Între timp, îl contactasem și pe Radu Filipescu, care a admis în principiu ceea ce noi deja hotărâsem. În fine, apelul a ajuns la Viena și la scurtă vreme a fost reluat de postul „Europa Liberă”.

— Care a fost reacția autorităților române?

— Categorie, promptă. Ne-au luat pe rînd, începînd cu provincia. Cu toții am fost sicanati și terorizați spre a ne retrage cererile de emigrare și a dezminți apelul remis.

Un destin implacabil?

— Știu că Revoluția v-a găsit în același loc de muncă. Cum ați acționat în acele zile tulburi?

— M-am simțit dator în primul rînd moral să fiu din primul moment pe baricade, încă de pe 21 decembrie. Și nu numai eu ci întreaga familie. Pe 21, fata cea mare, Luiza, plecase în fața sălii Dalles, lăsînd pe ușa de-acasă un bilet cutremurător: „Sînt acolo unde sînt toți românii!”. L-am trimis pe Petrică, pe sotul ei, să o caute. E un episod de notorietate, despre care s-a scris deja. A fost împușcată pe la ora 17.30. A fost o lovitură cumplită pentru toți.

— E adevărat că inițial nu ați fost de acord ca numele fetei să figureze pe lista eroilor?

— Nu, nu e adevărat. Probabil că e

o neînțelegere.

— Cum ați contribuit efectiv în zilele acelea de haos?

— Am luptat la Inter pe 21, împreună cu Dan Iosif, Nica Leon, Dumitru Dinică și alții. Pe 22 am fost la Televiziune. E mult prea mult de povestit. Am citit apelul sindicatului „Libertatea”, reușind să mobilizeze oamenii cum am putut. Seara am intrat în C.C., primind sarcina de a mă integra în Comandamentul de Aprovizionare și Aiutoare, unde am funcționat pînă în martie 1990. Desi ordinul de reactivare mi-a fost eliberat în februarie 1990, nu s-a găsit un loc pentru mine în cadrul Politiei. Așa că am fost cooptat în cadrul S.R.I. Astfel am ajuns în cadrul acestui organ încă de la început. Personal, cred că aveau nevoie de „noza” mea. Spun asta pentru că una a apărut în presă și alta e realitatea.

— În ce sens?

— În presă apăruse lista noilor conducători ai S.R.I. La indicațiile d-lui Virgil Măgureanu, figuram și eu pe acea listă. Când s-a trecut faptic pe schemă, n-am mai avut loc!

— Ce grad și ce atribuțiuni aveți în cadrul S.R.I.?

— Am gradul de colonel. Cit despre atribuțiuni, veți înțelege, firește, că nu am posibilitatea să dau nimic publicității fără aprobările de rigoare. Mi se pare normal.

Nici dl. Iliescu nu se ține de cuvînt

— V-ați putea considera o persoană cu statut de dizident în cadrul S.R.I.?

— Oarecum. Cred că așa sînt privit. E vorba mai mult de rezerve și de marginalizare din partea conducerii. Sînt asta. Am auzit că sînt catalogat ca „revoluționar recalcitrant” de către unii. De imputat, n-as avea să imput nimănui nimic. Sînt însă multe lucruri care mă nedumoresc. Am avut și cîteva „întrevederi cu președintele Iliescu, în urma cărora am rămas surprins că nici Domnia Sa nu se ține de cuvînt așa cum i-ar sta bine unui președinte. Și asta nu față de mine, ci în primul rînd față de revoluționarii de atunci, de cei ce și-au riscat viața. La ora asta, mulți sînt întrebați parcă cu reproș: „Ce-ai căutat la Revoluție?”.

— Am sentimentul că sînteti cu totul nemulțumit de ceea ce se întîmplă în prezent. Gresese cumva?

— Nu gresiti. Bineînțeles că sînt nemulțumit. Realitatea e revoltătoare! Chiar și amănuntele au o anumită relevanță.

— Credeți că acest interviu vă va crea neplăceri?

— Nu, nu cred așa ceva. De fapt, n-am făcut decît să-mi exprim liber părerea personală. Să am neplăceri și pentru atît?!..

Interviu consemnat de
CRISTIAN PAVEL

Laboratorul de medicină nucleară din Oradea este situat în curtea Policlinicii nr. 2. Nu este acolo de ieri, de altăieri, ci de cîteva ani buni încoace, adică, mai precis, din anul 1935 și acolo nenumărați pacienți din județele Bihor, Sălaj și Satu Mare vin să-și facă analizele de rigoare cu radio-izotopi pentru explorări tiroidiene, de ficat, rinichi, creier, în vederea depistării gusei Basedow, a hepatitei cronice și metastazei hepatice, etc.

Cum unii sînt hotărîți să cîștige bani și din piatră seacă cu privatizarea și nu importă faptul de unde pot să izvorască mangoții, iată un exemplu, aș zice clasic, dacă n-am fi în epoca atomică — de privatizare în mediu, pur și simplu, radioactiv!

În fosta magazie a laboratorului nuclear și-a găsit sălașul „Preso-Bar”, încă din luna septembrie 1990. Cafeaua, băuturile și țigările se servesc în deplină frățietate cu radiațiile!

Un bar unic în România! Deși n-a declarat-o încă, acest bar pregătește licența de supraviețuire în cazul unui nou Cernobil, consumatorii fiind suficient de radiați, încît un accident nuclear, petrecut, de pildă, pe malul bulgăresc, să-i găsească suficient de imunizați. Patroana acestui bar cu totul și cu totul insolit se numește Elena Mihalea, de profesie asistentă medicală — un alt lucru care ne lasă înmămurii!

Personalul medical al laboratorului de medicină nucleară a protestat împotriva măsurii instalării acestui bar periculos pentru sănătatea consumatorilor. Zvonul s-a lăsat, de la Sanepid au venit specialiști în frunte cu dr. Victor Dăloiu. Rezultatul: dozele de radiație sînt peste limitele admise în normele republicane! În acest context se propune de către laboratorul de igienă al radiațiilor închiderea imediată a barului buclucaș. Din partea Ministerului Mediului, înconjurător, departamentul de analiză a radioactivității se dispune același lucru.

Consecința: jos radiațiile, trăiască privatizarea și prosperitatea!

Actualmente, situația este radioactiv-tensionată: laboratorul de medicină nucleară nu mai lucrează pentru că nu a mai primit, izotopii necesari de la platforma Măgurele, patroana nu vrea să cedeze locul!

Iar bolnavii vin degeaba: crîșma merge, laboratorul ba!

Nu putem să ne stăpînim uimirea cum de reușește să țină un bărelut oarecare — de care nu ducem lipsă nicăieri! — un ditamai laborator de medicină nucleară unic pe suprafața a trei județe mari și late?! Dar cum s-a obținut autorizația de funcționare, din partea Sanepidului din moment ce acest local este așezat la cîteva metri de o sursă primejdioasă de radiații?

PAȘCU BALACI

candidei poliției și a nesăbuitului ei vecin

de stampla Militiei natale) și să le autentifice prin semnătura, parafa doctorului și cea a spitalului.

Dar nu aduc anii ce concluzionează în 1991. Procuratura — „punerea în libertate este un pericol pentru societate”. De aceea și arestarea preventivă a dlui Amarii, și recursul declarat de Procuratură nemulțumită foarte că respectivul a încasat doar 1 an și 10 luni închisoare, cînd maximum posibil este 5 ani.

Oricum, Constantin Amarii ar trebui să nu-l minie pe Dumnezeu, căci, pe lângă acuzația de ultrai cu violență, n-ar fi fost de mirare să i se aducă și aceea de calomniere. Deoarece de-a lungul timpului, dumnezeului a trimis tot felul de sesizări în care afirma că organele de ordine își muncesc totul de folosintă atribuit cu sătenii lortati de o infracțiune sau alta: că nu e masină cu butelii din care lucrătorii M.I. să nu-și oprească partea leului: că seful postului, Pandele, aduce fără cheltuieli porumb și stiuilei: că, în general, nu prea plătesc ceea ce consumă cu totuila restaurantul cu care se învecinează postul; că orice furtișag din „avutul obștesc” era trecut cu vederea dacă fănasul răsplătea corespunzător. mînia... Mă rog, tot felul de aberații, neconfirmate de anchetele întreprinse, după cum subliniază candid politistii — și înainte, și după Revoluție.

Între oglinzi paralele

Cu toată îngăduința și milibstenia care i-au fost arătate, Constantin Amarii a

reusit în cele din urmă să ajungă în puscărie. Asta pentru că, oricît ar fi de omenosi, politistii din Valea Călugărească au o limită a răbdării, iar cele îndurate în 31 decembrie 1990 au depășit-o.

Se făcea că sg.-maj. Greerus, și plt.-adj. Pandele, seful de post, au străbătut a-gale fisia de pămînt care desparte curtea poliției de cea a lui Constantin Amarii: cum terenul le aparține, au dorit să-i ceară socoteală vecinului despre o bucată de gard dispărută: dar nici n-au apucat bine să-i calce proprietatea, că s-a și pornit să-i injure. Din senin. Tot din senin, fără să ia în considerare că unde-s doi (oameni de ordine) puterea crește, vecinul a sărit cu parul la sg.-maj. Greerus. Politistii n-au părăsit duhul creștinesc al blîndeții nici după lovitură învinetitoare de ciomag (lemn, băt...) pe care, totuși, victima în albastru a reușit să îl confiste: au părăsit în schimb curtea atacatorului fără să-l atingă măcar cu o floare. Acesta nu s-a potolit, ba chiar a venit în fața postului pentru a-și recupera bătul (!). Martori la spusele obidite de mai sus le sînt părților vătămăte, Greerus și Pandele, trei colegi (aflați în sosea de unde au privit, nur si simpu, scena violentă) două rude ale lucrătorului de politie Arsene, niste chelnerite (nimerite printr-un noroc fenomenal pe o scară foarte îngustă, singurul punct al restaurantului de unde se poate zări ceva mișcare în curtea cam îndepărtată a impricinatului), niste con-

săteni (dintre care trei se află în dușmănie dovedită cu Amarii: Alexandru Dinică, Vasile Mocanu și Capbătut Gheorghe: toți trei au semnat declarații, în ianuarie 1989, menite să-l bage la balamuc pe megiesul Politiei, dar, probabil din modestie, nici unul nu a recunoscut la proces).

Ce importantă mai are atunci că soția și fiul acuzatului sustin cu totul altă desfășurare a faptelor? Nici măcar nu li se recunoaște prezenta la evenimente, cu atît mai puțin e cineva dispus să creadă că oamenii legii au pătruns agresiv în curtea lui Constantin Amarii, l-au bruscat și l-au fîrît cu hotărîre pînă în postul de politie, unde l-au reținut peste o oră, amenințîndu-l cu o pereche de cătușe, insistînd în ideea să-și bage mințile în cap, altfel s-ar cam putea să o cam pătască!

Nu corceta aceste legi! Căci ești nebun de le-nțelegi

Desi lucrătorii de politie au negat întocmirea unui proces-verbal de constatare a faptelor, culmea e că acesta se află la dosar. Numai că în loc de 31.XII.1990, poartă data de 4 ianuarie 1991.

Încă din aceeași lună ianuarie, Constantin Amarii a trimis memoriu la Ministerul de Interne, la Procuratura Generală și unor reviste, plîngîndu-se de comportamentul politistilor în cauză. Plt.-adj. Pandele și sg.-maj. Greerus au

avut reacții ceva mai lente: nu numai că nu s-au folosit de dreptul de arestare imediată a celui pe care îl acuză de ultrai cu violență (infracțiune deosebit de gravă, apropiată de procedura flagrantă), dar pînă și rapoartele către forurile superioare au fost înaintate abia în 12—13 februarie 1991.

La fel de lent pare să fi reactionat și organismul sg.-maj. Greerus, al cărui braț vrea să păstra acuzațiile — așa cum a și certificatul medico-legal eliberat pe 12.XII.1991 — vinătaia produsă în 31 dec. 1990.

Procuratura, în schimb, n-a precupetit nici un efort: reacția a fost promptă, mandatul de arestare eliberat în 17 martie. Poate tot datorită ritmului teribil în care s-a desfășurat urmărirea penală să fi considerat că sînt suficient de lămuritoare rapoartele întocmite de sg.-maj. Greerus și plt.-adj. Pandele, rapoarte alcătuite acasă ori la serviciu, individual ori în echipă... cine poate ști? Cert este că Procuratura s-a lipsit de audierea (absolut obligatorie) a părților vătămăte.

Îmbuiorati ba de amărăciunea că le sînt răscolite amintiri atît de dureroase, ba de indignarea că se face mult zgomot pentru nimic, domnii politisti ai Văii Călugărești nu slăbesc vigilența tradițională. Si se interesează dacă „ludetul știu” de amestecul prosci în oala comunală. Nu stie. Dar o să afle.

OLTEA MUTULESCU

OCNAȘII NOȘTRI CEI DE TOATE ZILELE

Dealul se numește Fetele Tirgului; de ce și cum, nimeni nu știe. Te uiti la el și încerci să ghicești legenda. Deasupra cerului cu Dumnezeu, apoi pământul cu oamenii și pădurea coborînd pînă-n marginea cartierelor, iar în străfunduri, brăzdată de spărturi, detunată de dinamită — fata cea mai puțin cunoscută: Salina. Pentru cei de aici, asta înseamnă Tirgu Ocna. Așezarea este străveche și s-a dezvoltat, firesc, în jurul celui mai bogat zăcămint de sare din Moldova, Ocna și ocnașii și-au făcut loc în blesteme și, apoi în ziceri: „Cine limba lungă are / Va tăia cinci ani la sare”. Uciagașii și furii infundau ocna, fiind judecați în divan de însuși domnitorul țării, care le hotăra tain cu hîrzoșul în bezna pămîntului. În vremurile bune, ocnile aduceau Țării Moldovei un venit de peste 10.000 de taleri împărătești. Sarea lua drumul așezărilor îndepărtate din Bugeac și Crîmea.

Aici, la un sfert de kilometru sub pămînt, trecutul se amestecă zi de zi cu prezentul,

căci bulgării de sare nu sînt altceva decît incremeniri de timp. Sînt împreună cu dl. director al salinei, ing. Milca Cernea, la orizontul VIII — ultimul. Îmi spune: „Exploatarea sarii se face prin metoda de extracție cu camere mici și plicuri pătrați. Tehnologia de lucru constă în perforarea găurilor de mină, împuscarea lor și excavarea bulgărilor de sare, care, apoi, ajung la releul de benzi transportoare.

La suprafață, sarea este supusă, în instalația de preparare, unor sfărămări și cernerii pentru obținerea diverselor sorturi de granulații. De exemplu: sortul bulgări (pentru zootehnie și electrocentrale), sortul 0—2 mm vrac sau ambalat în saci (pentru consumul uman și industria textilă), sortul 0—15 mm și 0—30 mm pentru industria chimică și altele. Un lucru să reținem: Marea majoritate a institutiilor miniere lucrează cu subvenții; la noi nu este cazul.”

Primele patru luni ale anului în curs i-au adus salinei un beneficiu de 1,2 milioane lei; față de programul de producție stabilit, s-au înregistrat depășiri la sare solidă (1039 tone) și 547 tone la sare soluție.

Sarea sună ca dolarii

Fundamentat în baza solicitărilor interne și externe, programul de producție, poate fi,

practic, depășit: dacă se vor încheia contractele anunțate pentru luna iunie cu Bulgaria și Iugoslavia, sarea se va preschimba în dolari. Săptămăna fosnetul lor să ajungă și în galeriile subterane. Ca să cobori 250 de metri în adîncime, trebuie să te învîrți, 3 km. prin galerii de sare la lumina farurilor de la mașină. Corpurile de iluminat se obțin greu și directorul le drămuiește cum poate și el, mai cu seamă la locurile unde sînt absolut ne-

cesare. 600 de oameni intră zilnic în subteran și se răsbindesc la punctele de lucru, scormonind mîruntaiele zăcămintului. Minerii sînt oameni așezați, mulți cu gospodării în împrejurimi. La 13—15 iunie, anul trecut, și-au văzut frumos de treaba lor și, deși aveau doar cîteva sute de metri pînă-n gară, absolut toți au hotărît că n-au ce căuta la București, atîta timp cît pe acolo încă nu s-a descoperit vreun zăcămint de sare neexploatat. Altfel, munca este deosebit de grea, iar condițiile prea puțin s-au îmbunătățit. În subteran nu se face decît o singură politică: N.T.S.M. De felul cum se respectă normele de protecție a muncii, răspund toți — indiferent de profesie. Cu așa ceva nu se glumește! La un sfert de kilometru sub pămînt, munca nu poate fi decît dramatică: nu este un cuvînt mare, ci o realitate.

Ioan Cujbă, excavatorist: „Ușor e a spune sare; da' pînă o vezi în solniță pe masă îți iese părul prin căciulă. Nu prea stăm bine cu aerul din pricina utilajelor uzate. Ne trebuie motoare bune, dar, deocamdată nu le avem. Altfel, ce să vă spun? Am avut la început o idee de sindicat: liderul a plecat și habar n-am ce s-a întîmplat cu banii pe care i-am cotizat. Pentru ce i-am dat? Unde-s banii?”

Valentin Ștefănică, ajutor

sondor: „Echipamentul de protecție se repartizează o dată pe an și se uzază repede. Calitatea sa este sub orice critică. Oare cei care-l produc, la ce se gîndesc?”

Ioan Pavel, maistru: „Oameni buni, voi, care consumați sare, gîndiți-vă înainte de a o pune în bucate că v-am trimis-o la suprafață cu mult efort și sudoare.” Nu vă cer prea mult dacă o să aveți, din cînd în cînd, un cuvînt bun pentru truditarii din adîncuri. În rest, noroc bun.”

Dumitru Dănilă, artificier, 23 de ani vechime: „Fără disciplină, stai cu zilele-n mină; de aceea, înainte de toate — respectul pentru ordine și disciplină. Asta le spun și la cei tineri.”

Mihai Ceangău, ajutor havor: „Munca este grea, salariile nu prea ne ajung. Vedeți și dumneavoastră ce prețuri sînt în magazine... Aici noi lucrăm cu înalta tensiune și este obligatoriu să purtăm mînuși și cizme electroizolante. Asa ceva n-avem. Dacă am fi fost uitați. Sau chiar am fost?”

600 de lucrători așteaptă încă un salariu mai bun și condiții omenesti de muncă. Alături de ei se află și administrația salinei. Pentru aceste plăuri, ei sînt sarea pămîntului. „Dar dacă sarea se va strica, cu ce se va sara?” Sperăm că aceste rînduri să le citească și cine trebuie; altfel, ferească Dumnezeu, s-ar putea întîmpla, ca pe neașteptate, drobul de sare să se prăvălească de pe cuprător drept în capul „fragilei noastre democrații”.

Durăul sub anatema

La Durău plouă. Norii negri se reped spre Ceahlău înghițindu-l în fuioare humuite, apoi se coboară temeinic cu gust de gîlceavă asupra acoperișurilor. Plouă dimineața, plouă seara. Turistii sînt atît de puțini, încît mi se întîmplă ca, în cele două zile petrecute aici, să fiu de mai multe ori singur în sala restaurantului în care iau masa. Asta a făcut ca, în ultimele cinci luni, stațiunea să înregistreze o pierdere de 3 milioane lei. Doamna șefă contabilă, Maria Stolniceanu, îmi spune despre cheltuielile exagerate ale centralei termice patronată de R.A.G.C.L.-Tg. Neamț; pentru 16 ore de apă caldă — la un singur hotel — regia autonomă pretinde 100 mii lei. Apoi, nota de plată, (și ea mare) la energia electrică; toată pîtele funcționează cu electricitate, la fel spălătoria.

Lipsa turiștilor a cauzat primele concedieri, astfel încît, din totalul lucrătorilor, 30 au primit preaviz începînd cu 1 iunie.

La cîte necazuri sînt, s-a mai ivit unul: Mănăstirea Durău a pornit un „război sfînt” împotriva stațiunii. Cu inimă de măicuță, Guvernul s-a grăbit să dea o hotărîre evlavioasă care, pur și simplu, a sfîrșecat Durăul. Pentru „introducerea unui climat de reconciliere națională și confesională” se arată, printre altele, în hotărîre. Așa a început discordia. Fîra zavistiei, balaur cu șapte capete, s-a cuibărit în inima împriicnăților, împingîndu-i spre păcatele acestei lumi deșarte.

Călugărul din vechiul schit

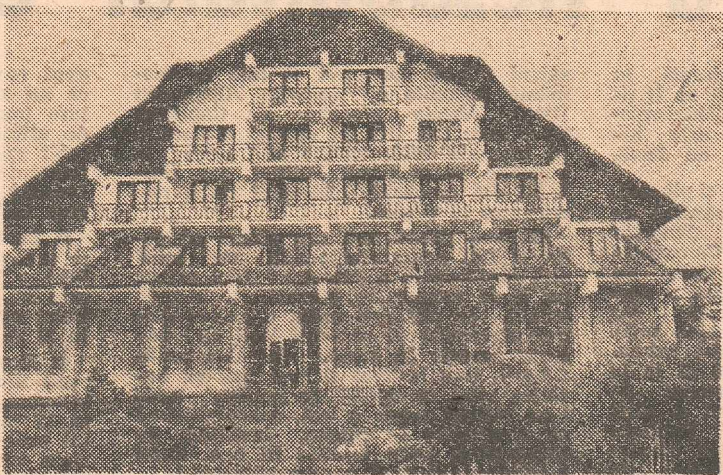
Istoria mănăstirii începe cu un schit ridicat de o măicuță Mariana, apoi continuă cu o bisericuță construită de călugări și în sfîrșit, cu biserica frumoasă, care se vede și astăzi, pictată între cele două războaie mondiale de Nicolae Tonitza. Stațiunea a apărut prin anii 1977—1978, fiind amplasată pe fostele terenuri ale mănăstirii,

ceea ce, la timpul respectiv, n-a provocat nici o reacție. Printr-o decizie comună a tuturor salariaților, din 1989 începe fundația unei săli polivalente, ce ar fi cuprins o bibliotecă, un cinematograful, săli destinate simpozionelor și conferințelor etc.

Investiția avea să fie susținută cu fonduri proprii, drept pentru care lucrătorii au admis să-și depună primele pentru ridicarea clădirii. Cam în vremea în care construcția urca

hotărîre, cu dotările aferente, trec, pe durată nedeterminată, din patrimoniul fostului Oficiu județean de turism Neamț — fără a mai fi incluse în patrimoniul Societății Comerciale „Durău”-S.A. — în folosința gratuită a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, începînd cu 1 ianuarie 1991”, (Buletinul Oficial al României, București, 19 dec. 1990, nr. 1318).

Așadar, printr-o lovitură dibace, mănăstirea intră în posesia gratuită a vilelor „Floarea

spre etajul I, lucrările au fost părăsite și de atunci așa stau. Ce se întîmplase?

Părintele stareț Ștefan Gușă, imediat după Revoluție, și-a pus îndreptările și hrîsoavele în briu și-a căzut cu mare întristare la porțile Mitropoliei și Patriarhiei cerînd să se facă dreptate.

S-a zbatut sfîntia sa ca apa fără hîdină din mal în mal, dar s-a întors de la Guvern cu o hotărîre din care spicuim cu cuvioasă consternare: „Imobilele situate în localitatea Durău comuna Ceahlău, județul Neamț, prevăzute în anexa la prezenta

de Colț”, „Crinul”, „Toporașul”, „Ghiocelul”, „Bujorul”, „Viorica” și a sălii polivalente.

Îmbătat de succesul obținut, părintele Gușă își pune ochii pe întreaga stațiune; niciodată nu-i prea mult pentru Dumnezeu! Ca un general care studiază harta înaintea bătăliei, așezîndu-și stegulețele în terenul inamic, starețul ridică o cruce în mijlocul stațiunii, pe locul unde, odată, fusese un cimitir. Parcul stațiunii trebuia să dispară pentru că în el, declară părintele unui ziarist de la „Ceahlăul”, n-a văzut decît „scrîncioabe și alte dăcovenii”. Pornește iarăși la drum prin lumea cea plină de înșelăciuni

și se întoarce cu o autorizație de reînhumare, în intenția certă de a reînființa cimitirul. Vestea provoacă un scandal cumplit.

Starețul nu se lasă; încep intimidările. Localnicii din Durău primesc adrese prin care sînt invitați la stăreție cu actele caselor și pămîntului din folosință, dar, asta, „în termen de 3 zile”. Altfel, „vă vom acționa în judecată”, nu se sfîște fața bisericăscă să scrie. Aprig om, părintele; pe po-trivnici îi muștruluiește în biserică „la cuvîntare”, de autorității nu-i pasă nici cît sfîntului Haralambie, care, după ce ferecase ciurma în lanțuri, își permitea să-l ridică-n nas lui Sever Împărat. Văzîndu-și pămînturile amenințate, sătenii din Ceahlău fac un memoriu semnat de reprezentanții a 101 familii și-l trimit prefectului județului Neamț; în replică, starețul cere să se adreseze gospodarilor prin stația de radioamplificare, la o oră de maximă audiență — ceea ce redeschide problema, pe plan local, asupra libertății presei! Și dintr-o parte și din alta, plouă cu amenințări.

Ce spun oamenii

„Starețul Ștefan Gușă a înprejmuit cu gard de sîrmă ghimpată sala polivalentă și a declarat: „Dacă mai intră cineva aici, îi dau în cap”. I-am spus: „Părinte, ați luat 6 vile și au rămas fără servicii 16 oameni, care au necazuri, copii. Mi-a răspuns: „Ce, i-am făcut eu?”

Dorește să facă un cimitir în mijlocul stațiunii, a venit și-a luat dalele unui trotuar de piatră ce traversa pîrculețul. Cînd i le-am cerut mi-a răspuns: „Vino și țî le ia”. (Tiron Constantin, directorul stațiunii Durău).

„Un cimitir în mijlocul stațiunii, echivalează cu desființarea ei.

De fapt, asta dorește starețul mănăstirii” (Elena Gherasim, șef recepție, hotel Durău).

„Cu minile lui de preot a dărimat scrîncioabele copiilor. I-am spus: „Părinte, îți respect haina neagră, dar pentru ce este sub ea n-ar ajunge două butoaie de smoală. A afirmat în biserică, de față cu oamenii, că eu aș fi declarat că nu voi da bani la slujbe, pînă nu

voi fi pictată în pielea goală pe altar. Păi asta-i stareț? Îi este dat călugărului să doarmă cu capul pe cărămidă, nu să învrăbească credincioșii, cum face acest trimis al lui Iuda pe pămînt”. (Marica Vătu, lucrător gestionar).

„Părintele vrea să ne ia casa și pămîntul. Mi-a trimis adresa acasă să-i duc toate actele. Eu de aici nu plec” (Elena Mihăilescu).

„Casa pe care-o vedeți, eu am ridicat-o cu sînge, așa să scrieți, și două săptămîni. Îmi spune starețul: ești bătrîn, vino și mîncă la mănăstire, mută-te la noi și lasă casa sfîntului lăcaș. La mănăstire, zic, să mîncească cei care umblă cu traista-n băț din casă-n casă, iar nu eu, care am gospodărie și două nepoate care mă ajută. „Cu acelea, ne judecăm noi mai tirziu, dacă moștenesc gospodăria”, m-a amenințat starețul”. (Părintele Mihai Nifon, diacon la mănăstire).

„Noi, localnicii din Durău nu mai putem suporta baļocura și amenințările de la preotul Gușă”. „Chiar și biserica ne ceartă de multe ori, de exemplu, pe familia Mihăilescu ce atr casa la Durău și au trei copii, mănăstirea voia să-i scoată de acolo, motivînd că terenul este al ei, zicînd preotul Gușă că Ion Mihăilescu dacă-i trebuie teren să-i dea drumul barajului de la Bicaz să-și ia pămîntul”. „Domnule prefect, ce faceți cu noi, căci noi am suferit odată și ne-au mutat casele și ne-au rămas pămîntul de arătură sub apă?”. „Să se ia măsuri în privința aceasta că s-ar putea întîmpla o crimă” (Memoriul celor 101 familii de locuitori ai comunei Ceahlău înaintat prefectului județului Neamț).

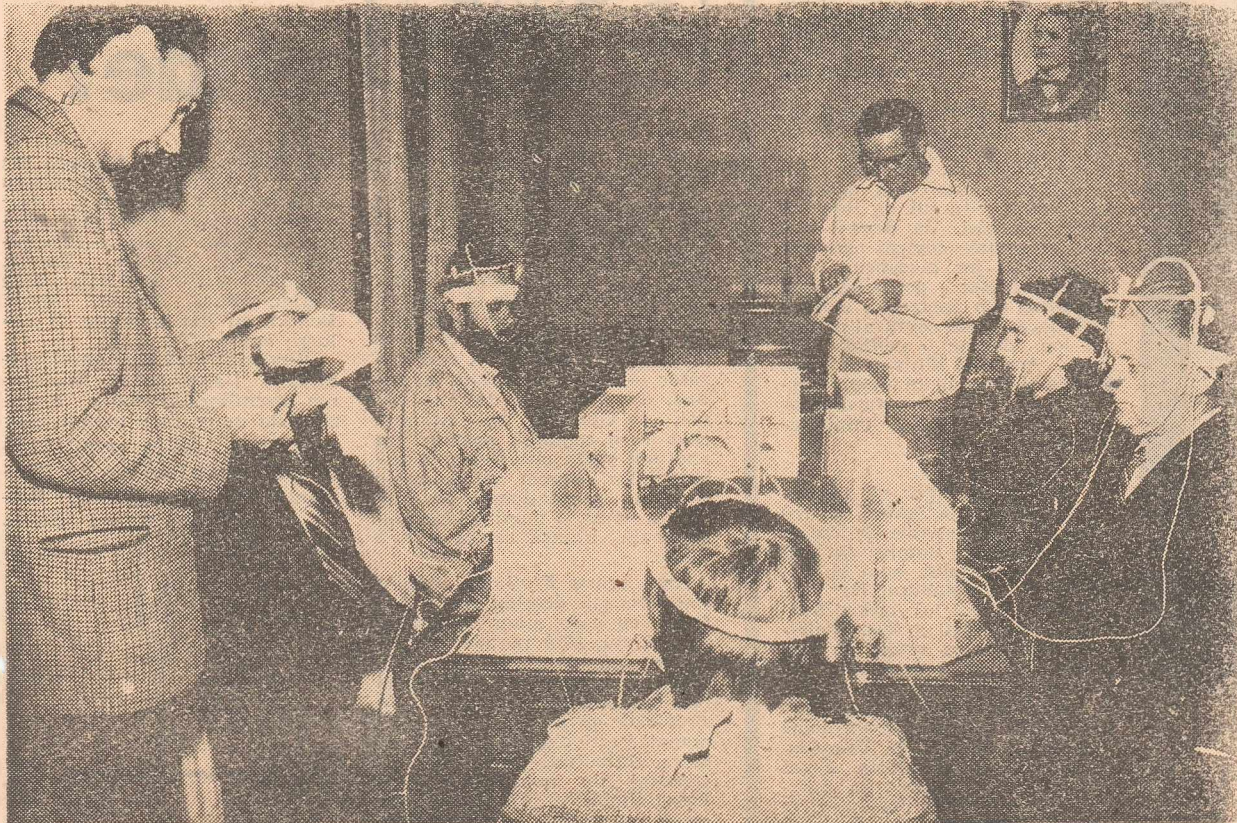
Pe părintele stareț l-am așteptat două zile; lumea de după zidurile mănăstirii este din ce în ce mai puțin deșartă, iar lucrările ei nu mai seamănă a vinare de vînt; altfel, își arată și-o față plină de dulceață întruchipată într-un ARO cu care părintele este așteptat să se întoarcă. La plecare, un răuvoitor mi-a spus că precis o să mă întîlnesc cu mașina nouă a mănăstirii pe drum spre Bicaz; să fiu atent deoarece, starețul cu siguranță i-a ales numărul 666.

Pagină realizată de
AL. MIHAILĂ

Sănătatea sosește
din cosmos (III)

AM FOST MARTORI LA EXPERIMENTUL „COJOCARU”

UN FENOMEN SE LIMPEZEȘTE, SPORINDU-ȘI MISTERUL. VĂ PREZENTĂM, FĂRĂ COMENTARII, DECLARAȚIILE PACIENȚILOR VOLUNTARI

Un medic asistă la demonstrație

Este vorba de doctorul Constantin Dumitrescu din București, un mai vechi pasionat al problemelor de psihotronică și, deopotrivă, practicant acupunctur. În aprecierile făcute asupra experimentului, dumnealui a dovedit multă prudență, socotind că fenomenul reclamă în continuare informații și cazuistică suplimentare. Iată ce ne-a declarat :

„Omul este o mare necunoscută, un sistem hipercomplex. După ultimele investigații, se pare că el este influențat de factori de peristază (ambientali) mai mult decât bănuim. Cu toate acestea, sint încă, mulți care privesc cu neîncredere universul ceos al parapsihologiei. Se admite totuși că există sugestie, telepatie, că, deci, între două persoane poate avea loc o comunicare nemediată de cuvinte. De aici, o ipoteză : emisia și recepția se efectuează prin transfer de energie. Există oameni care pretind aievea că au văzut bioenergie.

În privința efectelor benefice ale transferului de energie se spun, de asemenea multe lucruri. Dar în general se folosesc declarațiile bolnavilor, iar aceștia pot fi extrem de subiecțivi. Efectul PLACEBO este și el foarte cunoscut. Autosugestia deschide adeseori piste false. Vorba ceea : mergând la Mecca, te faci bine pe drum. Durerea de măsea încetează când omul pășeste pragul dentistului. Nu resping experiențele bioenergeticienilor, dar cer ca ele să se facă prin armele științei statisticii, pe eșantioane reprezentative. În cazul de față trebuie să observ că eșantionul este foarte mic. Demonstrația este mai mult o chemare la colaborare. Sint intru totul de acord că testarea trebuie continuată. Este nevoie însă ca pacienții să fie consultați de medici de profiluri variate, de psihologi.

Eu am examinat șase din pacienții testați. M-am supus și eu experimentului. Am reținut că aproape toți pacienții descriu senzații de căldură, pulsații în degete. De asemenea, la trei persoane, durerile s-au diminuat și nu au reapărut prin palpate. Se poate bănuia, așadar, că în organism se produce ceva. O schimbare. Dar trei pacienți nu au simțit nimic.

Terapia neconvențională prin folosirea bioenergiei reprezintă o promisiune și cercetările românești merită să fie salutate și încurajate.”

Ce este bioenergia ? Deocamdată, o întrebare la care nu poate răspunde nimeni. Ea există pur și simplu. Științistii domeniului au prins-o pe plăcile electronografice (identificând-o sub forma unor aure luminoase), iar persoanele cu facultăți innăscute o captează din mediul ambiant și o transmit altora. În lume, fenomenul face obiectul unor cercetări de anvergură, multe din ele cu caracter secret. În U.R.S.S., Bulgaria, Cehoslovacia, ca să ne referim numai la aceste țări din estul Europei, funcționează, prin investiții de stat, instituții specializate. În România comunistă, investigațiile inițiate de un grup de entuziaști, au fost surgrumate în fașă. Ele au fost etichetate ca mistice și antiștiințifice. Prostia are întotdeauna ceva masiv și fatal.

Și totuși, de unde vin misteroasele emisiuni energetice ? Știința, din nou, se mărginește la ipoteze și speculații savante. Se pare că ființele vii își procură energia vitală nu numai prin convertirea alimentelor, ci și din mediul ambiant. Iar acesta ar recepționa-o din enigmaticul rezervor cosmic. Este ceea ce probează deocamdată în mod empiric persoanele capabile de a mijloci transferul de bioenergie. Georgiana Djuna Davitajvili, se bucură de notorietate mondială.

Un inginer român, iar acesta este domnul Constantin Cojocaru, a avut ideea de a capta energia cosmică prin mijloace tehnice. Despre metoda și preocupările sale am vorbit pe larg în precedentele articole. Reamintim că acest pasionat cerce-

tător a izbutit să realizeze transferul de bioenergie, construind niște captatoare sofisticate. Ele ar înlocui, deci, senzorii vii și prin aceasta invenția domnului Cojocaru se recomanda ca prioritate mondială. În cuprinsul relatării noastre am anunțat, de asemenea, că autorul invenției va face o demonstrație publică. Trebuie să reținem că tratamentul „Cojocaru” nu utilizează medicamente, ceaiuri medicinale, hipertermie, fizioterapie și nici un fel de procedeu care poate agresa organismul. Cojocaroterapia folosește inefabilul.

Experimentul a avut loc în zilele de 12 și 13 iunie la sediul redacției noastre. Din cei 182 cititori, care ne-au scris sau ne-au telefonat (oferindu-se să se supună experimentului), am selecționat un eșantion de 30 persoane. Au mai fost incluse în tratament și trei femei în vîrstă, cu maladii diverse, care au sosit neanunțate. La test au participat și trei salariați ai revistei „Flacăra”.

În ziua de 12 iunie s-au supus tratamentului, pe parcursul a trei ședințe (fiecare de o jumătate de oră, la intervale de trei ore), bolnavii de sinuzită. A doua zi, tratamentul a fost extins asupra suferinzilor cu ulcer. Alături vă prezentăm, fără comentarii, unele din declarațiile beneficiarilor energobioterapiei propuse de inginerul Constantin Cojocaru. Demonstrația se va repeta cu noi pacienți la o dată pe care o vom anunța din timp.

Grupaj realizat de
LIVIU TIMBUS
și LIANA TATOS

Fotografii de ELENA GHERA

CE SPUN PACIENȚII

Gina Gladeov, 30 ani, str. Răspintiilor nr. 9, sector 2, București

Sufăr de sinuzită frontală și bilaterală. În 1986, cînd am făcut prima radiografie, s-a speriat și doctorul. În octombrie, anul trecut eram așa de bolnavă, că nu mă mai puteam ține pe picioare. Ce simt acum ? În ordine, mi s-au încălzit mai întii palmele, apoi am avut o senzație de supapă care se deschide la ceafă. Următoarea senzație a fost un gol în stomac. Simt că respir mai ușor.

Andrei Juan, 16 ani, str. Pescarilor nr. 13, Constanta

Am rinită alergică de la vîrsta de 9 ani. Am început tratamentul medicamentos acum 5 ani, am făcut și acupunctură, dar nu prea am avut rezultate. Acum simt căldură în palme și un fel de presiune în partea de sus a capului.

Constantin Bălan, 53 ani, str. Hărmanului nr. 136, Brașov

Am de 15 ani sinuzită. M-am tratat cu antibiotice, am făcut inhalatii, aerosol, dar de la un an la altul s-a agravat. De șase luni am și ușoare amețeli. De cînd stau la acest aparat simt o amorteală în degete, o căldură generală în tot corpul și o ușurare, pentru că, asta nu v-am spus, permanent am o apăsare frontală. Mai am și o scurgere permanentă în gît, pe care, acum, parcă n-o mai simt.

Cristian Nunwailer, 12 ani, bd. N. Titulescu nr. 10, București

Am sinuzită de la 4 ani. Am fost de multe ori la doctor.

Acum am căldură în mîini și încă ceva, nedeslușit în corp — o apăsare. Mîi s-a mai desfundat nasul. O simt.

Carol Dublea, 43 ani, bd. Republicii, bl. 56, ap. 50, Roman

Am sinuzită de la vîrsta de 20 de ani, care-mi dă mari probleme primăvara și toamna. Am simțit un fel de palpații în mîini și căldură în zona capului. Sper să nu mă înșel, dar simt că respir mai ușor.

Claudia Florea, 52 ani, bd. N. Titulescu, nr. 163, București

Am tulburări de circulație craniană și probleme alergice. Fac tratament medical de cîțiva ani. Au fost și ameliorări, dar sint meteo-sensibilă și s-ar părea că tulburările vin și de la niște probleme cu inima.

Acum, în afară de faptul că imi simt mîinile și ceafa calde, n-aș putea spune altceva.

Alexandru Stoica, 53 de ani, Costești Vale, județul Dimbovița

De vreo 15 ani sufăr de ulcer. Am făcut tratament, s-a ameliorat, pe urmă iar au început crizele, mai ales primăvara și toamna. Acum simt o căldură în capul pieptului și în ceafă.

Florian Căciulă, 77 ani, str. Doamnei nr. 8, București

De vreo doi ani sufăr de ulcer. Sufăr și de ficat, dar ulcerul mă supără. Am fost și în spital, s-a ameliorat și, pe urmă, iar a început. Mai ales dimineață, cînd mă scol, mă doare rău. Acum, în timpul tratamentului, am simțit o liniște profundă. Nu mai sint nervos de loc. Dimineată, cînd am venit, mă dureaua stomacul. Acum nu mă mai doare.

Ștefan Dulgheru, 34 ani, str. Blăjel nr. 4, București

Am ulcer duodenal de 7 ani. Am încercat să rezolv problema cu medicamente, dar nu se mai găsesc. Acum nu simt nimic, decît o senzație de foame.

Dumitra Nanu, 76 ani, str. Muzeelor nr. 10, Constanta

Sufăr de ulcer duodenal cu nișe. De 15 ani sufăr cu stomacul, dar în ultima lună, e nenorocire. Am crize zi și noapte. Nu pot să mîncîc nimic și vîrs un lichid acru. De cînd stau la aparatul acesta, vîd că nu mă mai doare și mă dureaua mai devreme. A dispărut durerea cu încetul și simt o căldură mare și somn.

Elena Condrea, 65 ani, comuna Brusturoasa, județul Bacău

Am „Parkinson”. Sint tot a doua zi de tratament. Azi dimineață m-am simțit foarte bine și am mers bine cu piciorul bolnav. Numai că m-am obosit prin Bucureștiul ăsta, am mers, fuga, după autobuze, azi noapte n-am dormit cum trebuie și acum simt că m-am obosit. Vîd că la aparatul ăsta, parcă mă liniștesc. Mi se duce fierbînteala pînă-n picioare și căldura asta imi face bine.

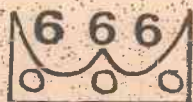
Maria Petre, 43 ani, Rompreș

Sufăr de ulcer duodenal și de ani de zile țin un regim foarte drastic. Am făcut ieri trei ședințe de tratament și astăzi încă una, după care am încercat o experiență. Spunîndu-mi domnul Cojocaru că am să pot să mîncîc de toate, am mîncat castraveți și am băut cafea. De așa ceva nu mă puteam atinge. Le-am consumat și n-am avut nimic, nici un fel de durere sau neplăcere.

NOAPTEA REGILOR

pro sau contra

Frapantă este această întâlnire între Shakespeare și Andrei Șerban: „respect sau lipsă de respect? Puțin din amândouă”, mărturisește regizorul. Mi-am imaginat pentru o clipă tot decorul piesei în scenă. În centru canapeaua monumentală și funebra a lui Orsino, în dreapta o mașină de poliție, în spate stînga un elicopter, în spate dreapta o corabie, în față un bar dintr-un port. Și printre aceste elemente de decor Viola și Sebastian în costume de epocă, Orsino într-un costum oriental, Olivia în haine cu iz spaniol. Ai crede că într-o amănunțită aventură suprarealistă. Dar nu, ești chiar în Shakespeare. Fidelitatea față de text e foarte mare. Dar această substanță e bombardată de o lume a imaginilor la fel de vie, misterioasă și surprinzătoare. Regizorul nu schimbă intelesurile piesei, dozează însă altfel tensiunea scenelor.

Este mai întâi povestea Violei. Ea ajunge în Iliria, un loc barbar și periculos. În travesti intră în slujba ducelui Orsino. În jurul ei se țese o lume agresivă. Astfel este și prezența excesiv de senzuală a ducelui iar mai târziu pasiunea nestăpinită a Oliviei. Pe măsură ce intriga se complică agresivitatea acestei lumi devine amenințătoare. Semnalele alese aparțin lumii contemporane. Ofițerii care opresc duetul vin cu o mașină de poliție. La fel, sosirea lui Orsino la Olivia, ca stăpîn și dușman, e o descindere cu elicopterul în cel mai clasic stil mafiot. Soluții comerciale, vor spune unele voci. Dar aceste imagini surprinzătoare se amestecă în epica spectacolului, sînt doar semnale. Ele declanșează o stare iar efectul în spectacol este cel dorit de regizor. El a știut riscul acestor scene și de aceea totul e atent dozat încît teușeste să evite capcanele pe care o astfel de cutizanță le presunpca. Sînt regizori cărora le ies toate acrobatile fanteziei. Sînt rari, Andrei Șerban e unul dintre ei. În teatrul nostru a mai fost încă unul, Alexandru Tocilescu.

Ar fi jalnic dacă de acum în spectacolele noastre ar începe să plouă cu elicoptere, farfurii zburătoare sau mai știu eu ce. Spectacolele lui Andrei Șerban sînt atât de discutate, de lacom asimilate de oamenii de teatru

încît riscul epigonismului trebuie luat în seamă.

A doua poveste e cea a lui Malvolio, mai bine spus demascarea și pedepsirea lui. E zona politică a piesei. Mă întreb dacă ar fi putut fi evitată cunoscînd destul de bine publicul nostru. După ce cade în capcana Mariei, Malvolio revine în scenă cu ciorapii galbeni și zimbînd, zimbînd mereu. Așa cere Shakespeare. În acea scenă apărea, dincolo de orice voință, miza politică. Rămînea ori să elimine din piesă acest personaj ori să elimine publicul din sală. Andrei Șerban acceptă provocarea. Mai mult, continuă jocul într-o succesiune de imagini: Malvolio se bucură urmărind actualitățile la tv, cînd este închis, din ciorapii galbeni ajunge în zeghe, iar în scena finală apare din subterană învăluit de emanații și cu un lămpaș în mînă.

Politicul nu putea fi evitat. Pentru a nu fi acuzat că pe ici pe colo spectacolul este aluziv

politic, regizorul adoptă atitudinea forte, transformă aceste scene într-o satiră politică. „Dar ca artiști trebuie să fim conștienți de ce se întîmplă în jurul nostru, chiar dacă nu putem influența direct actualitatea”, spune la un moment dat regizorul.

Ultragiat, Malvolio amenință că se va răzbuna, și o va face. Nu e nici o îndoială. Înainte de a ieși din scenă, Malvolio e interceptat de unul din oamenii lui Orsino. Ura lui va intra în slujba ducelui. Va deveni una din eminențele cenușii care vor inventa un joc macabru.

Scena finală e poate cea mai frumoasă din spectacol. Actorii se îndepărtează, conturul corpului lor devine o umbră pe o pinză. Amintiri dintr-o poveste. Dintre ei lipsește un singur personaj, Malvolio. Spectacolul se termină sub semnul unui pericol.

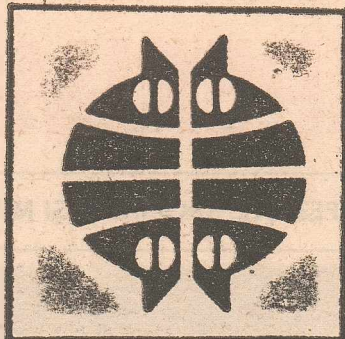
Actorii. E sigur că spectacolele lui Andrei Șerban au readus publicul în sălile de teatru. La început s-au umplut din nou sălile Naționalului, apoi la Comedie și la Bulandra. Dar importanța venirii lui Andrei Șerban la București a fost în primul rînd pentru actori. În cele patru premiere putem vorbi de o reprofesionalizare a trupei. La fel se întîmplă și în „Noaptea regilor”. Sînt extraordinari Gheorghe Dinică în Malvolio, Carmen Galin în Maria. Acest personaj este de fapt un spirit care își ride de defectele omenesii, care leagă și dezleagă firele intrigii. Ovidiu Iuliu Moldovan în Orsino are, un chip nou, își reîmprospătează mijloacele scenice. Suavă și energică e Maia Morgenstern în Viola. Sînt foarte buni Dan Puric în Sir Andrew, Claudiu Bleont în Feste bufonului trist, Costel Constantin în Sir Toby. Cerasela Stan în travesti are două roluri mici dar desăvîrșit realizate. Dă culoare multor scene prezența balerinei Beatrice Bleont.

Zilele acestea Andrei Șerban va hotărî dacă va mai rămîne sau nu conducătorul trupei Naționalului. Dacă el va pleca, actorii vor fi mult mai săraci și mai triști.

AURELIA BORIGA

Fotografie de GABRIEL BUGNAR

La Gabrovo lumea rezistă fiindcă ride!

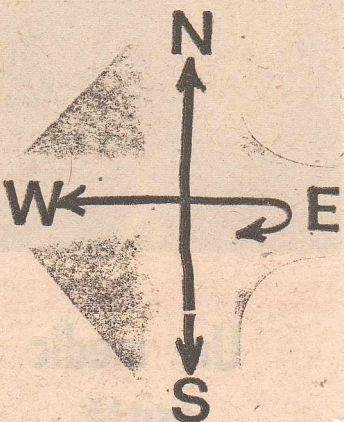
Risipit la poalele munților Stara Planina, de o parte și de alta a riului lantra, Gabrovo nu e un oraș spectaculos, ieșit din comun, nu are parfumul de epocă respirat la Velikovo Tirnov și nici balcanismul afișat al Kazanlikului. Pur și simplu Gabrovo e un oraș obisnuit, un oraș tînar (atestat ca atare la 17 mai 1820) și — surprinzător — un oraș liniștit. Și totuși, din 1972, din doi în doi ani, la Gabrovo se întîmplă ceva care schimbă pentru un anotimp viața orașului și a gabrovenilor. Atunci se deschide Bienala internațională de satiră și umor, o manifestare tradițională ajunsă azi la X-a ediție.

Anul acesta Festivalul de la Gabrovo s-a deschis dar fără fastul cu care eram obișnuiți în alți ani, fără parada costumelor care străbătea tot orașul, fără carnavalul măștilor și fără șampanie. Dincolo de greutatea prin care trece nu numai Festivalul ci chiar Bulgaria, dificultăți subliniate la vernisaj de noul director al Casei Umorului, dl. Hristo Penchev, să notăm că la ediția din acest an au fost primite la cele cinci secțiuni (caricatură, desen satiric, grafică, pictură și sculptură) 2553 lucrări trimise de 979 autori din 51 de țări, din care juriul (Tan Oral, G. Chapkanov, M. Zlatkovski și alții) a lăsat „la vedere” pe simezele celor 8 săli de expoziție doar 453 lucrări, de la 344 autori din 42 de țări. O selecție fără îndoială severă dar care a păstrat prin timp profesionalismul și prestigiul acestei manifestări de amploare.

Prezența la vernisaj a numeroase personalități ale vieții politice și culturale din Gabrovo și Sofia, a televiziunii și radioului, a redactorilor de la revistele de divertisment Stir-

sel, Pardon, Sut și Apropos din Bulgaria, Osten din Iugoslavia și Rebus din România, precum și a unor oaspeți din Austria, Canada, Elveția, Iugoslavia, Italia, Grecia, Turcia, U.R.S.S. și... România (Ion Barbu, Mihai Barbu, Mihai Boacă) au dat greutate și culoare acestui Festival.

Bineînțeles că momentul culminant l-a constituit decernarea premiilor, fiindcă o expoziție de umor fără premii n-ar avea haz! Așadar pentru secția caricatură Premiul I, Konstantin Bronzit (U.R.S.S.), Premiul II, Claudio Gnani (Elveția), Premiul III, Xu Peng Pei

(China). Premiul revistei Stirsel, Zhang Zhong Dao (China) și Premiul revistei Sut, Igor Paschenko (U.R.S.S.). Iar în expoziție, să nu uităm, au fost prezenți unii din cei mai importanți caricaturisti ai lumii. Ai unei lumi care la Gabrovo rezistă fiindcă ride!

AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Lanterna magică

DAKINO — ediția I

În zilele de 7 și 8 iunie a.c., la Casa Centrală a Armatei din Capitală, găzduit în superba sală de proiecție, renovată, a acesteia, a avut loc primul Festival de film al studenților operatori și regizori din România — „DAKINO” (societate reprezentată prin dl. Dan Chișu), eveniment artistic și competitiv organizat impecabil și, mai ales, extrem de important din punct de vedere al analizei valorice a viitorilor noștri cinești, participarea la festival fiind deschisă tuturor anilor de curs al Academiei de Artă Teatrală și Cinematografică (firește, la cele două categorii pomenite mai sus).

În sfîrșit, „cineva” s-a decis să se ocupe, la modul extrem de serios, de evoluția studenților noștri (tinuți, pînă acum, mai la periferia brumei de festivaluri cinematografice existente), acordîndu-le atenție după cum merită; dovadă, competența juriului condus de Romulus Rusan și avîndu-i membri pe Victor Rebengiuc, Gina Patrîchi, Jana Gheorghiu, Roxana Pană și Dinu Tănase —

precum și din substanțialitatea premiilor (varînd, prin acumulare, între sume de 10 000—70 000 lei — și nu numai acești bani!), oferite de către sponsorii Festivalului.

Nu vom reproduce întreg Palmaresul acestui prim Festival „DAKINO”, el va fi publicat desigur în presa de specialitate (iar filmele premiate — conform promisiunii doamnei Jana Gheorghiu — vor fi transmise pe postul de televiziune!), ne vom referi doar, din lipsă de spațiu, la cîteva aspecte ce ni s-au părut a fi semnificative a acestei confruntări artistice studențești. De remarcate, așadar, varietatea genurilor de film abordate de către studenți, largă paletă a mijloacelor de expresie folosită, profesionalismul deja vizibil al unora (de pildă cazul lui Traian Ionuț, student anul V operatorie, cîștigător al Marelui Premiu al Festivalului pentru imaginea realizată la trei dintre peliculele prezentate: „1989”, „Zile albe” și „Cosașul” — chiar și numai ultimul dintre acestea anunțînd un virtuos!); sau Premiul pentru

regie film ficțiune (Flavia Rotaru, pentru „Ocupat” și „Între alb și negru”); sau Premiul pentru calitatea tehnică (Viorel Sergovici, pentru „Imperiile sufletului”, „Captivul”); sau Premiul pentru cel mai bun film video, asociat celui pentru regie film documentar (Iulian Foisor, cu „Umbra unei nopți”; eseu cinematografic („Babel”, de Alexandru Solomon), sau scenariu („Los elvidados” de Bogdan Drăgan, film realizat „în cheie” eisensteiniană, deci într-un montaj abrupt, descriind însă cu un umor amar nenumăratele noastre actuale), etc.

Dacă din aceste puncte de vedere lucrurile stau mai mult decît îmbucurător, din altul — și anume din cel al impactului cu realitatea cursă într-un an și jumătate de la Revoltă — lucrurile nu stau chiar pe roze, și este surprinzătoare mai ales, la multe dintre filmele inscrite în Festival, lipsa aproape totală a aplecării către analiză, către dramă, către întrebări, către acțiune de care dau dovadă — culmea! — tocmai acești tineri!... Este un fenomen ce

te pune pe gînduri (subsemnatul a terminat de asemenea I.A.T.C. în anii '960 și am constatat și atunci această aplecare către „esteticul” cinematografului — mai ales la studenții de la regie-film — în dauna filmului „de conflict”, ceea ce mi s-a părut bizar!), după un an și ceva de evenimente care ar putea umple, numai ele, o întreagă istorie, filmele studențești, iată, ocolesc inexplicabil — nu toate, firește, Palmaresul „DAKINO” evidențiază asta! — angajarea vie în ceea ce am putea numi: „dramatica răsucire în sine a unei țări în devenire”. Cred că acest aspect ar trebui să stea în atenția cadrelor didactice de la Academie.

De altfel, unul dintre acestea, dl. Horea Murgu, mi-a șoptit, într-o pauză a proiecțiilor, că NU toate filmele interesante ale studenților au fost inscrite în Festival datorită neîncrederii autorilor în „seriozitatea” concursului... prea fuseseră păcăliți, cu alte ocazii, inclusiv cele de la Costinești! Firește că acum, după aflarea rezultatelor (și poate că și după oferirea premiilor!), respectivii autori își mușcă unghilele — dar asta e o altă poveste.

Salutăm încă o dată, în încheierea acestor rînduri, proaspăt Festival de film studențesc „DAKINO”, avînd convingerea că viitoarele ediții ale sale vor deveni și mai competitive — ultimul aspect tinînd numai și numai de interesul și capacitatea studenților noștri.

HORIA PĂTRAȘCU

Cioran

Silogismele amărăciunii

Mister — cuvînt de care ne servim pentru a-i înșela pe ceilalți, pentru a-i face să creadă că noi sîntem mai profunzi decît ei.

Pesimistul trebuie să-și inventeze în fiecare zi alte motive de a exista; este o victimă a „sensului” vieții.

Cu Baudelaire fiziologia a intrat în poezie: cu Nietzsche în filozofie. Prin ei tulburările organice au fost ridicate la rangul de cîntec și de concept. Proscriși ai sănătății, le revenea datoria de a asigura o carieră bolii.

Macbeth: un stoic al crimei, un Mare Aureliu cu pumnal.

În românește de EUGENIA VASILE

Mai cunoscută în S.U.A. decât acasă

CÎȚI DOLARI FACE O DOINĂ?

Doamnă Ionela Prodan, ai venit în redacția „Flacăra” într-o stare ușor revoltată. Mi-ai spus că aveți în muzica populară un statut de „pensionară”. Ce vă revoltă și cine v-a fixat acest statut?

— Nici măcar vîrsta nu m-ar deranja dacă aș avea vîrsta pensionării. Un cîntăreț cu nume, chiar la pensie, are ceva de spus. Dar ce mă deranjează acum foarte mult e faptul că nu sint solicitată să cînt în țară și stau mai mult în America și Canada. Această tăcere din jurul meu!

— Ați avut vreun conflict cu cineva? Vă izbiți de un anume zid?

— Nu. E un lucru tacit.

— Există o mafie în muzica populară românească? Bănuiți că înțelegerea cineva să vă reducă la tăcere?

— Parcă ar fi un lucru dirijat anume.

— Cine credeți că e dirijorul?

— Cred că tot acei cu care trebuia să lucrez înainte. Pentru că și înainte de revoluție, tot același statut l-am avut. Am fost un revoluționar de cînd mă știu: n-am cîntat decît ceea ce-am crezut că mă reprezintă.

— Ați abordat și folclorul prezidențial cu „țărișoara” și „iubitul conducător”?

— Niciodată. N-am făcut parte din nici un grup folcloric omagial din nici un spectacol de osanale. Niciodată nu m-a văzut nimeni în nici un fel de emisiune compromițătoare. N-am acceptat.

— Și, totuși, ați avut un statut privilegiat. Ați făcut turnee în Australia, Canada, S.U.A. Pe ce filieră? Știu că se ieșea foarte greu în străinătate!

— Foarte greu, într-adevăr! În ceea ce mă privește am avut relații fantastice cu comunitățile românești de afară care mi-au făcut contracte, în timp ce ARIA... Numai pielea de pe mine nu mi-o lua. Eu aduceam contractele și așa reușeam să ies afară.

— În cite turnee ați fost dvs. în străinătate, v-a contactat securitatea?

— Niciodată. Am fost un element care, probabil, nu interesa. Sint un om — cum mă vedeți — agitat și ei n-au avut nevoie de asemenea oameni cu care să colaboreze.

— Nu v-a cerut chiar nimeni să faceți anumite servicii partidului și țării?

— Auzeam că unul sau altul dintre noi e...

— Cine? Vă întreb pentru că în mod sigur unii colegi de-ai dumneavoastră aveau și astfel de misiuni.

— Nu știu. Dar nu există prieten din lumea asta care să fi intrat în țară și să nu fi venit și pe la mine. Să-i spun: nu veni la mine că-ți vede securitatea mașina cu număr străin în fața casei! Niciodată! Nu știu ce s-a întimplat de-am scăpat.

Bunicul meu, Oane Combei

— Să ne întoarcem la statutul dv. actual, pentru că de aici am pornit discuția. Deci nu înțelegem de ce sinteți pusă pe fușă.

— Nu înțeleg. În vara asta plec din nou afară.

— Unde?

— În S.U.A. și Canada. Să știți că la ora actuală sint mai cunoscută în S.U.A. și Canada decât în România. Aici a început deja lumea să mă uite. Aud tot felul de zvonuri: ba că m-au prins cu droguri la vamă, ba că nu știu ce. Numai lucruri de astea...

— Am auzit și eu un zvon: că sinteți fiică de general. E adevărat?

— Doamne! Tatăl meu a murit cu două luni înainte de-a mă naște mama. Vă dați seama! Ai mei au avut numai probleme în timpul regimului comunist. Au fost închisi la canal pentru că au fost chiaburi, au fost oameni bogați. Mi-aduc aminte vorbele bunicului meu, Oane Combei, tatăl mamei mele. Zicea: „Mă, tată, mă. Cine-a fost om, tot om e!” Doamne, cit adevăr în aceste vorbe atît de simple ale unui țăran. Oane Combei a fost un om gospodăru, nu degeaba a ajuns primarul comunei, pe vremea lui.

Toată lumea îl știe. Sau Tache Prodan, din partea tatălui meu, de la Dăbuleni. Au trebuit acum să merg să iau jumătate din pămîntul comunei, să fie al meu.

— Vă tentează să vă întoarceți la „glie”?

— Nu mă pricep la munca cîmpului, nici nu aș avea timp de

asa ceva. Altfel, poate aș face-o și pe asta.

Ora cîntecului popular

— Ora pămîntului a sosit pentru țăranul român. Credeți că a sosit acum și clipa cea mare pentru folclorul românesc, momentul adevărului în folclorul nostru?

— După părerea mea, cred că folclorul are o haină atît de subțire, sărăcuțel. În zilele revoluției murmuram plîngînd: „Bine-ai venit cîntec românesc. Inima și sufletul meu vor fi învelite de acum încolo de tine. Bine-ai venit cîntec popular!” Din păcate se cîntă în continuare tot felul de invenții, tot felul de lucruri ușoare, ieftine. Nu am auzit un cîntăreț care să cînte din cinci piese măcar două care să fie folclor adevărat.

Se cîntă țigănește, sirbește, orice vrei, dar nu muzică populară!

— Puteți da vreun exemplu recent care v-a revoltat?

— Am văzut un disc cu cîntece de petrecere. N-am reținut numele cîntărețului, dar am văzut titlul discului: „Ecaterino, vedea-te-aș moartă”. Sau așa ceva. Nu! Se numea: „Ecaterina, ești damă bine”. Cîntece de petrecere! Or, domnule! Dacă și asta-i petrecere românească?! Unde mai e frumusețea românului? Noi sintem recunoscuți afară pentru sufletul cînt-

ecului nostru. Am auzit la Toronto strîindu-mi-se din sala unde cîntam: „Ionela, știi cîntecul Săraca copilărie?” Cum să nu! Îi dau lacrimile cînd auzi în Canada și America ce cîntece vor, ce a rămas în ființa lor: personalitatea cîntecului nostru popular, frumusețea și nobilețea lui adevărată. Nu „Ecaterina...”

— Ce ar trebui să fie folclorul acum cînd nimic oficial nu-l siluiește?

— Eu zic că și interpretul formează gustul publicului. Ar trebui ca un cîntăreț să țină la personalitatea lui — dacă există — și dacă a avut-o, să caute acum să și-o regăsească prin cîntec superb și autentic care să-l înalte deasupra publicului ca într-un miracol, prin acest lucru sfînt pe care îl aduce în fața oamenilor: cîntecul pur, folclorul autentic. Ce se întimplă acum pe un disc sau într-un recital? N-ăuzi decît niște intrigi amoroase, succesele sau insuccesele unui personaj idilizat, ridicol.

— Ce-ar fi de făcut ca folclorul românesc să rămînă, în continuare și folclor și românesc?

— Ceea ce credeam că se va întimpla după revoluție. Eram sigură că se va întimpla dar acum îmi pare atît de rău. Unde sint adevărații cîntăreți de muzică populară? Un artist trebuie să aibă nu numai voce ci și demnitate, frumusețe umană. Omul din tine trebuie să fie frate cu artistul. Altfel nu faci nimic.

Trafic cu valută cîntătoare

— Cine ajunge, acum, din România în America?

— Dacă-ai ști găsirea comunităților românești despre cei ce ajung în America! Am stat o lună acolo și am văzut că această adevărată invazie a folclorului nostru în America revărsă atît de multe kitschuri.

— Se întimplă ca la Chișinău, în Moldova?

— O rușine. Au coborît stacheta sub ultima limită admisibilă. Cînd am văzut ce se întimplă, m-am retras în mine și mi-am zis: cînt-

trei spectacole într-o lună, sau două, dar să fie spectacole. Altfel nu mai suport, nu se poate așa ceva. Dacă în România nu reprezintă nimic, n-ai urcat niciodată pe o scenă, cum poți să mergi în America să te dai mare cîntăreț?

— Cine-i trimite pe acești bișnișari ai folclorului nostru acolo?

— Nu-i trimite nimeni. Se duc ei, îi invită acolo un fost vecin, un cumătru, un nepot. Îi invită și cînd ajung acolo, zice: știți a venit cineva din România care-i cîntăreț pe acolo, e mare artist în România.

— Sint rentabile astfel de afaire cu cîntec?

— Pentru unul care e nimeni în România, nimeni este și acolo.

— Cîți bani iau?

— Nu pun nici o condiție. Să-i vadă lumea și mai ciugulesc ei ce pot de pe la mese, ca păsările.

— Dar dvs. cîți bani luați?

— Ce se întimplă? La un spectacol cu masă, cazare și transport asigurate, iau o sută de dolari pe spectacol.

— Asta-i tariful dvs.?

— Nu! Care-i situația? S-ar putea cîștiga bani frumoși, dar comunitățile românești care organizează aceste spectacole nu sint foarte bogate. Fac spectacole cu noi pentru românii de acolo. Dar trebuie să rămînă și ei cu niște bani.

— Cum ajungi vedetă în America?

— Am acum o invitație din partea Televiziunii canadiene. De ce m-au invitat tocmai pe mine? Niciodată nu mi-am repetat numele: Prodan, Prodan, Prodan, ca să le intre în urechi. Numele meu înseamnă România. Cîntec românesc. Din cite vă amintuți, am avut o discuție mai veche.

— Îmi amintesc, de igr.

— Sint prima cîntăreată, după Maria Tănase, care a încercat să facă publică această explozie a cîntecului românesc din toate zonele țării. Pentru că trebuie să știi totul. Sau cit se poate de mult. De aceea mă gîndesc că au început să se alarmeze românii de acolo de ceea ce primesc ei ca spectacol, din România. Ajung acolo oameni nechemati, nici nu știu de ce pleacă. Poate vor să vadă și ei America. Du-te, domnule, ca simplu turist.

— Dacă nu-i haidulele spectatorii înseamnă că asta-i nivelul lor, de așa ceva au ei nevoie.

— Dar cei ce ne fac de ris nu cer absolut nimic, decît să fie lăsați să apară într-un spectacol.

— De ce-i primesc spectatorii?

— Sint de bună credință. Ei nu știu cine-i vedetă acum în România. Apare, un afis acolo, să zicem ca Maria... Potirniche, Mare vedetă din România! De unde să știe omul din America cine-i această Marie. De unde să știe românul din Otava cine-i Maria... Potirniche din România. Abia după ce o ascultă zice: „Domnule, a fost Lina Loghin, Maria Ciobanu, Ionela Prodan, Sofia Vicoșanca și parcă altfel cîntau”. Un cîntăreț de muzică populară, pe lingă calitățile pe care le are, trebuie să fie și inteligent.

— Artist cu casă și familie

— Vă considerați o cîntăreată inteligentă?

— E greu să vorbești despre tine dar eu zic că m-a înzestrat Dumnezeu cu multă putere de a gîndi. De asta, poate, după 18 discuri realizate la „Electrecord” și 3 pentru străinătate, n-am dat rebuturi.

— Sinteți căsătorită?

— Da, am două fete. Una e în preajma bacalaureatului și admiterii. Cea mică are 13 ani. Bărbatul meu e avocat, ardelen de origine.

— E adevărat că soțul dvs. lucrează la Poliție?

— Nu. E avocat de 18 ani. A fost ofițer de miliție pînă în 1972.

— Sinteți la prima căsătorie?

— Da. Cu toate că gurile rele mi-au făcut nu știu cite căsătorii. Am zis că un artist trebuie să fie mai întîi om cu casă și familie. Dacă se poate, să ai copii lingă tine, ca necazurile să le lași în prag cînd intri în casă. Să se încălzească sufletul tău de această atmosferă de familie.

— Vă dorese să vă meargă bine și ca om, și ca artist.

— Mulțumesc. Poate cîntecul popular va avea în sfîrșit oamenii pe care îi merită.

Correspondență literară

Ion Zimbrea (două plicuri): „Rondele”-le dv. nu pot face abstractie de ceea ce s-a întimplat în poezia noastră, în ultimii 10 ani. Încurajăm în această rubrică implicarea în timpul poetic (și politic) imediat, nu evadarea din el. Cu toată muzicalitatea migălos studiată a porțelanurilor dv., ele sint mici bibelouri pentru etajerele alui timp, numai al dv. Uneori textele cad în decorativism facil: „halucinant prin paradis, / Iubirile ucise / Deschid o cale spre abis / Vis după vis”.

Mituș (București): „Vă prezint cîteva monstre ale talentului meu”. Dacă ne-ati fi prezentat doar niște mostre (cum e corect), ar fi fost mai bine. Aș se scrie fără î. Adresați-vă unui compozitor de muzică ușoară, s-ar putea folosi de textele dv.

Ologean Roxana: Da, aveți spirit de observație și limbaj colorat — ceea ce nu e puțin la vîrsta dv. Vă trebuie însă multe lecturi pe măsură. Ați citit Femeia în roșu? Ce autori preferați aveți? Cred că putem sta de vorbă. Reveniti cu precizări. Vă urmăresc.

Dora Constantinescu: Ceea ce mi scrieți în ultimele dv. scrisori e nesous de frumos: să știi că undeva în lume e un om la care să te poți gîndi în fiecare clipă, zi și noapte, un reper uman, moral, invincibil ca partea cea mai bună a propriei conștiințe, nu e formidabil? Pentru perfecțiunea jocului ar trebui ca acei oameni să nu se întilnească niciodată, să se caute doar prin cîmp sufletesc pur, prin încourată aură dumnezeiască.

Stela Ilea: Iată o propoziție banală (din Cîntecul de le-badă...), prin locul comun pe care îl conține: „trebuia să înfăptuim împreună acest miracol numit dragoste”. Așa cum fiecare descoperă pe cont propriu miracolul iubirii, aceeasi unicitate a miracolului trebuie să transmită și expresivitatea textului. Un miracol nu poate fi comunicat în propoziții uzate, ca treptele unui tribunal, ci doar prin-o expresie nouă... miraculos de nouă. Dar pentru construirea miracolului stilistic personal numai munca de salăhur al propriei conștiințe artistice vă poate salva. Aveți substanță. Dumnezeu a fost bun cu dv. Urmează ca și dv. să aveți toată bunăvoința față de miza sa. Finalul textului e tulburător.

ION ZUBAȘCU

Teatrul cu funia de gît

„Propunem fuzionarea Ministerului culturii cu Ministerul apărării naționale într-un Minister al apărării culturii naționale” s-a spus la un moment dat cu o veselie amăruie în timpul conferinței anuale a UNITER.

Oamenii de teatru s-au întîlnit în 10 iunie în sala Teatrului Bulandra. Principala temă a discuțiilor: supraviețuirea.

Se pregătește cu mișări sigure exterminarea teatrului românesc. Iată cîteva din semnalele grave ale ultimei perioade. Hotărîrea 307 a Guvernului are printre alte consecințe discriminarea teatrelor. Criterii arbitrate vor face ca actorii importanți să suporte o retrogradare administrativă pentru că joacă într-o trupă pe care funcționarii o situează pe o treaptă inferioară. ● Dar lucrurile nu stau bine nici în instituțiile aparent privilegiate cum este Teatrul Național. În elipa aceasta îl nu are nici un ban pentru a plăti salariile. Nu mai poate fi vorba de a gîndi repertoriul stagiunii viitoare. ● Este stopată orice posibilitate ca teatrul să fie ajutat de alte instituții. Hotărîrea 3614 din 26 aprilie '91 limitează posibilitatea ca agenții economici să sponsorizeze activități culturale sau umaniste cu sume care se încadrează în 2,5 la sută din profituri. Bineînțeles nu se acordă nici o scutire de impozite.

Dar în fața acestor încercări UNITER-ul este încă foarte fragil. În acest an de funcționare a reușit să refacă unele conexiuni internaționale dar încă nu a reușit să se organizeze. El este minat de suspiciuni, de oportunism și mulți oameni de teatru nu au încă sentimentul apartenenței lor la această uniune. UNITER-ul este incapabil în aceste împrejurări să-și apere membrii. Abia acum se iau decizii pentru ca lucrurile să intre pe făgașul normal. S-a hotărît înființarea de filiale în întreaga țară pentru a întări uniunea. De asemenea, UNITER-ul va prezenta în fața Parlamentului un raport despre starea gravă în care a fost adus teatrul românesc. Sperăm că nu vor bate la porți ferecate și indiferente.

AURELIA BORIGA

60 de ani de activitate literară

Citi mai trăiesc din cei care au intrat în literatură cu sase decenii în urmă? Unul din ei este N. Rădu-

lescu-Lemnaru, care a debutat în 1931. Profesor de meserie, dar scriitor prin vocație, N. Rădulescu-Lemnaru este autor al a numeroase cărți cu mare priză la cititori, dintre care amintim romanele istorice „Strămoșii”, „Ruinele casteiului”, „Flica lui Zoltes”, „Purcibista”, precum și volumele „Primăvară tirzie” și „Zăpezile”. A fost publicat și în volume colective, antologii și culegeri tematice apărute în țară și în străinătate. Are sub tînar lucrările „Povestea coifului tracic”, „Cîntec valah” și „Basmă românești”. De fiecare dată cînd trece pe la redacția noastră aduce cu sine parfumul și nostalgia vremurilor care au trecut și pe care noi le cunoaștem datorită scrisului său. La mulți ani și la încă multe cărți! (I. D. G.).

Premii Nobel pentru ambasadorul Șandru

Redăm un scurt text provenind de la bunul nostru prieten T.A.S.S.-ul: „La o întâlnire cu ziaristii sovietici și străini, Vasile Șandru, ambasadorul României la Moscova, a declarat că cele două țări (cred că nu greșesc dacă deduc că cele două țări sînt România și U.R.S.S. — n.n.) se confruntă cu probleme și greutăți uimitor de asemănătoare, în construcția societății noi. Care sînt însă prognozele pentru România în viitorul previzibil? Răspunzînd la această întrebare, ambasadorul și-a exprimat încrederea că în următorii doi ani se va reuși să se stopeze înrăutățirea situației economice. În următorii 4—5 ani țara își va intensifica ritmul de dezvoltare. Potrivit părerii sale, situația normală se va instala spre sfîrșitul acestui deceniu. **Chezășie a acestei prognoze sînt ideile și programele concrete de acțiune ale partidului politic conducător, Frontul Salvării Naționale, ale parlamentului, ale guvernului (s.n.).** Ambasadorul a adăugat că succesul reformelor economice din U.R.S.S. va contribui în mare măsură la îmbunătățirea situației în România”. (Orice eventuală inexactitate în relatare e o afacere între ambasadorul român și T.A.S.S. și deci nu mă privește).

Ce păcat că nu există (dar se poate institui!) un Premiu Nobel pentru Ambiguitate, căci autorii sintagmei „construirea societății noi” (ori ambasadorul, ori T.A.S.S.-ul, ori și unul și altul) l-ar merita cu prisosință. Ce înseamnă, care va să zică, „noua societate”? Comunismul marxist-leninist, visul de aur al omenirii? Perestroikismul gorbaciovist? Economia de piață capitalistă? Fiecare poate să înțeleagă ce vrea ori ce-i convine.

Dar ambasadorul Vasile Șandru mai poate candida la încă un Premiu Nobel, de astă dată singur, pentru că T.A.S.S.-ul, oricît e el de T.A.S.S., parcă n-ar prea putea inventa acele spuse, pe care să le atribuie apoi diplomatului român. Despre ce premiu ar fi vorba? Despre Premiul Nobel pentru Limba de Lemn. Penultima frază, în care zice că chezașia reușitei este politica partidului și guvernului (ba încă „partid” are și calificativul de „conducător”; lipsea doar „scump” și aveam versul ceaușist „Scump partid conducător”) e o formulă leninisto-stalinisto-ceaușistă care ne-a otrăvit viața și ne-a chinuit și ne-a umilit vreme de 45 de ani. Credeam că am scăpat de ea, dar uite că nu.

A treia răsplătă pentru domnul Șandru ar fi Premiul Nobel pentru încălcarea Uzanțelor Diplomatice. De cînd există în lumea asta democrație, adică sistem politic cu mai multe partide, ambasadorii n-au fost doar ai unui partid. Încă în Grecia antică, pe vremea cetăților-republici, în echipa care îndeplinea o misiune diplomatică erau incluși membri ai tuturor partidelor (evident, așa cum arătau partidele pe atunci, mutînd, adică, tot ce este de mutat). În epoca modernă s-a adoptat — de către statele cu sistem democratic, firește, regimurile totalitare neîntînd în discuție — regula, care este în prezent atotstăpînită, că ambasadorul reprezintă țara în întregul ei, că el este trimis la post de șeful statului, rege sau președinte, și că deci nu are voie să laude nici un partid, nici măcar pe cel aflat la putere. Or, ce zice ambasadorul român la Moscova! Că garanția redresării, în decurs de un deceniu, a economiei României sînt programele F.S.N., ale parlamentului (care e tot al F.S.N.-ului, după cum bine știm) și ale guvernului (care — mai încapă vorbă? — tot de la F.S.N. porcede). Deși F.S.N.-ul ca partid, parlamentul și guvernul acestui partid trebuie să administreze România în următorii zece ani. Numai așa ne vom putea redresa. Și în ce direcție ne vom redresa? Păi, în direcția „societății noi”, desigur.

Aș sugera ca domnul Adrian Năstase să-i șoptească cu eleganță domnului Vasile Șandru că indiferent ce partid e la putere, indiferent ce guvern avem, ambasadorul este reprezentantul României și nu face politică, și nu se amestecă în nici un fel în disputele politice din țara lui și nu se situează pe poziția nici uneia dintre părți. La fel și președintele, care, în raport cu partidele, cu guvernul și opoziția, trebuie să fie absolut imparțial. A aflat acest lucru pînă și domnul Iliescu și s-a retras din F.S.N. Cînd se va retrage și domnul Vasile Șandru? Reamintesc că ambasadorul Paleologu, pentru că a făcut politică promovînd ideile opoziției, a fost mazilit. Pe cînd rechemarea celor care fac politică susținînd partidul de guvernămînt? Și încă ceva. Dacă ambasadorul Șandru, hîrșit în meseria de externist, calcă în așa hal în străchini, la ce ne putem aștepta din partea celor cu funcții mai mici și cu mai puțină experiență?

ION D. GOIA ■

Bitele minerilor și investitorii străini

1. Corespondență, a agenției Associated Press se spune: „România, care timp de mai mulți ani sub regimul Ceaușescu a fost singura țară est-europeană care a beneficiat de clauza națiunii celei mai favorizate din partea Statelor Unite, este în prezent singura care nu o are”. Personal, am arătat în repetate rânduri că este o greșală să pedepsești un popor, o țară pentru păcatele celor de la cîrmă. Dar, care sînt aceste păcate, de ce n-avem clauza și nu vin investitorii străini? Să dăm cuvîntul aceleiași agenții. „La un an după ce minerii înarmați cu bite au invadat străzile Bucureștiului pentru a înăbuși demonstrațiile de protest, această declanșare de violență produce încă pagube României — pătarea numelui țării și milioane de dolari în investiții străine nerealizate. Președintele I. Iliescu, care a chemat minerii la București în iunie trecut, recunoaște în prezent: «Acele două zile au atras mai multă atenție decît întreaga noastră evoluție». În ciuda lansării unui program dureros de reforme

economice și a instalării unei democrații incipiente într-o țară care a cunoscut numai totalitarismul, Iliescu și Frontul Salvării Naționale, partid de guvernămînt, sînt priviți cu suspiciune de multă lume, atît pe

plan intern, cit și extern. Vicepreședintele S.U.A., Dan Quayle, a evitat Bucureștiul în cadrul turneului său în zonă, el efectuînd vizite în toate celelalte capitale unde comuniștii au pierdut puterea. «Acesta se datorează minerilor», a declarat o oficialitate a ambasadei S.U.A., care a dorit să rămînă în anonim. «Fără el, pariez că vicepreședintele Quayle ar fi venit, și o serie de alte lucruri ar fi arătat cu totul diferit». În urma acestui incident, Statele Unite și alte țări au suspendat programul de ajutoare către România și au manifestat rezerve față de guvern. Investitorii au păstrat distanța. Tom Butler, directorul sucursalei Băncii Ma-

Domnul Ion Iliescu este, oricît i-ar plăcea ori nu i-ar plăcea acest lucru, urmașul altui șef al statului român, Ion Antonescu. Ce a zis de curînd domnul Iliescu despre mareașul Antonescu? A zis că fostul conducător al României, alîindu-se cu Hitler (cu alte cuvinte, nealîindu-se cu Iosif Vissarionovici) a tirat țara într-un război agresiv împotriva U.R.S.S., în urma cărui a rezultat pentru poporul român uriașe pierderi materiale și umane, că dacă nu intervenea „actul de la 23 august 1944”, întarcerea armelor, datorită căreia am beneficiat de un statut favorabil la masa tratativelor de pace”, am fi pierdut și nordul

Transilvaniei. A mai zis președintele de acum că mareașul Antonescu a venit la putere împreună cu legionarii și că poate singurul lui merit este de a-l fi reprimat pe aceștia din urmă.

Este limpede că președintele României, operînd cu poncife impuse nouă din exterior, comite o regretabilă confuzie. Fiindcă între războiul dus de Hitler și războiul dus de Antonescu a fost doar un raport de simultaneitate — simplă problemă de conjunctură și de strategie militară. În realitate, Antonescu a dus războiul lui, care era și războiul întregii României și al întregului popor român, război drept, de elibe-

Numai arabii să nu aprobe?

„Pot oare arabii să aprobe în cadrul ei (al unei conferințe internaționale, n.n.) rezultatele cuceririlor teritoriale cu forța armelor, să aducă pe o tavă cu bordura de aur tot ceea ce și-a însușit agresorul (= Israelul, n.n.) în mod ilegal? Iar comunitatea mondială se poate im-

păca cu aceasta? Evident că răspunsul nu poate fi decît negativ”. Sfînta minie cuprinsă în vorbele de mai sus aparține T.A.S.S.-ului. Da, evident, așa e, arabii nu trebuie să aprobe ocuparea cu forța a unor teritorii; comunitatea internațională nu trebuie să se impace

cu aceasta. Dar de ce numai arabii să nu aprobe? Cealaltă ce cursur au? Este în afara oricărei îndoieli că textul acesta poate fi scris și așa: „Pot oare letonii, estonienii, lituanienii, moldovenii și alții să aprobe rezultatele cuceririlor teritoriale cu forța armelor, să nu ceară înapoi ceea ce agresorul și-a însușit în mod ilegal? Iar comunitatea mondială se poate împăca cu perpetuarea situației de acum a popoarelor respective? Evident că răspunsul nu poate fi decît negativ”. (I.D.G.)

Figura lui Antonescu, am mai spus-o, se așază în istoria neamului românesc alături de alți eroi tragici, ca Mihai Viteazul, Horea și Avram Iancu. Mareașul ne-a învățat pe toți să nu ne temem de moarte. Pentru că dacă nu vom fi gata în orice moment să murim, nu ne vom cîștiga drepturile noastre niciodată. În ajunul trecerii sale în neființă, marele erou al națiunii române scria: „Coborînd în mormînt sub recea piatră eternă, noi ne ridicăm pe culmile pe care va flutura totdeauna drapelul român. Drepturile imprescriptibile ale unui popor de eroi și de credincioși nu pot fi pierdute nici prin minciună, nici prin gloanțe. Înfrîngerea e trecătoare, dar drepturile sînt veșnice. Am căzut, țara mea își continuă drumul. O energie, o voință, un suflet curat se sting. Altele, mult mai mari, mult mai puternice, mai numeroase se vor naște. Ele vor fi invincibile”.

Războiul de acum 50 de ani noi n-aveam cum să nu-l facem: în caz contrar, istoria ne-ar condamna. Astăzi există condiții și premise ca nedreptatea făcută românilor prin amputările teritoriale din 1940 să se repare prin bună înțelegere. În spiritul principiilor moderne. Cînd Kremlinul va înțelege că respectarea drepturilor altora este în interesul său, va fi obținut o mare victorie. (I.D.G.)

rești se află într-o situație aproape fără speranță. La cîva timp după aceea, Eugen Dîjmărescu, ministru secretar de stat pentru economie și finanțe, a plecat la Bruxelles pentru a participa la prima ședință a comisiei comune C.E.E. — România. El avea aprobarea de a accepta toate condițiile, numai ca România să primească credite. După întoarcerea sa în țară, el a putut aduce știrea «extrem de pozitivă» că C.E.E. va acorda în curînd un ajutor de 500 milioane dolari, ceea ce reprezintă jumătate din suma de care are nevoie România pentru a plăti urgent datoriile. Jumătatea cealaltă a sumei va fi pusă la dispoziție de «Grupul celor 24».

Așadar, României i se pune pistolul în piept pentru „a plăti urgent” datorii la nivel de milioane contractate în ultimul an, în timp ce Polonia nu i se zice nimic pentru datorii de multe miliarde, contractate în decurs de douăzeci de ani; ba mai mult, polonezii cer să nu mai plătească deloc. Cu alte cuvinte, se pare că cu cît românii sînt mai punctuali și-și onorează obligațiile, cu atît încrederea în ei este mai mică și sînt supuși la presiuni și umilințe. Ce fel de logică este aceasta? (I.D.G.)

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

țări est-europene, dar efectele violențelor minerilor continuă să se facă simțite. Mi se pare că nu mai trebuie adăugat nimic.

Paradoxuri

Scrie „Die Presse”: „Este o ironie a soartei: în timpul dictaturii Ceaușescu, România se mîndrea că este singura țară din blocul răsăritean care și-a achitat datoriile externe. În prezent, această lipsă de datorii este un adevărat bumerang economic și politic. Comparația cu Polonia este de-a dreptul inevitabilă. Președintele Walesa cere creditorilor occidentali anularea datoriilor care sînt în valoare de

miliarde de dolari și a obținut chiar unele promisiuni. În schimb, politicienii României trebuie să facă antecameră pentru fiecare credit de sute de milioane, iar fiecare promisiune depinde de condiții foarte dure. De curînd s-a făcut cunoscut că la sfîrșitul lunii martie România s-a aflat în pragul insolvenței și numai un ajutor financiar din partea FMI, în valoare de 300 de milioane de dolari, a putut salva situația. Nici după aceea nu au apărut creditele financiare atît de necesare României. Bonnul a lăsat să se înțeleagă că va contribui la dezvoltarea României doar în cadrul C.E.E. și al «Grupului celor 24», și nici președintele Franței, François Mitterrand, nu a adus «creditele substanțiale în condiții avantajoase». Într-un cuvînt, clar că S.U.A., în cadrul «Grupului celor 24», pledează pentru un răgaz pentru a vedea evoluția situației din România, guvernul de la Bucu-

O PÎNE NEAGRĂ, NEAGRĂ, DE TOT...

În orașul Motru primul lucru care te izbește neplăcut este piineea ce se vinde minerilor prin chioscurile de desfacere. O piine neagră, neagră de tot, necrescută, acră, necoaptă, urită cum nu credea că mai există. De ce e piineea dumneavoastră atât de proastă? I-am întrebat pe citiva din oamenii locului. Și iată ce mi-au răspuns: „Pentru că nu există suficient interes din partea celor care fabrică această piine”. (Gheorghe Chițoran, profesor); „Eu cred că se face cu făină de cea mai proastă calitate și, colac peste pupază, utilajele brutăriei noastre sînt demodate, adică depășite tehnic”. (Ion Ungureanu, tehnician principal); Ing. miner Ovidiu Vasilescu: „Asta avem, asta mîncăm. Adică, o piine proastă, neagră, necrescută, acră, imposibil de mincat cînd nu e proaspătă. Așa a fost și înainte de Revoluție, așa-i și acum, după. Aproape nimic nu s-a schimbat. Oamenii o iau că n-au de ales. De cele mai multe ori o dau la animale. Dar nici cîinii n-o mîncă cu plăcere, mai ales cînd se învechește”. Ion Birnaure, pensionar: „Ce să mai lungim vorba: niciunde în țara asta nu se află o piine mai proastă ca la Motru!”. Discutînd cu unul dintre cei care contribuie la producerea unei astfel de piine la fabrica locală, omul mi-a spus cîntîc că nu afit utilajele vechi sînt de vină, cit mai ales făina necorespunzătoare, sub stas, e cauza cauzelor. Din făina proastă nu se poate face niciodată piine bună, mai ales cînd n-ai nici drojdie și nici alte ingrediente.

MIHAI STĂNESCU

DESTINE DISPERATE

Ararcorj mi-a fost dat să surprind mai pregnant peceea disperării întipărită pe chipul unui om. Deși vădînd particularitățile unei puternice stăpîniri de sine, deși trecută de jumătatea vieții — posedînd, deci, o experiență existențială care nu te prea lasă să te „frîngi” la prima greutate întîlnită în cale —, Irina Dascălu este un om sfîrșit. Micuțul Cătălin stă lîngă ea și își ascultă mama cu o figură gravă, mîngîind-o, din cînd în cînd, cu minulețe-i albe. La numai 6 ani, și-a pierdut deja copilăria. Privirea-i tristă, încercată de păienjenisuri întinse, este a unui om matur. Tatăl său, Ion Dascălu, a rămas acasă, la Buzău. Nu au reușit să împrumute suficienți bani de tren.

În mai 1989, Irina Dascălu și-a întrerupt activitatea la întreprinderea unde lucra, pentru a-și putea crește copilul. În luna noiembrie a aceluiași an, a primit prima lovitură. Soțul — pe atunci ofiter topograf la U.M. 01708 Buzău — a fost trecut în rezervă. Motivul? Au fost invocate o mulțime! Motivul real însă, sustine d-na Dascălu, a fost ivirea unor oarecari animozități între soțul ei și supe-

riorul acestuia, animozități care au culminat cu obținerea calificativului NESATISFĂCĂTOR la lecțiile de pregătire politică. Iar dacă în civile un astfel de calificativ era remontabil, în domeniul militar el era considerat descalificant. Rămăseseră, deci, pe drumuri...

În ianuarie 1990, punîndu-și speranțele în conjuncturile noi, create de Revoluție, Ion Dascălu depune o cerere de angajare la O.C.O.T. Buzău, unde și-ar fi putut pune în valoare specializarea de tehnician topograf. După aproape un an și jumătate de așteptare și răspunsuri încurajatoare, de genul „Mai reveniți!”, pe 3 iunie a.c. i se spune că nu există o posibilitate de angajare, intrucît instituția trebuie să-și restrîngă activitatea, fiind necesare reduceri de personal. În tot acest timp însă, omul nu a stat cu brațele încrucișate. În martie '90, a depus la Ministerul Apărării Naționale un memoriu prin care solicita reactivarea în cadrul armatei. Cîteva luni mai tîrziu, primea răspunsul: „Pînă la noi ordine, reactivarea dv. nu este posibilă”. În disperare de cauză, și soția lui își caută serviciu,

dar fără nici un rezultat. Nici cererea depusă de soț la C.E.R. Mărășești — Regionala Buzău, pentru a fi calificat și reprofilit în „orice fel de muncă”, nu aduce vreo schimbare. Din octombrie '90, soții Dascălu sînt înscrși pe listele Oficiului de Muncă și Protecție Socială. Tot fără rezultat. În Buzău nu găsești vreun loc de muncă, să dai cu tunul!

După apariția legii privind protecția socială a șomerilor și reintegrarea lor socială, au solicitat ajutor de șomaj. Dar d-na Dascălu nu poate primi un asemenea ajutor, pe motiv că nu i-a fost desfășurat contractul de muncă de către întreprinderea la care a lucrat, iar soțului i s-a răspuns că nu are dreptul la ajutor de șomaj fiindcă a fost trecut în rezervă (?!). Din cîte știm noi, Legea 1/1991 nu conține astfel de prevederi, în ceea ce privește cadrele militare.

Situația familiei Dascălu este dramatică. Singura lor problemă este subzistența. Au reușit să reziste pînă acum, apelînd la ajutorul vecinilor, cunoscuților, rudelor. Cel mai important sprijin le-a venit din partea mamei d-nei Dascălu, care dispune de o pensie de 1065 lei lunar (!) Dar viitorul este din ce în ce mai întunecat pentru familia domiciliată în tristul tîrg Buzău, Piața Daciei, bl. E, ap. 24.

„Nu mai putem trăi așa... Sin-

tem, parcă, ciumați, în propria noastră țară... Am auzit că există firme, prin Grecia, care ar căuta mină de lucru pentru culesul fructelor. Nu știm însă unde ne-am putea adresa, nu avem nici o relație. Sîntem, ori-cum, epuizați, cu moralul la pămînt. Anul ăsta mai putem ține copilul acasă, dar la anul o să trebuiască să-l dăm la școală. De unde bani pentru caiete și toate celelalte? Aș fi în stare să spăl vase în restaurant, sau să fac curățenie. Dar degeaba am căutat, nimeni nu are nevoie de noi...” Stare depresivă accentuată. Lacrimile alunecă firesc pe o piele învățată să se simtă lunecînd. Micuțul Cătălin o apucă strîns de mină, implorînd-o să nu mai plîngă. Numai glasul-i firav mai aminteste de un copil. Mimica și gesturile lui au ceva inexprimabil. Ultimul lucru care mi-ar trece prin cap ar fi să îl întreb ce cadou a primit de întîi iunie.

P.S. Rugăm, pe această cale, factorii decizionali — afit de la Primăria municipiului Buzău, cit și cei din M.Ap.N. — să analizeze situația semnalată și să găsească o soluție de ajutorare a acestei familii nefericite. Nu de alta, dar este vorba de soarta unui copil de numai 6 ani. Așteptăm cu încredere vești mai bune. (P.V.)

PAUL VINICIUS

EUROPA ACASĂ LA NOI?!

Răspunzînd unei solicitări a redacției noastre, Direcția Generală pentru Pașapoarte, Controlul Trezerii Frontierei și Evidența Străinilor ne-a pus la dispoziție cîteva date privind prezența în țara noastră a unui număr important de cetățeni străini. Atît numărul lor cit și motivul pentru care se află aici, sau ponderea pe naționalități pe care o reprezintă dezvăluie multe aspecte care ușurează înțelegerea momentului complet pe care-l traversează societatea românească.

Punem la dispoziția cititorilor noștri aceste cifre, alături de comentariile pe care le suscită.

După 13-15 iunie, au început să plece

Imediat după evenimentele din 21-22 decembrie 1989, țara noastră a început să fie vizitată de un mare număr de cetățeni străini. Mulți dintre ei erau reprezentanți ai mediilor de informare străine (presă, radio, TV), dornici să prindă „pe viu” efectele „miraculoasei Revoluții române”, dar și simpli curioși sau români emigrați din țară și reveniți pentru „a lua pulsul” schimbărilor și pentru a-și revedea rudele și prietenii. O parte importantă o formau reprezentanții diferitelor instituții și organizații — de stat sau particulare — care luaseră inițiativa declanșării unor acțiuni de ajutorare a poporului român, constînd în medicamente, alimente, îmbrăcăminte, aparatură, instalații, utilaje și asistență de specialitate — un emoționant exemplu de solidaritate internațională. După acest aflux important, dictat de situația conjuncturală în care ne aflăm, numărul lor a început să scadă, înregistrîndu-se chiar și un prag — de la care s-a accentuat fenomenul plecării străinilor —, cu ocazia evenimentele-

lor din 13-15 iunie 1990, cînd „mineriada” a afectat într-o măsură considerabilă credibilitatea actualiei conduceri de la București în ochii opiniei publice internaționale. A urmat demararea programului guvernamental de reforme și trecere la o economie de piață, prilej cu care oamenii de afaceri străini au fost îndemnați să vină și să investască valută în „mastodontul cu picioare de lut” — care mai este, încă, și acum, economia românească. În aceste condiții, s-a înregistrat un oarecare interes din partea străinătății, dar numărul celor ce și-au manifestat acest interes cit și importanța și fermitatea investițiilor pe care le-au făcut sînt sub așteptări. Pentru că, nu discursurile sau promisiunile trandafirilor ale guvernărilor noastre pot atrage implicarea activă a firmelor străine în economia românească, ci numai o legislație economică viabilă. De altfel, a devenit simptomatic faptul că numai în momentele de maximă încordare și de exacerbare a protestelor sociale din țară personalitățile noastre politice de prim-plan catadicesc să enumere tot felul de reușite ale programului de reforme, informîndu-ne sec asupra cutărei sau cutărei firme occidentale, interesate în a investi în economia românească. Deși se vorbește mult despre intrarea în Europa și aruncînd priviri tot mai oboșite într-acele, este interesant de știut cît de interesată este această în a colabora cu noi. În acest sens, numărul și cetățenia străinilor care se află în țara noastră aruncă o anumită lumină asupra acestei spinosae probleme.

Antinevralgice nu prea avem; dar străini?

La data de 5 mai 1991, totalul cetățenilor străini aflați tempo-

rar pe teritoriul României era de 124.812 persoane, provenind din 85 de țări. Cei mai mulți dintre aceștia fiind cetățeni sovietici — 37.537, germani — 28.558 și turci — 16.429 dar și cetățeni francezi — 7.541; greci — 5.947; unguri — 5.614; austrieci — 5.368; italieni — 4.644; americani — 4.004; englezi — 3.284; israelieni — 2.676; olandezi — 2.026, ș.a.m.d. De remarcat prezența permanentă — de ordinul a sute de persoane — și a altor cetățeni străini, cum ar fi: sirieni — 2.091; iranieni — 1.947; pakistanezi — 1.382; iordanieni — 970; sudanezi — 938; libanezi — 912; egipteni — 526; irakieni — 386; marocani — 180 și ciprioți — 145.

În afara străinilor care ne vizitează țara, în evidențele Ministerului de Interne există și un număr de 2.486 cetățeni străini cu domiciliu stabil în România. Cei mai numeroși dintre aceștia sînt: persoane fără cetățenie (fosti cetățeni greci) — 955; cetățeni sovietici — 728; bulgari — 157; imigranți chileni — 101; cetățeni greci — 78; polonezi — 56; unguri — 50; americani — 41; germani — 36; italieni — 26, ș.a.m.d. În ceea ce privește domiciliul, cei mai mulți se află în București — 780; Braila — 201; Bacău — 122; Bihor — 110; Galați — 102; Constanța — 98; Dolj — 82; Prahova — 73; Timiș — 71; Brașov — 70; Suceava — 67; Argeș — 51 etc.

De unde vine primejdia?

Cînd vroia să abată atenția de la gravele probleme existențiale cu care ne „fericise” prin „indicații prețioase” și „decrete magistrale”, Ceaușescu făcea apel la un arsenal întreg de scenarii printre care, foarte apreciat, era cel al „amestecului în treburile interne”. Bine-nțeleș, nu despre amestecul Moscovei — singurul, cu adevărat,

îngrijorător — era vorba aici. „Parteneri” predilecți pentru astfel de interpellări erau, de regulă, marile puteri occidentale care, din diverse motive, nu îi cîntau în strună „marelui cîrmaci” și, în mod „familiar”, Ungaria. „Amenințarea maghiară” și idcea „primejdiei pierderii Transilvaniei” au făcut obiectul mai multor „magistrale cuvîntări”. Această diversune „prin-dea” totuși la mase, deși o simplă incursiune în orice volum de geografie te-ar fi putut lămuri pe deplin. Astfel, ai fi putut afla că Ungaria avea în 1975 o populație de 10.510.000 locuitori, față de cei 21.245.103 locuitori ai României, în același an. Ce responsabilitate și-ar fi putut asuma Ungaria alipindu-și Transilvania în care, pe lîngă cei de origine maghiară — sub două milioane —, mai trăiesc și aproximativ 6 milioane de români? Iar dacă la noi tensiunile inter-etnice dintre minoritatea maghiară și populația română (raport 2/21) provoacă atîtea dureri de cap, ce să mai zicem despre o așa-zisă Ungarie „întregită” în care raportul români-maghiari ar fi de aproximativ 1/2, adică românii ar fi aproape jumătate din întreaga populație! Desigur, extremiști există, dar realitatea le-a înfirmat totdeauna teoriile, iar potențarea unei false probleme ascunde întotdeauna adevăratele aspecte ce ar trebui rezolvate.

Facultățile românești merg oriunde, numai în Europa nu

În prezent, se află în țara noastră la studii un număr de 9.205 cetățeni străini, din care: studenți — 7.637; elevi — 200; la specializare — 647 și doctoranzi — 721. Situația acestora, pe etnii, se prezintă astfel: arabi — 3.957; evrei — 709; africani — 646; latino-americani — 86. Alte categorii — 3.807 provin din: țări nesociale — 3.261; foste țări socialiste — 546.

Repartiția lor pe centre universitare este următoarea: București — 3.792; Iasi — 1.776; Timișoara — 1.441; Cluj — 954; Craiova — 840; Ploiești — 86; Pitești — 81; Suceava — 75; Bacău — 71; Brașov — 47; Galați — 32; Petrosani — 10.

Nu au fost incluși în această situație un număr de 2.300 elevi și studenți din Republica Moldova care se află la studii în țara noastră ca bursieri ai statului român.

Asistența tehnică, precum firava noastră democrație

În evidența organelor de pașapoarte sînt înregistrați un număr de 710 străini (cu 155 însoțitori — toți copii) cu sedere mai mare de 6 luni în România, pentru acordare de asistență tehnică.

Cei mai mulți dintre aceștia se află în București — 451; Constanța — 71; Timiș — 55; Arad și Galați — cite 35.

Avem pașapoarte, și ce dacă?

De la Revoluție și pînă în prezent, la punctele de control la trecerea frontierei, au fost reținute 310 persoane, în tentația de trecere frauduloasă a frontierei, după cum urmează: 298 ascunși în podurile vagoanelor C.F.R. din traficul internațional; 6 ajunși ilegal la bordul unor nave ce urmau să plece în apele maritime internaționale; 5 ascunși în portbagajele unor autoturisme care ieșeau din țară și unul găsit ascuns într-un vagon C.F.R. ce transporta mărfuri în străinătate.

În aceeași perioadă, organele de graniță iugoslave și ungare au predat autorităților române un număr de peste 1.700 de cetățeni străini care au intrat fraudulos pe teritoriul statelor lor cu intenția de a ajunge în țări occidentale. Cei mai mulți dintre aceștia sînt cetățeni tureci, pakistanezi, indieni, egipteni, sirieni, somalezi, srilankezi, ghanezi, sudanezi, precum și albanezi, polonezi și sovietici.

Cifrele de față nu-i cuprind, evident, pe cei care au reușit să ajungă mai departe. Oricum, orice comentariu ni se pare de prisos...

Fotbal

Prinde orbul, scoate-i ochii!

Nu ne-a fost dat să avem parte de un final al campionatului în care răsturnările de scor din timpul meciurilor sau de ierarhii în clasamentul la zi să constituie într-adevăr acel suspans mult îndrăgit de către iubitorii fotbalului. Și aceasta datorită răbufnirii, se pare, pe ultima turnantă (doar?). A unor practici vizind aranjamentele de culise între competițoare. Să recapitulăm: Universitatea Craiova câștigă la Timișoara, dar remizează acasă cu Jiul, obținând apoi victoria la condeleana acestuia, în chiar fieful Corvinului. Pe de altă parte, s-au făcut speculații privind accesul sibienilor în Cupa U.E.F.A. toamă prin cedarea punctelor pe propriul teren în favoarea steleștilor. Sportul Studențesc face un egal cam de salon în „Regie” cu Inter Sibiu, pierde cu 7-0 la Hunedoara și apoi cu 2-1 în fața militarilor bucureșteni. Ei, dar meciul cel mai „cu cîntec” a avut loc la Oradea, între F.C. Bihor și Jiul, unde oaspeții au învins cu 3-1, iar trimisul Radio-ului la respectiva partidă a refuzat să relateze aspecte din partea a doua a jocului „susane”, în timp ce arbitru de tusa Ion Crăciunescu a efectuat, în mod ostentativ, timp de 15 mi-

nute, sprinturi pe marginea terenului. În același timp, înaintea partidei cu studenții craioveni, antrenorul Ion V. Ionescu și-a făcut publică demisia de la conducerea echipei hunedorene pentru motive tinind de imposibilitatea „controlului asupra evoluției jucătorilor proprii și a rezultatului final”. Dar de ceea ce s-a temut nu a scăpat, Corvinul pierzind cu 2-0!

Toate aceste rezultate „surprinzătoare” din ultima parte a campionatului au determinat conducerea F.R.F., ca, înaintea ultimelor două etape, să analizeze situația respectivă într-o sedință extraordinară a Biroului federal și apoi să comunice, în conferința de presă din 14 iunie a.c., măsurile prin care încearcă să reînstaureze un climat de corectitudine: trimiterea de observatori din cadrul activului F.R.F., incognito, pe lângă observatorul oficial, la unele meciuri cu implicații în desemnarea campioanei și a celei de-a treia retrogradate; studierea cu atenție a rapoartelor întocmite de observatorii și arbitrii partidelor incriminate; aplicarea unor sancțiuni potrivit art. 166 din ROAF, care să meargă de la pierderea meciului cu 3-0 pentru ambele e-

chipe vinovate și pînă la scoaterea din competiție a echipeilor găsite în culpă.

Acum, după ce cunoaștem și rezultatele penultimei etape, cînd lucrurile nu s-au schimbat prea mult în bine (poate cineva afirma cu mină pe inimă că Sportul Studențesc sau Corvinul și-au apărât șansele la potențialul lor maxim?), nu ne rămîne decît să așteptăm derularea ultimei runde (duminică, 23 iunie). Totuși, dezno-dămîntul privind drumul pe care-l va lua titlul de campioană sau echipa care va ocupa locul 16 ar putea eventual să apară la masa verde, intrucît în cursul acestei săptămîni se va ține o nouă sedință a Biroului F.R.F. care va decide asupra cazurilor în discuție. Numai ca totul să nu fie ca în proverbul „Prinde orbul, scoate-i ochii!”.

Trecînd la lucruri mai plăcute, să anunțăm că joi, 20 iunie, pe stadionul din Ghencea va avea loc meciul dintre Steaua '86 (campioană a Europei) și Steaua '91 (în deschidere, „arbitrii” — „ziaristii”), iar sîmbătă, 22 iunie, tot pe Stadionul „Steaua”, meciul internațional de fotbal dintre Selecționata cîntăreților români de muzică ușoară și Selecționata cîntăreților italieni de muzică ușoară (acțiune organizată de Asociația cultural-sportivă „Concordia română” și avînd ca scop strîngerea unor fonduri pentru ajutorarea copiilor handicapați din România).

POMPILIU
LAURENȚIU DUMITRESCU

OTILIA BĂDESCU:

„La C.M. am fost cea mai tensionată echipă”

Sînt că sînt mai bună ca în 1989, dar nu am încă un joc complet, am probleme la 1, 2 pași de masă de ping-pong. M-am împăcat bine cu partenerul meu și dacă am fi avut cîteva zile de pregătire în comun, cred că puteam lua și aurul.

— Cum a fost reintîlnirea cu cei din echipa națională?

— Nu prea grozavă. Am fost cea mai agitată, cea mai tensionată echipă, asta în competițiile în care dacă nu ești calm și concentrat la joc, ai pierdut pe jumătate. Bine că mi-au făcut galerie fetele de la clubul japonez, pentru care joc începînd din martie anul acesta.

— Spune-ne ceva și despre primele două luni petrecute în Japonia.

— Joc pentru un club sponsorizat de Juroku Bank, unde directorul acestei bănci, un om

al sportului și un pasionat al tenisului de masă, este în stare să dea afară pe cineva care nu practică un sport. Jucăm în prima divizie, unde fiecare echipă are jucătoare sau antrenori din China. Mă antrenez 4-5 ore pe zi, după un program pe care mi l-am făcut singură. Sper să am un antrenor din China în scurtă vreme. Am la dispoziție tot ce îmi trebuie, de la echipament la parteneri. Japonezii sînt foarte respectuoși, caută tot timpul să te ajute și să te impace dacă ești supărată. Avem ce învăța de la ei. Inclusiv să dăm și noi tenis de masă la televiziune. Măcar de la campionatele mondiale sau europene.

— Otilia Bădescu, mult succes și să ajungi cît mai repede la nivelul pe care ți-l dorești!

MIHAI SÂNDIOIU

BREVIAR

SCRIMĂ. Claudia Grigorescu a cîștigat medalia de argint la C.M. de la Budapesta. „Sînt foarte fericită de acest rezultat. Este cea mai bună performanță din cariera mea”, a declarat noua vicecampioană a lumii. Felicitări și mult succes la Olimpiadă! Totuși, așteptam mai mult de la scrierile noastre.

ATLETISM. Internaționalele României: un nou început. „Au fost rezultate multumitoare pentru această etapă, în perspectiva C.M. de la sfîrșitul lunii august. Cele mai remarcate participări: Sorin Matei și Mihaela Pogăcean. N-am reușit să aducem cei mai buni atleți din lume pentru că nu avem posibilități materiale. Nimeni dintre atleții renumiți nu vine decît pentru cel puțin 1.000-2.000 de dolari, nu mai vorbesc de cei ca Bubka de exemplu, care cer 50.000 de dolari. Multumim sponsorilor români, care prin cei circa 480.000 de lei au acoperit o serie de probe. A fost un număr acceptabil de spectatori, nici noi n-am făcut suficientă reclamă. Pista a fost reparată, de fapt mai mult lipită de o firmă particulară, contra sumei de 700.000 de lei! Nu cred să tîină mai mult de două luni de zile. Urmează Cupa Europei, la fete și la băieți, unde vom prezenta concurenți la aproape toate probele. Sperăm să iesim pe locul 4 sau 5 la fete”, ne-a declarat, duminică seara, doamna Iolanda Balaș, președinta F.R. de Atletism.

RUGBY. „Turneul din Noua Zeelandă a fost extraordinar. Am jucat opt meciuri, am văzut cum se antrenează, cum gîndesc, cum practică acest sport neo-zeelandezii. A fost un contact de o lună de zile cu cel mai bun rugby din lume, o experiență unică pentru jucători și antrenori. Am avut tot timpul cu noi un antrenor neo-zeelandez, care la plecare, ne-a sărutat cu lacrimi în ochi, lucru mai rar pentru un anglo-saxon. Am putut vedea calitățile sportive și morale ale rugbiștilor noștri. Știm pe cine se poate conta mai departe. Meciul cu Franța, din 22 iunie, este foarte greu. Francezii au o echipă mai valoroasă, dar noi dorim să cîștigăm și sperăm ca această dorință de victorie să fie suficient de mare pentru a domina dorința lor de revansă”. Sînt cuvintele domnului Viorel Moraru, președintele F.R. de Rugby. Sîmbătă, la ora 11, la Intercontinental va avea loc conferința de presă prilejuită de meciul România — Franța. Succes, băieți!

TENIS. Turneul de 100.000 de dolari, de la București, se va desfășura în a doua săptămîină a lunii septembrie. În aceste zile se află în România, Sever Muresan, principalul sponsor, pentru a perfectă toate amănuntele acestei premiere a tenisului românesc.

Din nou, ATLETISM. Leroy Burrell a doborît recordul mondial la 100 m. Stimulat, cum a mărturisit și de prezenta și cursa foarte bună a lui Carl Lewis, Burrell, a adus acest record la 9,90. Se anunță o cursă de zile mari la C.M. de la Tokyo.

CICLISM. O nouă stea pe firmamentul acestui sport: Franco Chioccioli, învingător clar în ultima ediție a Turului ciclist al Italiei.

BASCHET. CHICAGO BULLS a cîștigat, pentru prima oară în 25 de ani de existență, campionatul nord-american de baschet profesionist. Cu un Michael Jordan în mare formă, Chicago Bulls a întrecut cu 4-1, în play-off, pe L.A. Lakers.

MIHAI SÂNDIOIU

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactori șefi:
Constantin Dumitru
Ion D. Goia

Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (1700): Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (2542): Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.

■ DREPTURILE OMULUI (2600): Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu, Elena Grecescu, Oltea Mutulescu, Corneliu Olteanu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu

■ CULTURĂ — INVĂȚAMINT (2559): Mihai Săndoiu, Paul Vinicius

FLACĂRA BIS

Redactor șef:

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție:

Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga

(17 16 39)

REBUS

Redactor șef:

Tudor Octavian (1457)

Secretar general de redacție:

Alexandru Păsărin (2036)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad (1457), Aurel Ștefan Alexandrescu, Mihai Zgubea,

Simona Simzianu (2036)

FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef:

Ion Zubacuș

Secretar general de redacție:

Dorin Sălăjan

Mihai Potirniche (corespondent special din Basarabia)

(2559)

EDITURA FLACĂRA

Domnița Ștefănescu (2559).

■ FOTOREPORTAJ (2528): Mihai Cristian Călugăr, Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (2123, 1453, 2072): Mircea Popa, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu,

Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, arh. Adrian Petrescu.

■ SECRETARIAT — ADMINISTRATIE (2002, 2558): Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile.

■ PUBLIC RELATIONS

(2634): Ruxandra Onofrei

■ Adresa redacției și administratiei: București, Piața Presei Libere nr. 1 cod 71311. Telefoane: 17 60 10 17 60 20 (cu interioarele trecute în paranteze de mai sus); secretariat director: 2002;

redactori șefi: 2143 (C. Dumitru), 2124 (I. D. Goia), secretar general de redacție: 17.16.39.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box, 12-201, telex 13876, orștir București, Calea Griviței nr. 64-66.

■ Administrație: EDITURA „PRESA LIBERĂ” (ec. Ioan Ciuceanu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București.

16 pagini — 10 lei

Se
cotronizează
Piața
Victoriei?

PRIMUL MAGAZIN SPECIALIZAT DE PRODUSE DIN PIELE

Primul magazin specializat de produse din piele
Magazinul COMPANY din Pasajul Villagros, girat de dl. Constantin Chesulescu, vă pune la dispoziție articole din piele de un mare rafinament și o impecabilă ținută.

Frumoasele manechine din fotografia alăturată, prezintă doar cîteva din modelele extrem de variate ca stil și culoare, pe care vi le recomandăm și dumneavoastră.

Vremurile sînt cum sînt DAR VREMEA?

În ultima săptămîină a fost vară! A fost cald, chiar foarte cald: temperaturile diurne au urcat frecvent peste 30° C în sud și sud-vestul țării, iar cele minime nu au oborît sub 10° C decît foarte rar în depresiuni. Ploile au căzut, toate au fost averse și s-au semnalat cu precădere în zonele de deal și munte; caracterul lor torențial

favorizînd înregistrarea unor cantități mari de apă, de pînă la 74 l/mp în 24 h în munții Mehedințului. Începutul acestei săptămîni a fost marcat de pătunderea în țara noastră a unui nou sistem noros în regiunile vestice. Aici cerul s-a acoperit și a plouat, iar vîntul s-a intensificat.

În continuare, aprem că miercuri perturbarea frontală va afecta întreaga țară, mai cu seamă zonele înalte. Se vor înregistra cantități mari de apă. Aversele de ploie pot fi însoțite și de descărcări electrice și

izolat și de grindină. Spre seară în vest și nord-vest ploile vor înceta. Temperaturile diurne vor marca o scădere semnificativă urmînd a se încadra în general între 18° și 26° C; cele minime vor fi cuprinse în general între 10° și 18° C.

Joi dimineață cerul va prezenta unele înșelînări în Banat, Crișana, Maramureș și Transilvania, unde valorile matinale ale temperaturii vor fi destul de scăzute: 6° — 12° C. În restul țării va persista un cer mai mult aoperit și va mai ploua, iar regimul termic va fi ușor mai

scăzut decît cel de ieri. Vîntul va prezenta unele intensificări susținute în regiunile estice. Vîntul va fi mai bine, dar mai rece. Perturbarea frontală va fi mai la est de țara noastră, iar în spatele ei masa de aer va fi mai rece. Cerul va fi variabil, iar șansele de ploie rămîn semnificative pentru regiunile de deal și munte, mai ales după-amiaza. Week-end-ul acesta va fi marcat de o vreme destul de bună, dar răcoroasă, chiar dacă se mai încălzește ușor față de zilele anterioare.

IOANA MAȘEK